

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Protecting You

BAILEY BROTHERS

SERIES ORIGIN STORY

CLAIRE KINGSLEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SİZİ KORUYORUZ

BAILEY KARDEŞLER BİRİNCİ KİTAP ORJİN HİKAYESİ

CLAIRE KINGSLEY

Always Have LLC

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Always Have, LLC tarafından

yayımlanmıştır Elayne Morgan

tarafından düzenlenmiştir

Kapak tasarımı: Lori Jackson

Kapak fotoğrafı Wander Aguiar Photography Kapak

modeli: Andrew Biernat www.clairekingsleybooks.com

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

CK ile iletişimde kalın

Bu kitap hakkında

1. Asher
2. Asher
3. Grace
4. Asher
5. Grace
6. Asher
7. Grace
8. Asher
9. Grace
10. Grace
11. Asher
12. Grace
13. Grace
14. Asher
15. Grace
16. Asher
17. Grace
18. Sevgili

Asher Bonus

Epilog

Sevgili Okuyucu

Teşekkür Claire

Kingsley'den de Yazar

Hakkında

Tüm okuyucularım için. Bu seriye olan sevginiz, desteğiniz ve heyecanınız her şey demek.

CK İLE İLETİŞİMDE KALIN

[CK'nın haber bültenini alın](#)

[Alpha Ever After ile bağlantı kurmak için hemen Facebook'a kaydol.](#)

[CK ile Facebook'ta arkadaş olun](#)

[CK'nın Facebook Sayfasını Beğenin](#)

[CK'yı Instagram'da takip edin](#)

[Goodreads'te takılın](#)

[CK'yı Bookbub'da takip edin](#)

[CK'yı Amazon'da takip edin](#)

[CK'nın Sesli Kitapları Audible'da](#)

[CK'nın Pinterest panolarına göz atın](#)

BU KİTAP HAKKINDA

Bir gece onları bir araya getirir. Başka bir gece onları ayırır.

Grace Miles, Asher'la olan kolay arkadaşlığını özleyiyor ama büyümek, ayrılmak demek. Ve gerçekten, çocukluklarını dereye çamura bulanarak ve sakız çubuklarını kırarak geçirmişken ona nasıl aşık olabilir?

Ama bu yaz, bir şeyler farklı hissediyor. Grace bilmeseydi Asher'ın onunla flört ettiğini düşünecekti. O karanlık gözler, sert vücut ve hınzır gülümseme Grace'in içini kasıp kavuruyor ve kalbi asla sahip olamayacağına inandığı şeyler için umutlanmaya cesaret ediyor.

En iyi arkadaşınıza aşık olmak karmaşık olmamalı ama Asher Bailey için Grace'i sevmek hiç de basit değil. Komşu kızını koruyan vahşi erkek kardeşleri, şımarık bir büyükanne, dedikodunun seyirlik bir spor olduğu küçük bir kasaba ve nesillere yayılan bir kan davası sayesinde romantizme giden yol pürüzsüz değildir.

Ama Asher duygularının görmezden gelinemeyecek kadar büyük olduğunu fark eder. Onu sevmek risk değil. Onu kaybetmek ol.

Ve bir gece, bir öpücük her şeyi değiştirir.

Sonunda duygularını itiraf etmeleri, sonsuza dek sürecek mutluluklarının başlangıcıdır. Ta ki perimassalları

Aşk hikâyesi trajik bir şekilde kesintiye uğrar ve ikisi de bir daha asla eskisi gibi olamaz.

Yazarın notu: Hayat boyu ruh eşleri, saçma şakalar, kardeş saçmalıkları ve kan davalı bir kasaba. Seni Koruyorum, Bailey Kardeşler serisinin başlangıç hikâyesidir. Başladığında orada olun ve bu asi kardeşlerden oluşan vahşi gruba aşık olun. Seri sırayla okunmalıdır ve Grace ile Asher'ın hikâyesi Bizim İçin Savaş'ta sona ermektedir.

ASHER

11 Yaş

I Yetişkinlerin bağırışlarının keskin sesiyle irkildim. Elimdeki sopayı derenin akan suyuna düşürerek etrafıma bakındım ama etrafta sadece kardeşlerim vardı. Evan bir ağacın üzerindeydi, muhtemelen ikizlerden kaçmaya çalışıyordu. Levi ve Logan akıntıya kapılmışlardı.

tepeden tırnağa çamur içinde olan Gavin'le birlikte.

Biri yine bağırdı - bir erkek sesi, yüksek ve gürültülü - ve midem bulandı. Nedenini bilmiyordum ama bana bağırmıyor olsalar bile, yetişkinlerin kavgı sesleri her zaman karnımı ağrıtmıştır.

Büyükanne ve büyükbaba asla bağırılmazdı, özellikle de birbirlerine. Bu da Grace'in annesi Bayan Naomi ve babası Bay Miles'in olması gerektiği anlamına geliyordu.

Grace'in babası bazı babalar gibi onlarla birlikte yaşamıyordu ama bazen ziyarete geliyordu. Gelmesinden nefret ederdim. Grace'in meşgul olacağı ve benimle dışarı çıkamayacağı anlamına geldiği için değil, gerçi bundan da nefret ederdim. O benim en iyi arkadaşımı ve babasının ziyareti dışında birbirimizi her gün görüyorduk.

Sorun şu ki, Bay Miles buradayken herkes üzülüyordu. Bir keresinde büyükanneimin onun arkasında hep pislik bıraktığını söylediğini duymuştum. Bulaşıklarını temizlemediğini kastettiğini düşünürdüm ama şimdi farklı türde bir dağınıklığı mı kastettiğini merak ediyordum. Yetişkin pisliği.

Bağırışmalar durmadı, yüksek sesler dereye kadar taşındı. Sığ suyun üzerinden atladım ve Grace'in evine doğru yokuş yukarı koştum. Eğer bu durum karnımı ağrıtiyorsa, muhtemelen gerçekten üzgündü.

Onu bulmam gerekiyordu.

Ailesi dışarıdaymış gibi geldi, ben de çimenlerin üzerinde koştum. Büyükanneim bahçede çalışıyordu ama ben koşarken bana seslenmedi ve iki evimizin arasındaki boşluğa doğru yöneldim.

Grace arka bahçesinde değildi ve bahçenin bizim eve bakan tarafında da onu göremedim. Yavaşça yürüdüm ve dikkatlice ön tarafa doğru süzıldüm. Ön verandalarına göz attım ama onu orada da göremedim.

Sonra kendimi aptal gibi hissettim. Tabii ki anne ve babası birbirlerine bağırırken verandada oturmuyordu. Saklanıyor olmalıydı.

Bir sürü iyi saklanma yerimiz vardı. Gavin en iyilerini buldu, ama aynı zamanda en küçük ve

muhtemelen bir yılan deliğine sığabilirdi. En sevdiğimiz yerlerin çoğu evlerimizin yakınında değildi. Büyükbabam ve büyükbabamın arazisinde, bahçelerin ötesindeydi.

Grace'in tepeden aşağı koşup dereden atlamış olmasını umuyordum. Belki de bir ağacın altında bekliyordu ya da anne babasının kavgasını duyamayacağı, peri bahçesi dediği yere gitmişti.

Ama sabahtan beri derede oynuyordum - onsuz sıkılmışım - ve onu görmemiştim. Eğer üzgün olsaydı ve orada saklanmak isteseydi, önce beni almaya gelirdi.

Bu da onun buralarda saklandığı anlamına geliyordu. İzliyordu. Kavgalarını dinliyordu. Bu midemi daha çok ağrıttı.

Bir çalının arkasından Bay Miles'a ters ters baktım. Neden bu kadar çok bağırarak zorundaydı ki? İri bir adamdı, uzun boyluydu ve her zaman televizyon dizilerindeki yetişkinler gibi giyinirdi. Gömlekleri dedemin giydiği gibi pazen değildi ama düğmeliydi ve bazen kravat takardı.

Ondan nefret ediyordum. Yüksek sesinden ve süslü arabasından nefret ediyordum. Ama en çok da her ziyarete gelişinde Grace'i ağlatan bir şey olmasından nefret ediyordum.

Beni görmemeleri için evin önünden kaçarak arkadan dolandım. Grace çalılarla evinin arasında değildi. Arka merdivenlerin altındaki boşluğa sıkışmamıştı.

Evin diğer tarafında saklanacak bir yer yoktu. Baktım ama onu orada da göremedim. Bu da muhtemelen içeride olduğu anlamına geliyordu.

Bağrıışmalar devam etti ve tüm pencereler kapalı olsa bile içeriden duyulabileceğini düşündüm. Evin diğer tarafına koştum ve birkaç çakıl taşı aradım. Grace'in yatak odasının penceresine bakarak küçük taşlardan birini cama fırlattım.

Vurduğunda tıkladı ve ben bekledim. Ama gelmedi. Tekrar denedim ama hiçbir şey olmadı. Belki de odasında değildi.

Son çakıl taşını da bırakıp arka kapıya koştum. Her zamanki gibi kilitli değildi, ben de içeri girdim. Televizyon izlemiyordu ya da mutfakta bir şeyler atıştırmıyordu. Merdivenleri hızla çıktım, karnımın ağrısı her saniye daha da artıyordu.

Yatak odasının kapısı biraz açıktı, ben de içeri baktım. "Grace?"

Yorganının altındaki büyük bir yumru hareket etti.

"Ayıcık Gracie, ne yapıyorsun?" İçeri girdim ve altını görebilmek için yorganın kenarını kaldırdım. Kollarıyla dizlerini kavrayarak kıvrılmıştı. Gözleri kızarmış, yanakları yaşlarla dolmuştu.

Bu bende bir şeyleri yumruklama

isteği uyandırdı. "Battaniye kalene

gelebilir miyim?" Burnunu çekti. "Bu

iyi bir kale değil." "Daha iyisini

yapmak ister misin?" Başını salladı.

Üzgün görünmesi beni çok kızdırıyordu.

Yorganını kaldırdım ve içine girdim. Battaniye üstümüze yerleşirken o da yer açmak için yana kaydı. Buranın havası sıcaktı ama güzel kokuyordu. Çamaşır sabunu gibi.

"Annem babama kızgın," dedi sesi kısık bir şekilde.

"Evet. Nedenini biliyor musun?"

"Büyük hayvanat bahçesine gitmem için beni Seattle'a götürmesi gerekiyordu. Şimdi götüremeyeceğini söylüyor." Burnunu çekti. "Sen hiç o hayvanat bahçesine gittin mi?"

"Hayır."

"Ben de öyle. Annem zebralar, zürafalar ve goriller olduğunu söyledi. Ve penguenleri izleyebilirsin.

havuzda yüzmek."

Bir an düşündüm. "Eğer baban seni götüremezse, ben götürürüm. Araba kullanabilmeme sadece beş yıl var. Eminim büyükbabam kamyoneti ödünç almama izin verir ve gideriz, sadece sen ve ben."

Biraz gülümsedi. Bu beni daha iyi hissettirdi. Ve onu daha çok gülümsetmek istememe neden oldu.

Atıştırılmalık bir şeyler almak için Sugar Shack'e yaptığımız son geziden kalan bir şey olup olmadığını merak ederek cebimi karıştırdım. Parmaklarım birkaç boş ambalaj buldu ama hâlâ bir sakızım vardı.

"Al." Ona uzattım. "Bu benim son parçam. İster misin?"

Tekrar gülümsedi ve aldı. "Teşekkürler. Hadi bölüşelim."

Cevap vermemi beklemeden sakızı açtı ve pembe şeridi ikiye böldü. Bir tarafını bana uzattı ve diğer tarafını ağzına attı.

Sakız birçok şeyi düzeltebilir.

Yorganın altındaki hava, altında ikimiz varken sıcak ve boğucu olmaya başlamıştı. Yorganı bir kenara attım ve yataktan zıpladım.

"Hadi. Gidelim."

Doğrulup gözlerini sildi. "Nereye?" "Dışarıda."

Elini uzattım ve yataktan kaymasına yardım ettim. Sakızlarımızı şapırdatarak aşağıya koştuk ve arka kapıdan çıktık.

Babasının sesi ön tarafta gürlledi ve o irkildi. İlk aklıma gelen onu tartışmadan uzaklaştırmak oldu ama beni çok kızdırmıştı. Onu hayvanat bahçesine götürmesi gerekiyordu ama onun yerine ağlatmıştı. Tam bir aptaldı.

Elini tuttum ve onu evin yanından dolaştırarak ön tarafa doğru götürdüm. "Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı.

"Bir fikrim var."

Verandanın yanında durduk ve bizi görmemeleri için çömeldik. Bayan Naomi ellerini kalçalarına dayamıştı ve kızgın görünüyordu. Korkunç kızgın. Grace'in annesinin o suratı yapması iyi bir şey değildi. Başının büyük belada olduğu anlamına gelirdi.

Babasının sırtı bize dönüktü ve kolları çaprazdı. Ama daha da önemlisi, arabası yakınımıza park etmişti.

Ağzımdaki sakızı çıkardım ve elimi uzattım. "Sakızını bana ver." "Ama hala tadı var."

Sırıttım. "Güven bana. Bir fikrim var."

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi -ki bazen okuyabildiğini düşünürdüm- bana gülümsedi ve çiğnenmiş sakızını uzattı. "Yap şunu."

İki parça sakızımızı birbirine karıştırdım ve Bayan Naomi'yi izledim. Kaçmam ve beni görmemesini ummam gerekiyordu.

"Sakın yakalanma," diye fısıldadı Grace.

"Yapmayacağım. Ama eğer yaparsam, sadece kaç. Onlara burada olduğunu söylemem."

Alçakta durarak arabaya doğru fırladım. Yetişkinler tartışmaya devam ediyordu. Yapışkan sakız tomarını daha fazla alanı kaplayacak şekilde uzattım ve sürücü tarafındaki kapı koluna, tam onun yakalayacağı yere yapıştırdım.

Ben ona doğru koşarken Grace yüksek sesle kıkırdamamak için elini ağzına kapattı. "Hadi gidelim."

Birbirimizin ellerini tutarak dereye doğru koşmaya başladık. Suyu girdiğimizde Grace artık ağlamıyordu. Sarı saçları arkasından akıyordu ve gülümsüyordu.

Büyük.

Bunu yaptığında kendimi biraz komik hissettim.

Anne ve babasının kavga sesleri arkamızda kaybolana kadar yürümeye devam ettik. Bahçelerimizde yetişen çimlerin ve bahçelerin yerini dar çam ağaçları almış, iğneleri toprağı kaplamıştı. Çok uzağa gitmemeye dikkat etmemiz gerekse de burası hâlâ bizim bölgemizdi. Tepelerde ayılar, çakallar ve kim bilir daha neler vardı. Bir çakalın Grace'e zarar vermesini engelleyebileceğinden oldukça emindim ama bir ayıyla yüz yüze gelmek istemiyordum.

Ayrıca, büyükannemin bizi yemeğe çağırdığını duyamazsak başımız derde girerdi. Zaten Bay Miles'ın arabasındaki sakız için alacaktım ama umurumda değildi. Buna değerci.

Uzun bir akçaağaca geldiğimizde durduk. Harika bir tırmanma ağacıydı. Önce Grace çıktı, alçak dallara çevik bir şekilde tırmandı. Tilikum'daki en iyi ağaca tırmanan oydu. Çok yükseğe çıkmaktan korkmuyordu. En iyi arkadaşım olmasının ana nedeni bu değildi ama nedenlerinden biriydi.

Onu takip ettim ve yanına oturmak için kalın bir dalın üzerine çıktım. Bacağımda muhtemelen ağaç kabuğundan kaynaklanan taze bir sıyrık vardı ama kanamıyordu ve sadece biraz acıyordu, bu yüzden görmezden geldim.

Bacaklarımız yerden yüksekte sallanıyordu. Sanki hiçbir şey bizi buraya çıkaramazmış gibi hissediyorduk. Hiçbir şey bize zarar veremezdi. Ben ve Grace dünyaya karşıydık.

Hiçbir şey söylemeden başını omzuma yasladı ve elimi tuttu. Ben de başımı onunkinin üzerine koydum. Bunu yapması hoşuma gidiyordu. Karnımda tuhaf bir his uyandırıyor, tıpkı kocaman gülümsediğinde olduğu gibi, ama bu iyi bir histi, kötü değil.

Ona verecek daha fazla sakızım olmasını isterdim ama yoktu. Bu yüzden onunla birlikte oturdum, bacaklarımı salladım ve elini tuttum.

ASHER

Yaş 21

I Sahibini yeni görmüş bir köpek yavrusu gibi üst kattaki pencereden dışarı bakıyordum. Yüzümü cama yaklaştırarak görmek için boynumu büküm. Üst kata ellerimi pencerenin çerçevesine dayayıp, daha iyi görebilmek için eğilerek durmak niyetiyle gelmemiştim. komşunun evine. Gerçi şimdi buradaydım ama ilk başta neden geldiğimi hatırlayamıyordum.

Grace yaz için evdeydi.

Eski püskü Toyota Corolla'sından inişini izlerken dudağım neredeyse gülümseyerek seğirdi. Sarı saçlarını at kuyruğu yapmış, bol bir tişört ve kısa bir pantolon giymiş, ayağında da bir çift parmak arası terlik vardı. Arabasının önünde durdu, elleri açık kapının üzerindeydi ve her şeyi içine çekiyormuş gibi etrafına bakındı.

Evlerimiz özel bir yolun sonunda yer alıyordu, dar yol çukurlarla doluydu. Annesinin evi bizimkinden daha yeniydi ama ona bakarak bunu anlayamazdınız. Ön sundurma, kardeşlerim ve benim onu desteklemek için kullandığımız geri kazanılmış ahşaptan bir yamalı bohçaydı ve her şeyin yeni bir kat boyaya ihtiyacı vardı. Bahçe düzenliydi, çünkü büyükannem ona bahçelerinin bir uzantısı gibi davranıyordu. Pencere önlerindeki kutularda çiçekler açıyor, kardeşlerim ve ben çimleri biçiyorduk. Ama her yer hala yorgun ve yıpranmış görünüyordu.

Grace orada ne düşünüyordu? Evde olduğu için mutlu muydu? Yoksa üniversiteye gideceği Pullman'da kalmayı mı diliyordu? Belki de geri dönmek zorunda kalmamak için yaz boyunca oradaki işine devam etmeyi diliyordu. Böylece erkek arkadaşını hala görebilecekti.

Dudaklarımdaki gülümseme belirtisi kaşlarımı çatmama neden oldu. Grace okulda bir bok kafalıyla çıkıyordu.

Aslında, bok kafalı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu eve hiç getirmemişti, bu yüzden onunla tanışmamıştım.

Gözlerim arabasının yolcu koltuğuna kayd, korkunç bir düşünce beni bir kamyon gibi çarptı. Onu da yanında mı getirmişti?

Pencere pervazını sıkıca kavradım. Yazı Grace'i üniversiteli erkek arkadaşıyla izleyerek geçirme düşüncesi, yumruğumu cama vurma isteği uyandırdı.

Biriyle çıktığı için kızmaya hakkım olduğundan değil.

Grace Miles tam anlamıyla komşu kızıydı. Tatlı, güzel, zeki ve yaşadığımız dağlar kadar sarsılmaz bir inatçı çizgiye sahipti. Birlikte büyümüştük. O kadar da uzun zaman önce değildi.

İki evimizi çevreleyen arazi bizim tüm dünyamız olmuştı. Hayatımızın büyük bölümünde arkadaşlık ama hiç çıkmamıştık. Ve şimdi de kesinlikle çıkmıyorduk.

Pencere çerçevesindeki tutuşumu bıraktım. Yolcu koltuğu boştu. Erkek arkadaşı yoktu, bok kafalı ya da başka türlü.

Doğrusu, adamın bok kafalı olmasını istemiyordum. Harika biri olmasını istiyordum çünkü her şeyden çok Grace'in mutlu olmasını istiyordum. Harika bir adamla çıkmalıydı, ona bir hazine gibi davranmalıydı. Hak ettiği şey buydu.

"Bardağı yalamayı bırak."

Arkamı döndüm ve Logan'a ters bir bakış attım. Buradaki katlar gıcırdıyordu, yani ya kardeşim bana gizlice yaklaştırmaya çalışıyordu ya da ben onu duyamayacak kadar dalgındım. Muhtemelen ikincisiydi.

"Kıçını tekmelememe ne dersin?"

Bana sırtıttı, kendini beğenmiş küçük pislik. Artık küçük olduğundan değil. On sekiz yaşındaydı ve birkaç yıldır aynı boydaydık. Kardeşlerim ve ben -beş kişiydik- babamızın boyunu miras almıştık. Hiçbirimiz altı-ikinin altında değildik, sadece on altı yaşında olan Gavin bile.

Ama en büyük bendim, bu yüzden hala ağabeylik gücüm vardı.

"Bunu erteleyeceğim. Bu gece dışarı çıkıyorum. Bunu berbat etmek istemem." Logan yüzünü işaret etti. "Morarmış bir göz kızlarla tanışmak için harika bir yol olsa da. Belki de seni kabul etmeliyim."

"Sen bir aptalsın."

Tekrar sırtıttı. "Belki, ama en azından bir sapık değilim."

Pencereden uzaklaştım. "Onu takip etmiyorum." "Elbette takip etmiyorsun."

Belki gözünü morartırdım. "Kapa çeneni, pislik." "Çocuklar!

Konuşun." Büyükbabamın sesi üst kata taşındı.

Logan ve ben kaşlarımızı çatmıştık. Büyükbabamızın eski kamyonetini çalıştırabilirdik, motoru o kadar gürültülüydü ki camları tıkırdatırdı ve o bunun farkına bile varmazdı. Ama büyükbabamın evinde fısıltının ötesinde tek bir küfür edersek bizi hâlâ çocukmuşuz gibi azarlardı.

"Üzgünüm büyükanne," diye seslendim.

Logan pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Yine de evde olması güzel." "Evet."

Yüzüm neredeyse cama değmeden bile onu görebiliyordum. Bagajı açmış ve büyük bir valiz çıkarmıştı. Küçük kardeşi Elijah evden fırladı ve ona doğru koşarak kollarını ona doladı. Eğildi ve başının üstünü öptü.

"Garip davranmayı bırak, ahbap." Logan söyledi. "Bu Grace." "Grace olduğunu biliyorum ve garip davranmıyorum."

Alnı kırıştı ve bir kaşını kaldırdı. "Bunu görebiliyorum. Tıpkı senin onu takip etmediğin gibi." O tepki vermeden, bir kolumu boynuna doladım. Kafa kilidine doğru çekerek onu yere düşürdüm, Ama elimden kurtuldu ve kollarını belime doladı. Sırtım duvara çarpına kadar bacaklarıyla beni itti.

Ayaklarımı altına aldım ve onu tutuş şeklimi değiştirdim. Ağırlık merkezimi alçaltarak döndüm ve onu omzumun üzerinden çevirdim. Yatağa sertçe indi ve ayağıyla komodinin üzerindeki bir şeyi yere düşürdü. Döndüm, kontrolü sağlamak için göğüs göğüse geldim. Lisede güreşmişim ve şimdi şehirdeki bir MMA salonunda jiu-jitsu eğitimi alıyordum, bu yüzden boğuşma becerilerim hâlâ keskindi.

Bu ailede öyle olmak zorundaydılar.

Onu ağırlığının altında tutarken homurdandı. "Eşyalarımı kırmasan olmaz mı?"

Logan'ın yüzünün ayna görüntüsü kapı aralığından bize bakıyordu. İkizi Levi kollarını kavuşturmuş duruyordu. Bana çok benziyorlardı ama yüz hatları benimkinden daha köşeli, elmacık kemikleri daha sivriydi. Aynı DNA'ya sahip olmalarına rağmen onları birbirinden ayırmakta hiç zorlanmamıştım. Levi çok ciddiydi, oysa Logan her zaman bir şeylerin peşindeymiş gibi görünürdü.

"Özür dilerim." Ayağa kalktım ve Logan'ın kalkmasına yardım ettim. Burası paylaştıkları yatak odasıydı ve az önce Logan'ı Levi'nin yatağına çarpmıştım.

Levi homurdandı ve devirdiğimiz lambayı almak için yanımdan geçti. En azından kırılmış gibi görünmüyordu.

"Grace evde," dedi Logan.

"Evet." Levi kardeşine bakmadan cevap verdi.

"Düzgün bir karşılamaya ihtiyacı var. Gidip ona beş ay selamı vermeliyiz." Logan sırtı ve kışını göstermek için pantolonunu indirir gibi yaptı.

"Bunu neden yapalım ki?" "Çünkü

komik olurdu."

Logan'ı ittim. "Onu rahat bırak."

"Siz ikiniz çok sıkıcısınız," dedi içinden, sonra durdu, sanki Gram'in onu duyup duymadığını görmek ister gibiydi. Azarlama gelmedi ve sırtı. "Gavin benimle yapacak."

Logan'la tekrar uğraşmak üzereydim -ya da belki Levi'yle, sırf bu yüzden- o sırada mutfaktan çilek kokusu yukarıya yayıldı.

Hepimiz donup kaldık, havayı kokladık, gözlerimiz büyüdü. "Büyükannem pişiriyor mu?"

Ben sordum.

Logan başıyla onayladı. "Sanki-"

"Çilekli ravent gibi kokuyor," diye

bitirdi Levi.

Kapıya doğru ilerledim ama Logan omzuyla bana çarptı. Levi ikimizi de iterek geçti ve hepimiz önce mutfaka gitmek için çabaladık.

Ayaklarımız eski ahşap merdivenlerde gümbürdüyordu. Sanki teknik olarak yetişkin olan üç adam değil de bir avuç haylaz çocukmuşuz gibi birbirimizi ite kaka aşağı indik. Baştan çıkarıcı koku büyüdü. Tam Gram fırından bir turta çıkarıp diğerinin yanındaki tel ızgaraya koyarken mutfaka daldık. Buraya koştururken çıkardığımız gürültüye rağmen, bize omzunun üzerinden hızlıca bir bakış atmakla yetindi.

Büyükannemin uzun saçlarındaki siyahın yerini gümüş alıyordu. Kendimi bildim bileli saçlarını sırtından aşağıya kalın bir örgü halinde örerd. Yakın zamanda yetmiş yaşına basmış olmasına rağmen, koyu teni yaşını yeni göstermeye başlamıştı ve duruşu hala düzgündü. Kendi çocuklarını büyüttükten yıllar sonra beklenmedik bir şekilde beş asi erkek çocuğu yetiştirmek zorunda kaldığı düşünüldüğünde bu biraz şaşırtıcıydı.

Onu genç tutan şeyin dağ havası, bol miktarda domuz pastırması ve Kızılderili ataları olduğunu iddia ediyordu. Ben onun yaşlanmaya izin vermeyecek kadar inatçı olduğunu düşünmeye meyilliydim.

Büyükannem yirmi yılı aşkın bir süredir, akraba olsun olmasın onu tanıyan herkes tarafından Gram olarak biliniyordu. Ama büyükbabam Frank Bailey ile evlenmeden önce, hem Chelan hem de Wenatchi kabilelerinin soyundan gelen Emma Luscier'di. Ataları sayısız nesiller boyunca Cascade sıradağlarında yaşamışlardı.

Gavin mutfak masasına oturmuştu bile, büyükbabamızın kalın kalaslardan yaptığı geniş dikdörtgen bir masaydı bu. Etrafındaki sandalyeler sağlamdı ama yıllarca kullanılmaktan yıpranmıştı. Ahşap zemindeki oluklar, bu evde büyümüş iki kuşak çocuğun geçişini işaret ediyordu.

En küçük kardeşimiz hepimizin bir klonuna benziyordu. Koyu renk saçları, kahverengi gözleri,

zeytin rengi teni ve yarı kalıcı bok yiyici bir sırtışı vardı. Saçlarını o kadar uzun tutma evresinden geçiyordu ki

Gözleri ve yuvarlak yanakları henüz tam olarak kaybolmamıştı. Onu gerçekten kızdırmak istediğimde ona bebek yüzlü derdim.

"Turtanın soğuması gerekiyor," dedi Gram. "Ve bunun için kavga etmeye gerek yok. Bolca yaptım. Hâlâ pişirmem gereken iki tane daha var."

Üçümüz aşağıya inmek için birbirimizin üzerine tırmanmaya çalışmamıştık çünkü turtamızın biteceğini düşünmüştük. Evde beş çocuk olduğu için büyükannem her zaman bir orduyu doyuracak kadar yemek yapardı. Bizim için bu sadece alışkanlıktı. Biz kardeşтик; güreş bizim sevgi dilimizdi.

Logan onun arkasından yaklaştı, ellerini omuzlarına koydu ve yanağından öptü. "O kadar güzel kokuyor ki elimizde değil. Ayrıca açlıktan ölüyorum."

"Daha yeni yemek yedin."

"Bu sabah beş mil koştum." Tezgâha yaslandı ve kâsedden bir elma aldı. "Madalya ister misin?" Levi sordu.

Logan sırtarak elmayı ona doğru fırlattı. Levi elmayı yakaladı ve geri fırlattı.

"Git Evan'ı bul," dedi Gram.

Logan elmadan bir ısırık aldı. "Hangimiz?"

"Hepiniz."

"Nerede o?" Levi sordu.

Gavin başparmağını arka kapıya doğru salladı. "Woods. Onu daha önce çıkarken gördüm."

Evan çok fazla içine kapanıktı, sık sık evimizin arkasındaki ormanda dolaşırdı. Birkaç gün önce üniversitedeki ikinci yılından eve dönmüştü ama buradayken aynı odayı paylaşmamıza rağmen onu pek görmemiştim.

"Hadi o zaman," dedi büyükannem, fırın eldiveniyle bizi kışkırtarak. "Kardeşinizi geri getirene kadar turta yok, yoksa siz hayvanlar o daha bir şey yiyemeden hepsini yersiniz."

Gavin'in sandalyesinin yere sürtünmesiyle birlikte mutfakta bir inilti korusu oluştu.

Kardeşlerim kapıya yönelirken ben geride kaldım. Büyükannem gerçekten dördümüzden de kurtulmak isteseydi beni de kovardı. Ama Evan'ı aramak için ormanda dolaşmak istemiyordum, bu yüzden masanın yanında tereddüt ettim, gitmem için ısrar edip etmeyeceğini görmek için bekledim.

O yapmadı.

Arka kapı çarparak kapandı. Bir sandalye çektim ve o fırına iki turta daha koyarken oturdum.

"Finallerini bitirdin mi?" diye sordu.

"Evet. Eylül'e kadar her şey tamam."

"Sen nasıl yaptın?"

"Her şeyi başardığıma eminim."

Fırını kapattı ve fırın eldivenlerini tezgâhın üzerine koydu. "Tabii ki yaptın."

Grace ve kardeşim Evan'ın aksine ben liseden sonra şehirde kalmış ve Tilikum Koleji'ne kaydolmuştum. İyi bir okuldu ve eyaletteki en iyi yangın bilimleri programlarından birine sahipti. Logan ve Levi sonbaharda oraya başlayacaklardı. Üçümüz de yangın güvenliği bölümüne girmeyi planlıyorduk. Ben liseden mezun olduğumdan beri gönüllü itfaiyeciydim ve planım bu işte kariyer yapmaktı. Sonunda bir yangın müfettişi olmak. Hatta belki bir gün itfaiye şefi.

Ama buradaki üniversite iyi bir okul olmasaydı bile yine de kalırdım. Büyükannemi ya da kardeşlerimi bırakamazdım. Anne ve babamız biz küçükken bir elektrik yangınında ölmüştü - şansımıza biz çocuklar evde değildik - ve büyükannemle büyükbabam bizi yanlarına almıştı.

Onlara karşı işleri pek de kolaylaştırmamıştık. İster beş çocuklu bir ailenin doğası gereği olsun, ister ebeveynlerimizi kaybettiğimiz için hepimiz biraz dağılmış olalım -muhtemelen her ikisi de-

kabadayı. Hatta baş belaları.

Olgunluk bizi sakinleştiriyordu, en azından biraz. Ben de kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyordum. En büyükleri olarak ailenin erkeği olmak benim sorumluluğumdu, özellikle de büyükbabam birkaç yıl önce vefat ettiğinden beri. Bu konuda her zaman iyi bir iş çıkaramamıştım ama deniyordum.

Ancak, taşınmayı -şehirde bir daire tutmayı- ciddi ciddi düşünüyordum. Yirmi bir yaşındaydım, liseyi bitireli üç yıl olmuştu ve kendi evime sahip olmak için can atıyordum.

Yine de, sadece bir ya da iki mil uzakta olsam bile, ayrılmak konusunda endişeliydim.

Büyükannem sıcak bir parça turtta kesti ve masaya getirdi. Önüme koydu ve göz kırparak bana bir çatal uzattı.

"Seni rahatsız eden ne, Ayı?" "Hiçbir şey."

"Hmm." Tezgâhtan çayını aldı ve karşıma oturdu. "Grace yaz için evde." "Evet, biliyorum."

"Yan odaya gidip onu görebilirsin."

Gözlerine bakmadan turtamdan bir ısırık aldım. "Eminim meşguldür. Onu bir ara göreceğim."

Büyükannem cevap vermedi, sadece yememi izlemeye devam etti.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Çayından bir yudum aldı.

"Büyükanne, dur. Ne zaman tatil için eve gelse bunu yapıyorsun. Biz arkadaşız, hepsi bu."

"Arkadaşlar uzun zaman sonra birbirlerini gördükleri için heyecanlanabilir."

Omuz silktim.

Tekrar konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Onu özlemen sorun değil, Ayı."

Onu özlediğini söylemedi çünkü Noel'den beri onu görmemiştim ve bunu biliyordum. Eskiden nasıl olduğumuzu özlemekten bahsediyordu. Sadece yakın değildik, ayrılmazdık da. Çocukken Grace ve ben en iyi arkadaştık. Birbirimize yapıştık.

Artık değil.

Bir süre sessizlik içinde oturduk. Büyükannem çayını yudumlarken ben de bir dilim turtayı mideye indirdim. Ekşiyle tatlının mükemmel bir karışımıydı, kabuğu ağızda eridi.

Son birkaç lokmamı yerken hâlâ Grace'i düşünüyordum. Onu son gördüğümde aramızdaki mesafe bir kanyon gibi gelmişti. Berbattı ama o okula döndükten sonra onu çoğunlukla aklımdan çıkarmıştım. Sürekli meşguldüm, bu da işleri kolaylaştırıyordu. Ama şimdi o evdeydi ve ben bir kez daha gerçekte yüzleşmek zorundaydım.

Grace'e karşı bir şeyler hissediyordum. Uzun zamandır vardı. Ve ona hiç söylemedim. Hiç kimseye söylemedim.

Kendimce sebeplerim vardı ve artık bir önemi yoktu. Başka biriyle çıkıyordu. Birkaç ay içinde okula geri dönecekti. Ve belki de gelecek yaz eve dönmeyeceği yıl olacaktı.

Grace'in olmadığı bir dünyayı düşünmek -onun olmadığı benim dünyamı- beni boktan bir ruh haline sokuyordu.

Belki biraz daha turtaya ihtiyacım vardı.

"Bu harikaydı." Boş tabağımı işaret ettim, sonra ayağa kalktım ve turtaların soğumakta olduğu tezgâha götürdüm.

"Bunu aklından bile geçirme, Ayı." Büyükannem parmağını bana doğru salladı. "Daha fazla istiyorsan, git bana daha fazla çilek topla."

"Fırında iki tane daha var."

"Sanırım yakında bir misafirimiz olacak." Çayını yudumlamak için durakladı. "Aslında, yan kapıya git ve Naomi ile çocuklara kardeş dediğin o vahşi kurt sürüsü geri dönmeden önce gelmelerini söyle."

Gram'a bir bakış attım. Turtanın ilk dilimini bana vermek için gizli bir nedeni olduğunu bilmeliydim.

"Hadi git artık," dedi eliyle beni kışkırtarak. "İkinci kez söyletme bana."

Yumuşak bir kıkırdamayla tabağımı lavaboya bıraktım ve ellerimi teslimiyet jestiyle kaldırdım. "Tamam, tamam, ben gidiyorum."

Büyükannemin başına bir öpücük kondurduktan sonra Naomi ve Elijah'a -ve Grace'e- turta yediğimizi söylemek için oradan ayrıldım.

GRACE

I Üniversiteden eve döndüğümde hep karışık duygular içindeydim.

Bir yandan da ailemi görmek güzeldi. Annem ve ben çok yakındık ve okulda olmadığım zamanlarda onu özlüyordum. Küçük kardeşim Elijah çok hızlı büyüyordu.

Onu her gördüğümde daha uzun boyluydu. Ve memleketimi gerçekten seviyordum. Büyüdüğüm yerden nefret ettiğim için orayı terk eden insanlardan değildim. Tilikum tuhaf bir yerdi ama evimdi.

Öte yandan, üniversiteye gitmek bir adım ileri gitmektir ve eve dönmek iki adım geri gitmek gibiydi. Sanki bu ev ve bu kasaba büyüme çabalarımın direniyordu. Kim olduğumu ve hayatım için ne istediğimi anlamaya çalışıyordum. Bunu burada yapmak zordu.

Bavulumdan bir yığın gömlek çıkardım ve onları açık şifonyer çekmecesine yerleştirdim. Çocukluk odamda yaşamak, zamanda geriye doğru çekildiğim hissini daha da şiddetlendiriyordu. Pek bir şey değişmemişti. Duvara yaslanmış aynı ikiz yatak. Yıllardır kullandığım aynı pembe yorgan. Beyaz badanalı şifonyer ve pembe çekmeceli komodin. On iki yaşımıdayken bir garaj satışında bulduğumuz eski püskü bir masa. Geçen yıl tüm eski posterlerimi indirmiştim. Çoğunlukla erkek grupları ve bir süredir takıntılı olduğum bir film serisi vardı. Artık duvarlar neredeyse çıplaktı.

Gözlerim masamın önündeki ilan panosuna kaydı. Hâlâ bir kolaj fotoğrafla kaplıydı. On yedi yaşındaki ben, yeni doğmuş Elijah'ı tutarken. Küçük kardeşimin geçen yaz büyükannemin mutfağında çekilmiş bir başka fotoğrafı. Lisedeki kız arkadaşlarımla çekilmiş birkaç fotoğrafım, balo kıyafetlerimiz de dahil. Biriyle çıkmak yerine grup olarak gitmiştik.

Ama çoğunlukla Asher ve benim fotoğraflarımdı.

Bailey'lerin benim için büyükannemin arka bahçesinde verdikleri mezuniyet partisinde ikimiz. Ortaokuldayken büyükbabasının eski kamyonetinin arkasında oturuyorduk. On ve on bir yaşlarımızda, kirli yüzlerimiz ve derisi yüzülmüş dizlerimizle dere kenarındaki büyük ağacın dallarına asılmıştık.

En sevdiğim, annemin sekizinci doğum günümde çektiği bir fotoğraftı. Asher'ı üzen bir şey olmuştu -şimdi ne olduğunu hatırlayamıyorum- ve tek başına dışarı çıkmıştı. Daha iyi hissetmesi için ona bir balon getirmiştim. Annem balonu ona verdiğim anı yakalamıştı - ikimiz ayrı duruyorduk, kollarımızı açmıştık, balon aramızda süzülüyordu.

Bavulumu yarım bırakarak pencereye doğru yürüdüm. Yatak odam küçük evimizdeki en küçük odaydı ama ben her zaman orayı tutmak için ısrar etmiştim. Manzarası için istemiştim. Bu oda büyükannemin evine ve Asher'ın yatak odasının penceresine bakıyordu.

Çocukken bu pencerelerden birbirimize el sallardık. Hava karardıktan sonra el fenerleriyle birbirimize işaret ederdik. Birbirimizin görmesi için Mutlu Yıllar ve Mutlu Noeller işaretleri yapıştırırdık.

Bir noktada durmuştuk. Ama eve her geldiğimde, kendimi hala onun gözlerine bakarken

buluyordum.

camdan bir kare. O zamanları özlüyorum.

Onu özlüyorum.

Asher'ı en son Noel'de görmüştüm. Onu görmek güzeldi ama aynı zamanda her şeyin nasıl değiştiğine dair acı verici bir hatırlatmaydı. Nasıl ayrı büyüdüğümüzü.

Aklıma büyükannemin bir keresinde toprağa gömülü bir tohumla ilgili anlattığı bir hikâye geldi. Tohumun içindeki bir şeyin sıcaklığın ne zaman doğru olduğunu bildiğini ve filizin kabuğunu kıracağını söylemişti. Sonra bir süre toprakta mücadele etmek, çakıl taşlarını ve kökleri itmek ve sonunda güneş ışığını bulmak için yüzeyi kırmak zorundaydı.

O zaman ne demek istediğini anlamamıştım ama şimdi anlayabileceğimi düşündüm. Büyümek zordu ve bazen yolumuzu bulmak için toprağın içinde mücadele etmemiz gerekiyordu. Eğer Asher ve ben birer fide olsaydık, toprağın yüzeyine ulaşmak için ayrı yollar bulurduk. Nihayetinde ikimiz de güneş ışığına ulaşacaktık, sadece farklı yerlerde.

"Hey, Grace?" Annem kafasını odama soktu. Koyu sarı saçlarını her zamanki gibi at kuyruğu yapmıştı, sanki başka bir şey yapacak zamanı ya da enerjisi yokmuş gibiydi. Üzerinde açık gri bir tişört ve muhtemelen küçüklüğümden beri giydiği bir kot pantolon vardı. Ama meşgul bekâr anne kıyafetiyle bile çok güzeldi. "Akşam yemeği için pizza aldım. Aşağı gelmek ister misin?"

"Elbette, birkaç dakika içinde orada olacağım."

Gülümsedi. "Seni evde görmek çok güzel."

"Teşekkürler anne."

Güneş ışığına giden kendi yolumu bulmaya ne kadar hazır olsam da, üniversiteye gitme kararını hafife almamıştım. Burada, Tilikum'da çok iyi bir okul vardı ve evde yaşayarak para biriktirebilirdim. Bekâr bir annenin ve çoğunlukla ortada olmayan bir babanın çocuğu olarak, üniversitenin mali sonuçlarının çok farkındaydım.

Ama yeni bir şeyler için ölüyordum. Yeni bir yer, yeni insanlar, yeni deneyimler. Annem de beni üniversiteye gitmem için teşvik etmişti. Hatta hevesle. Onun gibi burada sıkışıp kalmamı istemediğini hissediyordum.

Asher'ın penceresine tekrar baktım. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmemiştim ama karar verici faktör o olmuştu. Son yılımda üniversite birinci sınıftaydı ve okulda tanıştığı bir kızla çıkmaya başlamıştı. Burada kalmanın Asher'ın başka biriyle bir hayat kurmasını izlemek anlamına geleceğini fark etmemi sağlamıştı. Bu kişi o olmasa bile -ki sonuçta birlikte kalmamışlardı- başka biri olacaktı. Bunu onun için istedim. Mutlu olmasını istedim. Ama her gün bununla yaşamak işkence olurdu.

Liseyi iyi notlar almak için kışımı yırtarak çalışarak geçirdim. Başvurularımı güçlendirmek için müfredat dışı etkinliklere katıldım. Ve güneşin altındaki her bursa başvurdum.

Ve başardım. WSU'ya, evimden dört saat uzaklıktaki bir okula yeterli bursla girmiştım. Artık iki yıllık üniversite hayatım vardı. İki yıl başka bir yerde, kimsenin geçmişi bilmediği bir yerde yaşadım. Babamın annemi on dokuz yaşındayken hamile bıraktığını, sonra da hiç söz vermeden yıllarca evlilik ihtimaliyle oyaladığını bilmedikleri bir yerde. Benim iyi bir kız olduğumu bilmedikleri bir yerde. Lisede arkadaşlarıyla takılmaktan çok özgeçmişini oluşturmaya zaman harcayan başarılı kız.

Yeni bir başlangıç yapmıştım. Yeni arkadaşlar edinmiştim. Beni burada tanıyan hiç kimsenin inanmayacağı şeyler yaptım. Sahte bir kimlik alıp barlara gittim. Bir süreliğine saçımı pembeye boyamıştım. Denizkızı kılığında bir partiye gitmişim. Bahar tatilinde birkaç arkadaşım ile New York'a spontane bir yolculuğa çıkmıştım. Direksiyona sırayla geçmiş ve kırk iki saatte yirmi altı yüz milden fazla yol kat etmiştik. Şehirde birkaç gün geçirdikten sonra ülkeyi boydan boya geçerek geri döndük.

Birkaç erkekle bile çıkmıştım. Lisedeyken flört etmek radarıma girmemişti, bu yüzden benim için yeni bir deneyim olmuştu. Ve eğlenceliydi. İki ilişki de çok uzun sürmemişti ama biriyle ciddi bir ilişki kurmakla ilgilenmiyordum. Ve en son eski sevgilimle hala arkadaştık, yani her şey yolunda gitmişti.

Yaşadığım eğlenceye rağmen -özellikle ilk başlarda biraz delirdiğimi itiraf etmeliyim- notlarımı yüksek tutmuştum. Burslarımı riske atmayacaktım. Diplomamı alana kadar en az iki yılım daha vardı ve sonra... Gerçekten bilmiyordum. Gelecek hâlâ ufukta puslu bir nokta gibi görünüyordu - gözlerimi kısarsam seçebildiğim bir şey. Neye benzeyeceğinden emin değildim, sadece kendi yolumu bulmaya kararlıyım.

Birkaç eşyayı daha kaldırdım -çoğunlukla giysiler, kitaplar ve diğer rastgele şeyler. Bir kısmını arabamın arka koltuğuna tıktırdığım plastik çantada bıraktım - şimdilik bir köşeye ittim. Birkaç ay sonra hepsini yeniden paketlemem gerekecekken, her şeyi açmanın pek bir anlamı yoktu.

Elijah merdivenlerden koşarak çıktı, sadece bir değil, neredeyse dört yaşındaki bir *sürü* çocuk kadar gürültü yapıyordu. Odama daldı, siyah saçları gözlerinin içine düşüyordu.

"Geliyor musun?"

"Evet, dostum, hemen geliyorum."

"Annem yemek vakti geldi diyor."

"Tamam, tamam, geliyorum."

Elijah'ı merdivenlerden aşağıya ve darmadağınık oturma odasına kadar takip ettim. Oyuncaklar oyuncak kutusundan dökülmüş, kanepenin ve koltukların önündeki zemini kirletiyordu. Mobilyalar ben küçükken sahip olduklarımızdan daha yeniydi. Babam, Elijah gelmeden birkaç yıl önce annemin hayatına tekrar girmiş ve onu geri kazanmaya çalışmıştı. Evdeki eşyaları tamir etmiş ve bize yeni mobilyalar almıştı. Kısa bir süre için ikimizi de kandırmıştı.

Sonra bizi bir gemi yolculuğuna çıkardı ve dokuz ay sonra bir erkek kardeşim oldu. Ama babam burada kalmamıştı -çünkü tabii ki kalmamıştı. Annem Elijah daha bebekken ondan temelli ayrılmıştı - ya da ben temelli olduğumu umuyordum- ve babam da sadece nafaka ödeyen bir baba olmaya geri dönmüştü.

Mobilyalardan nefret ederdim. Babamın kalması için hiçbir zaman yeterli olamadığımı sürekli hatırlatan bir şeydi.

Mutfak masası ise ben küçükken büyükannem ve büyükbabam Bailey tarafından hediye edilmişti. Koyu kahverengi lekeli yuvarlak bir masa ve ona uygun dört sandalye vardı. Yanından geçerken ellerimi sandalyelerden birinin arkasında gezdirdim.

Annem mutfaktaydı ve Elijah'a bir bardak süt doldurmakla meşguldü. Pizza kutusu tezgâhın üzerinde duruyordu. "Umarım hâlâ pepperoni seviyorsundur," dedi annem.

Kutunun üzerindeki ismi gördüm -Ev Dilimi Pizza- ve kaşlarım çatıldı. "Pepperoni iyidir ama oradan pizza alamazsın. Orası Haven'ların."

Dolaptan üç tabak çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. "Oh, Tanrım. Grace, kimin hangi pizzacının sahibi olduğu ya da hangi tarafta oldukları konusunda endişelenecek vaktim yok. Bu aptal kan davası zaten çok saçma."

Pizza kutusuna şüpheyile baktım, sanki içinde bir çingiraklı yılan olabilirmiş gibi.

Haksız değildi. Tilikum kasabası kan davası çok saçmaydı. Ama saçma olmasının sadakatle hiçbir ilgisi yoktu.

Tilikum bölünmüş bir kasabaydı. Üniversite ve çevresi genellikle tarafsız bölge olarak kabul ediliyordu, ancak kasabanın geri kalanı bölünmüştü. Nesillerdir bu böyleydi ve bu durum her şeyi etkiliyordu. Alışveriş yaptığınız ve yemek yediğiniz yerleri. Arkadaşlarınızın kim olduğunu. Çalıştığınız yer. Hatta

nerede yaşadığınıza bağlıydı. Her şey hangi tarafı seçtiğinize ya da doğduğunuz aile tarafından sizin için hangi tarafın seçildiğine bağlıydı.

Baileys ya da Havens.

Kan davasının gerçek kökenleri tarihin ve kasaba efsanesinin karanlık derinliklerinde kayboldu. Bazıları bunun bir cinayetle başladığını söyledi. Diğerleri bir ilişki ile başladığını söyledi. Dağlarda bir yerlerde gömülü hazineyle ilgili hikayeler vardı. Genç bir çiftin bir trene atlayıp sonsuza dek ortadan kaybolması ve geride öfkeli aileler bırakması hakkında. Teoriler, kan davasının kendisi kadar bölücüydü. Kasabadaki herkesin bir favorisi vardı ve tartışmalar kızışabilirdi.

Bugünlerde, kan davası kaçak aşıklar ya da ateşli ilişkiler kadar dramatik değildi. Ve kesinlikle cinayet de yoktu. Yine de sınırlar çizilmişti.

Bana gelince, ben her zaman Bailey Takımı'nda yer almıştım ve sadakatim sonsuzdu. "Ben zaten aldım," dedi. "Ne fark eder ki?"

Elijah kollarını kavuşturdu. "İstemiyorum."

Annem tabağa bir dilim koydu ve bana bir bakış attı.

Tabağı aldım ve masaya götürdüm. "Hadi ama Eli. Annem yanlış pizzayı almak istememişti ve onu ziyan etmek doğru olmazdı."

Küçük alını kırıttı. "Kızacaklar mı?" "Kimler?"

"Baileysler."

Uzandım ve saçlarını karıştırdım. "Hayır, dostum. Kızmayacaklar. Pizzayı da yerler." Bu onu ikna etmiş gibi görünüyordu. Sandalyeye kaydı ve pizzayı ağzına tıktırmaya başladı. Ben de kendime bir dilim aldım ve annem de kendi dilimiyle masada bize katıldı.

"Bailey'lerden bahsetmişken, sen evdeyken her yere yayılmadıklarına şaşırdım," dedi annem.

Omuz silktim. "Artık çocuk değiliz. Arabayı çektiğimde koşarak ön kapıdan çıkacak değiller ya."

"Büyüyünce itfaiyeci olacağım," dedi Elijah bir ağız dolusu pizzanın arasından. "Öyle mi olacaksın?" Ben sordum.

Başını salladı ve saçları alnına döküldü. "Tıpkı Asher gibi. Logan ve Levi gibi."

Annem iç çekti. "İzin versem o çocukları köpek yavrusu gibi takip eder. Onların yaptığı her şeyi yapmak istiyor."

"En sevdiğin üçüncü dinazor hangisi?" diye sordu.

"I..." Kaşlarım çatıldı. "Hiçbir fikrim yok. En sevdiğin üçüncü dinazor hangisi?"

"T-rex." Bir ısırık daha aldı.

Annem omuz silkti. Anlaşılan üçüncü favori dinazor onun için normal bir soruydu. "Daniel nasıl? Seni şimdiden özledi mi?"

Ağzımı peçeteye sildim. "Oh, hayır. Kısa bir süre önce ayrıldık." "Ayrıldınız mı? Özür dilerim. Onun hakkında söylediklerine bakılırsa iyi birine benziyordu." "Sorun değil. İyi biriydi ama ciddi bir şey değildi. Ve biz hâlâ arkadaşız." "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, anne, ben iyiyim."

"Daniel kim?" Elijah sordu.

"Grace'in erkek arkadaşıydı," dedi annem.

Elijah pizza kabuğunu tabağına koydu, yüz ifadesi ciddiydi. "Erkek arkadaş evlenmek gibi bir şey mi?"

"Şart değil," dedi annem. "Bazen bir erkek ve bir kız birbirlerinden çok hoşlanır ve birlikte vakit geçirirler. Ve bir gün evlenebilirler, ama evlenmeyebilirler de."

"Tamam, çünkü Grace Asher'la evlenecek."

Yanaklarım kızarıırken annemin gözleriyle karşılaştım. "Ne?"

Annemin dudakları eğlenen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öyle mi? Sana bunu düşündüren ne?" "Öyle işte. Biraz daha pizza alabilir miyim?"

"Ben bakarım." Tabağını aldım ve masadan kalkmak için bir bahane bulduğuma sevinerek kalktım.

Bu beni neden bu kadar telaşlandırmıştı? Yorumuna gülüp geçebilmeliydim. Dört yaşında bile değildi; ne bilirdi ki?

Ama bir zamanlar Asher Bailey ile evleneceğimi düşünmüştüm.

Asher'ın beni o şekilde görmediğini çoktan kabullenmiştim. Birlikte büyümüştük. Bir erkek derede kurbağa yakalamış ve onunla çimenli tepelerden aşağı yuvarlanmış bir kızdan nasıl etkilenebilirdi? Birbirlerini kartopuyla döverken ve ormanda birlikte kaleler inşa ederken? Muhtemelen onun için bir kız kardeş gibiydim.

Kardeşleri bana kesinlikle bir kız kardeş gibi davranıyorlardı ve bu her zaman doğal gelmişti. Onlar temelde

benim kardeşlerimdi.

Ama Asher... o her zaman farklıydı. Onu hiç kardeşim olarak görmemiştim, çocukken bile. En iyi arkadaş mı? Evet. Kardeş miydi? Hayır.

Onlu yaşlarıma geldiğimde, onunla ilgili bazı şeyleri fark etmeye başlamıştım. Kollarındaki kaslar ve kalın, atletik kalçaları. Koyu kahverengi gözleri, keskin elmacık kemikleri ve yontulmuş çenesi. Büyüleyici gülümsemesi. Asher muhteşemdi ve en iyi arkadaşşıma aşık olmamak imkânsızdı.

Ama o aynı şeyi hissetmiyordu. Aslında, yaşlandıkça birbirimizden daha da uzaklaşmıştık. Geriye dönüp baktığımda, bu tür şeylerin nasıl olduğunu anladım. O kızlarla çıkmak istiyordu, ağaçlara tırmanmak ve çamur birikintilerine sıçramak değil. Ve *benimle* çıkmak istemediği için, işte buradaydık.

Elijah'a tekrar baktım. Asher'la ayrılmaz bir ikili olduğumuz günleri hatırlayamayacak kadar gençti. Peki ona evleneceğimiz fikrini veren neydi?

Muhtemelen Eli'nin tanıdığı insanlar çoğunlukla ben, annem ve Bailey'lerden oluştuğu içindi. Dışarıda koca bir dünya insan olduğunu ve biriyle kapı komşusu olarak büyümenin bir gün birbirinizle evleneceğiniz anlamına gelmediğini bilmiyordu.

Biri ön kapıyı çaldı ve Elijah sandalyesinden fırladı. "Onu almak istiyorum!"

Eli'nin ikinci parça pizzasını masada artık boş olan yerine koydum. Kapıyı açtı ve hissetmek istemediğim küçük bir heyecan midemi pırpır ettirdi.

Asher'dı.

ASHER

"Bir sher!" Elijah kapıyı fırlatarak açtı. "Pizzamız var ve Grace evde."

"Hey, dostum." Saçlarını karıştırdım ama dikkatimin sadece bir kısmı onun üzerindeydi.

Grace mutfak masasının yanında durmuş, elini bir sandalyeye dayamıştı. Saçları her zamanki sevimli at kuyruğuyla toplanmıştı ve ayakları çıplaktı. Parlak mavi gözleri ve kalkık bir burnu vardı ve bana gülümsediğinde dolgun dudakları ayrılıyordu.

Kahretsin, o gözler. Ve o gülümseme. Bütün odayı aydınlattı.

Selam vermek için ağzımı açtım, işler tuhaflaşmadan ona bakmayı bırakmalıydım ama Elijah ellerini koluma doladı ve bacaklarını kaldırarak bir ağaç dalıymış gibi kolumdan sarktı.

"Whoa." Onu sabit tutmak için esnettim ve yerden kaldırdım. "Kolumda bir maymun var." "Eli, yapma bunu," dedi Grace.

Onu içeri taşıdım, ayakları sallanıyordu. "Burada sadece bu maymunun olması ve küçük çocukların olmaması çok kötü."

Elijah güldü. "Neden?"

"Çünkü büyükannem turta yaptı ve maymunlara turta verilmez."

Ayakları yere çarptı ve bıraktı. "Ben bir erkeğim. Biraz alabilir miyim?" "Bilmiyorum. Gidip büyükanneme sorman gerekecek."

Başka bir şey söylemeden açık kapıdan dışarı fırladı.

"Yemeğini mahvettiysen özür dilerim. Büyükannem, kardeşlerim hepsini yemeden önce sizi turta yemeye davet etmemi istedi." Omzumun üzerinden baş parmağımı evimize doğru sallayarak işaret ettim.

"Sorun değil; en azından bir dilim yedi." Naomi gülümseyerek ayağa kalktı ve ellerini peçeteye sildi. "Çorapla kaçtığı için ayakkabılarını getirsem iyi olacak."

Naomi Eli'nin ayakkabılarını alıp giderken bakışlarım tekrar Grace'e kaydı. O bana doğru hareket etmişti ya da ben ona doğru hareket etmişim ya da belki ikisi birden. Nedense ne olduğunu anlamak biraz zordu ama şu anda aramızda sadece bir adım kadar mesafe vardı.

"Selam. Seni gördüğüme sevindim."

Ağzının kenarları kalktı ve gözlerindeki bir şey beni çekti. "Sen de öyle."

Hava kalındı, sanki aramızda görünmez bir engel vardı. Sadece bir adım uzaktaydı ama bir mil de olabilirdi. Bundan hoşlanmamıştım.

Kollarımı açtım ve sarılmak için yaklaştım. Parmak uçlarına kalktı ve kollarını boynuma doladı.

Uh-oh.

Grace'e milyonlarca kez sarılmıştım ama bu farklı hissettirdi. Biz farklıydık. O, bıraktığımda muhtemelen koluma yumruk atacak olan atkuyruklu kız değildi. O bir kadındı. Vücudunu bana yasladığında tehlikeli derecede iyi hissettiren bir kadın.

Gözlerimi kapatarak kokusunu içime çektim ve kollarımı ona daha sıkı sarmak için esnedim. Onu bırakmam gerekiyordu. Ona bu şekilde sarılmaya devam edersem işleri garipleştirecektim. Çünkü bu, bir süredir görmediğiniz bir arkadaşınıza sarılacağınız türden bir sarılma değildi. Bunda dostça bir şey yoktu - en azından benim açımdan.

Tanrım, onu özlemiştim.

Birkaç saniye daha temas ettikten sonra kollarımı indirdim. Onunki omuzlarımdan kaydı ve bir adım geri çekildi.

"Yani..." Gözlerini kaçırdı ve at kuyruğunu sıkılaştırdı. "Büyükannem turta mı yaptı?"

Sarıldıktan sonra biraz sersemlemiştim ama onun bunu fark etmesini istemiyordum. "Evet, herkes seni görmek istiyor, o yüzden sanırım yan kapıya gitmeliyiz."

Ayaklarını parmak arası terliklerinin içine sokmak için yanımdan geçti. "Bahar dönemi nasıldı?" "İyi. Birkaç zor dersim vardı, o yüzden bittiğine sevindim."

"Evet, ben de. Gram nasıl?"

Kapıdan çıkarken onu takip ettim. "O iyi. Her zamanki gibi."

"İyi. Onu özledim."

"Evet, o da seni özledi."

Yan yana yürürken bana baktı. Bir an için onun da beni özlediğini söylemesini umdum. Bu kesinlikle bana karşılık vermek için bir neden verirdi. Ama gözlerini kaçırdı ve çimlerin üzerinde yürümeye devam etti.

Verandaya adımımızı atar atmaz kardeşlerimin bizi geri püskürttüğünü anladım. Gürültü açık ön kapıdan dışarı taşıyordu. Erkek seslerinden oluşan koro Elijah'ın ciyaklaması ve Naomi'nin kahkahasıyla kesildi. Grace ve ben durduk, kaosun içine girmeden önce bakışlarımızı paylaştık.

Büyükannemin mutfağı insanlarla doluyken her zaman doğru görünürdü. Sanki diğer mutfakların olmadığı bir şekilde bunun için yaratılmıştı. Elijah masanın başına oturmuş, mutlu bir şekilde dev bir dilim turta yiyordu. Logan onun yanına oturmuş, Eli'nın az önce söylediği şeye sırtıyordu. Gavin tezgâha yaslanmış, tabağını yüzüne yaklaştırarak yemek yiyordu. Levi'nin sürekli çatılan kaşları bile yumuşamış, her zamanki somurtkanlığı büyükannenin meşhur çilekli ravent turtasıyla yumuşamıştı.

Kardeşlerim belli ki Evan'ı bulmuşlardı. Masada oturuyordu ama otururken bile kocaman görünüyordu. Bir buçuk metre boyunda ve bir ahır kadar geniş omuzlarıyla herkesin üzerinde yükseliyor gibiydi. Benden sadece bir yaş küçüktü ama birkaç yıl önce boy olarak beni geçmişti. Biz Bailey'ler büyük adamlardık, ama Evan büyüklüğü yepyeni bir seviyeye taşımıştı.

"Grace!"

Adını ilk kimin haykırdığından emin değildim. Ama bir saniye sonra tüm kardeşlerim ona sarılmıştı. Elijah kollarını bulabildiği herkesin bacaklarına dolamak için oturduğu yerden aşağı atladı. Küçük adam her zaman aksiyonun içinde olmak isterdi.

Ve tüm bunlar, tam da burada, beni Grace'le birlikte hareket etmekten alıkoyan şeydi. O da bu ailenin bir parçasıydı. Annesi ve küçük kardeşi de öyle. Hayatlarımız ve ikimizin de sevdiği herkesin hayatı birbirine sıkı sıkıya bağlıydı.

Aileme ve onun ailesine karşı sorumluluk duygum beni hep geri tuttu. Çünkü ya bir şeyler ters giderse? Ya Grace'le çıkarsak ve işler yolunda gitmezse, o zaman ne olacaktı? Kimsenin hatırlayamadığı nedenlerle çoktan ölmüş insanların başlattığı bir kan davasının böldüğü bir kasabada büyüdüm; iki aile arasındaki ayrılığın hâlâ peşini bırakmadığı bir toplulukta. Lisedeyken bile biliyordum ki

ailelerimizi ayırma riskini göze alamazdık.

Bu her zaman arkadaş kalmak ve bu konuyu kapatmak için iyi bir neden gibi görünmüştü. Ama şimdi ona bakarken, o gülümseyip kardeşlerimle kucaklaşırken, yanılıp yanılmadığımı merak ettim. Bir hata yapıp yapmadığımı ve onunla olan şansımı kaçırıp kaçırmadığımı.

Çünkü ya çıksaydık ve bu iş yürüseydi?

Liseden beri birkaç kızla birlikte olmuştum ama hiç ciddi bir şey yaşamamıştım. İçten içe, sebebin onlar olmadığını biliyordum. Sebep bendim. İşlerin ciddileşmesine asla izin vermedim - her zaman ilişki gerçekten bir yere gitmeden önce ayrıldım.

Sorun şu ki, Grace uzun zaman önce kalbime yerleşmişti ve başkasının girmesi için yer bırakmamıştı.

Büyükannemin mutfağında dururken, etrafım hiç harekete geçmemiş olmamın tüm nedenleriyle çevriliyken bunun farkına varmak berbat bir şeydi.

Gülümsemesini ve kahkaha atmasını izledim. Herkese sarılıyor ve okulun harika olduğunu söylüyordu. Okulu çok sevmişti ve sonbaharda geri dönmek için sabırsızlanıyordu.

Yere baktığımda büyükannemin bana içinde bir dilim turta olan bir tabak uzatmaya çalıştığını fark ettim. Kahretsin, Grace'e bakıyordum. Aldım, dalgınca çatalı tuttum.

"Bir dilim daha yiyebilirmişsin gibi görünüyorsun," dedi Gram.

Garip bir şekilde dilimin tutulduğunu hissederek başımı salladım. Bende bir sorun vardı. Kendim gibi hissetmiyordum. Yandaki Grace'e sarıldığımdan beri aklım başımdan gitmiş gibiydi. Tehlikeli dürtüler beni ele geçirmeye çalışıyordu. Kollarımı tekrar ona dolamak istedim. Elini tutup arka verandaya götürmek ve onu ölesiye öpmek. Ya da belki onu burada, herkesin önünde öpmek.

Grace, Logan ve Levi'ye, "Mezuniyete gelemediğim için üzgünüm," diyordu. "Finaller ve diğer şeyler yüzünden gelemedim."

"Sorun değil, mezuniyet sıkıcıydı," dedi Logan. "Zaten mezuniyet partisi vermek için senin eve dönmeni bekledik."

Gülümsedi. "Öyle mi? Teşekkürler."

"Evet, bu yaz daha sonra yapabileceğimizi düşündük. Kutlamalar devam etsin." Logan ona sırıttı. "Peki o üniversiteli çocuğu ne zaman terk edip benimle çıkacaksın?"

Levi gözlerini devirdi ve peçeteyi ona doğru fırlattı. Logan onu yere fırlattı. Grace güldü.

"Artık birlikte değiliz. Ama üzgünüm Logan, genç erkeklerden hoşlanmıyorum." "Ne? Senden sadece iki yaş küçüğüm ve yaşıma göre çok olgunum."

Levi ve Evan homurdandılar. Gram bile kahkahasını bastırdı.

Logan elini göğsüne koydu. "İncindim. Ama sorun değil, zaten seninle çıkmazdım." Grace kollarını kavuşturdu. "Neden?"

"Çok tatlısın ama ben yaşlı kadınlardan hoşlanmıyorum." "Çünkü bu kadınla başa çıkamadın," dedi.

Levi ıslık çaldı ve herkes güldü -ben hariç herkes. Grace'e bakmaya geri dönmüştüm, turtama dokunmamıştım, çatal parmaklarımdan sallanıyordu.

Artık birlikte olmadığımızı söylemişti.

Gözleri bana kaydı ve göz kırptı. Muhtemelen Logan'a yeni bir laf sokmuştu, ki bu her zaman çok komikti çünkü Logan laf sokmayı, laf almaktan daha iyi beceriyordu. Ağzım bir gülümsemeyle kapandı ve ben de ona göz kırptım. Ama bunun nedeni onun kardeşime yaptığı iğnelemenin esprisini paylaşmak değildi.

Çünkü iki şeyin yeni farkına varmıştım.

Birincisi, Grace bekardı. Sadece bekar *değildi*, aynı zamanda *birlikte olmadığımızı* söyleme şekli

Artık bana o bok kafalıdan ayrılmasıyla ilgili bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Üzgün değildi. Onu tanıyordum. Eğer kalbi kırık olsaydı, bunu anlayabilirdim. Bu da ya çok ciddi bir şey olmadığını ya da ondan ayrılanın kendisi olduğunu gösterirdi. Belki ikisi de.

İki, Grace'e karşı sadece bir şey hissetmiyordum. Ona aşkıttım.

Ona deli gibi aşkıttım.

Uzun zamandır inkâr ettiğim bir gerçektir bu. Kendime aramızdaki mesafenin büyüdüğümüz için olduğunu söylüyordum. Bu doğru değildi. Aramıza o mesafeyi ben *koymuştum*. Ondan uzaklaştım çünkü ona karşı hissettiklerimin çok tehlikeli olduğunu düşündüm.

Yanılmışım. Onu sevmek tehlikeli değildi. Gitmesine izin vermek tehlikeliydi.

Uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissederek turtadan bir ısırık aldım, gözlerim hâlâ Grace'deydi. Onu şu anda öpmeyecektim. Ne burada ne de arka verandada. Henüz değil.

Yapabilirdim ve büyük bir parçam bunu istiyordu. Ama onun benden ya da bizden şüphe etmesine fırsat vermek istemiyordum.

Sonbaharda okula geri dönecekti. Evden ne kadar uzun süre uzak kalırsa, başka biriyle çıkma ihtimali de o kadar artacaktı. Onu benden sonsuza dek koparacak adamlarla.

Bu da bunu doğru yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Onu öylece öpüp onun da bana karşı bir şeyler hissetmesini umamazdım.

Bunu şansa bırakamazdım. Bunun için çalışmalıydım. Ona birlikte ne kadar harika olacağımızı göstermeliydim.

Onu kovalamak zorunda kaldım.

Grace henüz bilmiyordu ama o benimdi. Yaz bitmeden çok önce öğrenecekti. Ve benim de onun olduğumu bilecekti.

GRACE

S Yatak odamın penceresine bir şey vurdu ve ben de dönüp baktım. Hiçbir şey yoktu. İkinci kattaydım ve bir zamanlar rüzgârda cama sürtünecek kadar yaklaşmış olan ağaç dalı çoktan kesilmişti. Umarım cama bir kuş çarpmamıştır, Gerçi bu bir vuruş değil, bir gümbürtü olurdu.

Sesi tekrar duydum ve gözlerim bu sefer bir hareket yakaladı. Pencereye gittim ve aşağıya baktım. Asher aşağıda durmuş yukarı bakıyordu, kolu bir şey fırlatacakmış gibi kalkıktı.

Orada ne yapıyordu?

Pencereyi açtım ve dışarı eğildim. "Pencereme taş mı atıyorsun?" Sırıtarak kolunu indirdi. "Evet."

"Neden?"

"Bugün çalışmak zorunda mısın?"

Yerel kahve dükkânı Steaming Mug'daki yazlık işime dönüyordum. "Hayır. Yarına kadar başlamıyorum."

"Benimle gizlice çıkmak ister misin?"

Gizlice kaçmak mı? O neden bahsediyordu? "Asher, annem evde bile değil. Ve ben 20 yaşındayım. Evimden gizlice kaçmama gerek yok."

Tekrar gülümseyerek gamzelerini büzdü. "Eğlenceli olur diye düşünmüştüm. Hadi gel."

"Penceremden tırmanmamı mı istiyorsun?"

Başını salladı. "Evet."

Asher'la tanışmak için penceremden ilk kez çıkmıyordum. Ama üzerinden yıllar geçmişti. Bunu en son yaptığımda daha küçük ve daha çeviktim.

Ama haklıydı, eğlenceli olacaktı.

"Eğer düşersem, beni yakalasan iyi edersin."

Tekrar gülümsedi ve kollarını uzattı. "Yapacağımı biliyorsun, Gracie Bear."

Takma adımı kullandığını duymak midemi titretti. Uzun zamandır bana böyle hitap etmemişti.

"Tamam, bekle."

Bir çift ayakkabı giydim ve penceremin altındaki çıkıntıya tırmandım. Kendimi dış cephe kaplamasına yapıştırarak, verandanın çatısına yaklaşana kadar ilerledim.

Bunu ilk kez yaptığımda benim fikrimdi. Asher karanlıkta cesaretlendirici sözler fısıldayarak aşağıya doğru süzülmişti. Bu sefer güneş hâlâ tepedeydi ama kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Ayak parmağımı verandanın çatısına doğru uzattım, sonra vücut ağırlığımı o ayağa doğru hafiflettim. Hissettiğimde

Güvenli bir şekilde ittim ve dizlerimi bükerek eğimli yüzeye indim.

"Aferin," dedi Asher altımdan.

Çatının kenarından aşağı süzıldüm ve yüzüstü yatarak arkamı döndüm. Aşağı kayarak bacaklarımı kenardan sarkıttım.

"Seni yakaladım."

Evin bu tarafında zemin, verandanın çatısından inerken bana ulaşabileceği kadar yukarı doğru eğimliydi. Ellerini önce baldırlarımda, sonra da aşağı kayarken kalçalarımda hissettim. Kolları bacaklarımın üst kısmına dolandı ve bir sonraki bildiğim şey, vücudunun önünden aşağı kayıyordum.

Ayaklarım yere değdi ve kollarını bana doladı. Dondum kaldım, vücudum kaskatı kesildi. Bir an için dünya durmuş gibiydi. Esinti kesildi ve kuşlar sustu. İçime bir sıcaklık yayıldı ve bu sadece Asher'in vücudunun bana bu kadar yakın olmasının verdiği sıcaklık değildi. Kolları beni sarmışken onu hissedebiliyor, kokusunu alabiliyordum. Bu ezici bir şeydi.

Kafa

karıştırıcı.

Tahrik

edici.

Bıraktı ve nefesim ciğerlerimden fırladı. Sırtımı ona dönerek uzaklaştım ve toparlanmak için kendime bir saniye vermek üzere at kuyruğumu düzelttim.

Az önce ne halt olmuştu öyle?

Bu ani duygu yoğunluğunu belli etmek istemedim, özellikle de Asher birlikte takılmak istediğinden ve bunu uzun zamandır yapmadığımızdan beri. Sadece ikimiz değil. Bunu mahvetmek istemedim.

Kafamı toparlamak için derin bir nefes aldım ve arkamı döndüm. "Nereye kaçıyoruz?" "Birkaç fikrim var." Elimi tuttu. "Hadi gidelim."

Ve şimdi elimi tutuyordu.

Beni büyükannemin evinin arka tarafına götürdü, sanki gerçekten görünmeden gizlice kaçmaya çalışıyormuşuz gibi. Ön tarafa yaklaştığımızda parmaklarını dudaklarına götürerek sessiz olmamı istedi. Bir kahkahayı bastırarak başımı salladım. Çok komikti.

Arabasına doğru yürüdük - hala amcalarından birinden aldığı eski siyah Cutlass'ı kullanıyordu. Beni yolcu tarafına aldı, sonra kapıyı kapattı. Abartılı bir yürüyüşle diğer tarafa doğru yürüdü ve bindi. Parmaklarını tekrar dudaklarına götürdü ve göz kırptı.

Gülmemek için ağzımı kapattım. Çok saçma davranıyordu. Etrafına bakınır gibi yaptı, sonra arabayı çalıştırdı.

Motor çalışır çalışmaz, sanki banka soymuşuz gibi garaj yolundan hızla çıktı. Sanki takip edilmeyi bekliyormuş gibi dikiz aynasına baktı. Bunun neden bu kadar komik olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gülmekten kendimi alamadım.

"Sanırım temiz bir kaçış yaptık," dedim.

Omzunun üzerinden baktı. "Sanırım haklısın. İyi iş çıkardın."

Şehrin ana kısmının sadece bir mil dışında yaşıyorduk. Çocukken her yere yürüyerek giderdik. Şekerci dükkanına, ceplerimiz sakız ve şeker almak için bozuk parayla doluydu. Kütüphaneye ya da halk havuzuna. Tilikum hâlâ çocukların özgürce dolaşabildiği bir yerdi. Annemin burada kalması ve kardeşimi burada büyütmesi beni mutlu ediyordu. Bir çocuğun büyümesi için iyi bir yerdi.

Asher Belediye Binası'nın yakınına, tepenin nehre doğru eğiminden hemen önceki düz bir sokağa park etti. Arabadan indik ve kaldırıma çıktık. Cascades'in doğu yamaçları yaz aylarında sıcak olabilirdi ama bugün rahatça ılıktı. Mavi gökyüzünde birkaç bulut asılı duruyordu ve hava durgundu.

"Peki aklınızda ne var?"

"Akşam yemeğimizi Zany Zebra'dan dondurma alarak mahvedebileceğimizi düşündüm, sonra da

Caboose. Biraz bilardo oynayın."

"Yemeğimizi mahvetmek mi? Gram gibi konuşuyorsun."

"Sana da bulaşıyor." Ellerini ceplerine soktu ve omuz silkti. "Sadece bir süreliğine evden çıkmanın iyi olabileceğini düşündüm."

Haklıydı, evden çıkmak güzeldi. Annem işte, Elijah da bakıcıyla birlikteydi. Artık pek bir Tilikum sosyal hayatım yoktu. Lisedeyken arkadaşlık ettiğim insanların çoğu ayrılmıştı; tohumlar rüzgârda savruluyor, yeni yerlerde yüzeye çıkmanın yolunu buluyorlardı.

"Biraz dondurma yiyebilirim."

Bana gülümsedi, gamzeleri yine büzüşmüştü. "Harika."

Gamzelerinin ne kadar sevimli olduğunu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

Kaldırımında yan yana, rahat bir sessizlik içinde dolaştık. Asher ellerini ceplerinde tutuyordu ve ben küçük bir hayal kırıklığı titreşimini bastırdım. Ama ne yapmasını istiyordum, elimi tutmasını mı? Asher ve ben böyle değildik.

Ayrıca, sadece yaz için buradaydım. Aramızdaki bu garip elektrik gerçek olsa bile - ki değildi - hiçbir şey olamazdı. Burada kalmayacaktım. Bir yaz kaçamağı iyi ve güzeldi ama Asher asla bir kaçamak olamazdı. Birlikte çok fazla geçmişimiz vardı. İçten içe Asher'la ilişkimin sadece iki şekilde ilerleyebileceğini biliyordum. Ya arkadaş kalıp kendi hayatlarımızı yaşayacaktık ya da birlikte bir hayat sürecektik.

İkinci ihtimalden çoktan vazgeçmiştim. Bu yüzden kafamı bulutlardan uzak tutmalı ve ayaklarımı yere sağlam basmalıyım.

Siyah çizgilerle boyanmış beyaz bir binaya geldik. Zany Zebra, annem doğmadan önce de Tilikum'un demirbaşlarından biriydi. Ucuz, yağlı burgerler, gelmiş geçmiş en iyi waffle kızartmaları ve ev yapımı dondurma çeşitleri sunuyordu.

Ben dağ böğürtlenli bir külah aldım. Asher çifte şekerlemeli çikolatayı seçti. Dondurmalarımızı yanımıza aldık ve kasabanın derinliklerinde dolaştık.

Gerald McMillan, sevimli bir şekilde Erkeklik Sanatı adını verdiği berber dükkânının açık kapısından çıktı. Binanın yan tarafında eski moda bir berber direği dönüyordu. Bay McMillan'ın kumral saçlarından geriye pek bir şey kalmamıştı ama gür, bakımlı bir sakalı vardı ve gıcır gıcır beyaz bir önlük giymişti.

Asher durakladı ve elini kaldırdı. "Merhaba, Bay McMillan."

"Hey, Asher." Derin sesi gürledi. "Merhaba Grace. Okuldan eve dönmüş olmalısın."

"Evet, dün döndüm. İşler nasıl?"

"Oh, bilirsin, şikayet edemem. O piç Bruce Haven hariç." Dükkânının hemen köşesindeki binaya ters ters baktı.

Tilikum'un diğer berber dükkânına baktım. Kan davalı bir kasaba olarak, çoğu şeyden iki tane vardı - biri Bailey tarafındakiler için, diğeri de Havens'lar için - ve işletmeler aradaki müşteriler için kavga ediyordu. Bruce Haven, Dame and Dapper Berber Dükkânı'nın sahibiydi ve Bay McMillan'la birbirlerini alt etmeye ve kızdırmaya çalıştıkları uzun bir geçmişleri vardı.

Dame and Dapper'ın dışında vintage bir pinup kızının boyalı devasa bir heykeli duruyordu. Göğüs dekoltesini fazlasıyla gösteren kırmızı bir elbise, file çoraplar ve yüksek topuklu ayakkabılar giymişti ve elindeki sabun köpüklerini üflüyormuş gibi görünüyordu.

"Bunu ne zaman astı?" Ben sordum.

Bay McMillan kollarını fiçı göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Birkaç ay önce. Lanet olası heykel." "Belediye meclisinin bunu yapmasına izin verdiğine inanamıyorum."

"İzin istediğinden şüpheliyim," diye homurdandı.

"Onu geri almak için ne yapacaksın?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Oh, bunun için endişelenme. Elimde birkaç numara daha var."

Güldüm. "Kulağa hoş geliyor."

"Kardeşlerimin ona sakal takmasını mı istiyorsun?" Asher sordu. "Fena fikir değil."

"Yanlışlıkla bir şeyden bahsedebilirim."

Bay McMillan göz kırptı. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Asher ellerini kaldırdı. "Ben de öyle. Grace'i dondurma yemeye götüreceğim." "Siz ikinize iyi öğleden sonralar."

"Teşekkürler Bay McMillan," dedim.

Damlamasınlar diye külahlarımızı yalayarak kaldırırmda yürümeye devam ettik. Asher'ı dirseğimle dürttüm.

"Ona sakal mı taktın?"

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Güldüm. "Şimdiye kadar yapmamış olmanıza şaşırdım." "Evet, şey, hepimiz meşguldük, yani..."

Asher ve kardeşleri, kan davasıyla ilgili olsun ya da olmasın, şakalarını her zaman ciddiye almışlardı.

Caboose'a vardığımızda ikimiz de dondurmalarımızı bitirmiştik. Asher benim için kapıyı tuttu ve içeri girdik.

Caboose aslında eski moda bir demiryolu vagonuna benzeyecek şekilde inşa edilmişti. Yaklaşık on yıl önce sahipleri Hank ve Jeannie Chesterton binayı genişleterek daha büyük bir alana sahip oldular. Bina artık gerçek bir vagon gibi görünmüyordu ama parlak kırmızı boyasını korumuşlardı.

İçerisi eski demiryolu işaretleri ve model trenlerle dekore edilmişti. Yarı bar, yarı restorandı ve bar alanını ayıran kısmi bir duvar vardı. Restoran tarafında koyu renkli ahşap ve kırmızı vinil koltuklar ile masa ve kabinlerin yanı sıra iki bilardo masası ve bazı eski atari oyunlarının bulunduğu açık bir bölüm vardı.

Çoğunlukla boştu, sadece kabinlerden birinde oturan küçük bir grup ve barda tabureleri tutan birkaç yaşlı adam vardı.

"Önce yemek mi yiyelim, yoksa bilardo mu oynayalım?" Asher sordu. "Sanırım dondurma yemeğimi mahvetti."

Sırıttı. "Bekleyebiliriz. Gidip bize bir sürahi kola getireyim."

Onun uzaklaşmasını izledim ve kaslı sırtının ve kollarının tişörtünü nasıl doldurduğunu fark etmemek imkânsızdı. Ve kışını. Tanrım.

Kot pantolonunun içindeki kışını izlerken, kendimi bana pis şeyler yapmasına izin vermenin nasıl bir şey olacağını merak ederken buldum. Daha önce hiç kimseyle yapmadığım edepsiz şeyler. Eski sevgililerimin ikisiyle de biraz oynamış olsam da, ikisiyle de yatmamıştım. Ama cinsel deneyimimin olmaması hayal edemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Aman Tanrım, ne yapıyordum ben? Bu Asher'dı. Yanaklarım ısındı ve bilardo masalarından birine doğru ilerlerken bakışlarımı ondan ayırdım. Evet, çekiciydi. Kalın, güçlü ve yetenekliydi. Abartısız özgüveni aptalca seksiydi.

Nasıl olur da bekar olur?

Bekle, bekar *miydi*?

Ben tatillerde evdeyken biriyle çıkıyordu. Logan'ın ona

Noel'de sakso çektireceğini düşünüp düşünmediğini sordum. Cevabını duyamayacak kadar hızlı uzaklaşmıştım. Bilmek istememiştim.

Şu anda onunla çıkıyor gibi görünmüyordu ama bunu söylemek zordu. Son birkaç yıldır ilişkilerimiz ya da herhangi bir şey hakkında birbirimize tam olarak sır vermiyorduk. Kızlarla çıktığını biliyordum ve onun da benim okuldaki çocuklarla çıktığını bildiğini varsayıyordum. Ama bu, hakkında konuştuğumuz bir şey değildi.

İçkilerimizle birlikte geri geldi ve onları masaya koydu.

"Kaybetmeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Kendine çok güveniyorsun."

"Seni oynarken gördüm."

Onu şakacı bir şekilde ittim ve o da bana sırtıttı.

Bana bilardo ıstakasını uzatırken bakışlarındaki sıcaklığı hayal ediyor muydum? Gözlerinin hızlıca kaydığını ve dudaklarının gördüğünü beğenmiş gibi seğirdiğini? Öyle olmalıydı, çünkü Asher bana hiç öyle bakmamıştı.

Ayrıca çatıdan inmeme yardım ettiği zamanki gibi kollarını bana hiç dolamadı. Ya da dün annemin evinde olduğu gibi bana sarılmadı.

Şimdi hayal gücümün beni alıp götürmesine izin veriyordum.

Oyunumuza başladık ve ne yazık ki Asher benim için yanılmamıştı. Bilardoda oldukça kötüydüm. Topu ceplerden birine sokmaya çalışırken ve onun iyi huylu sataşmaları arasında kız arkadaşı olup olmadığını düşünmeden edemiyordum. Ki bu aptalcaydı. Asher'in ilişki durumuyla meşgul olmama gerek yoktu. Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Ayrıca, onun mutlu olmasını istiyordum. Ayrılmış olsak da onu hâlâ önemsiyordum.

Belki de bu sormak için yeterli bir nedendi. Biz arkadaştık. Arkadaşlar bu tür şeyleri konuşur. Ya kız yaz için ayrıldıysa ve adam onu özlediyse? Ya da yakın zamanda ayrılmışlardı ve o da bu konuda üzgün olduğunu saklamaya çalışıyordu? Gerçi bunu benden saklayabileceğinden şüpheliydim. Onu çok iyi tanıyordum ve üzgün görünmüyordu.

Bu noktada kendimi delirtmeye başlamıştım, bu yüzden soruyu ağzımdan kaçırdım. "Noel'de birlikte olduğun kızla hâlâ çıkıyor musun?"

Bilardo ıstakasını masanın kenarına dayayarak durdu ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Hayır. Bir süre önce ayrıldık."

"Oh. Bu berbat. Özür dilerim."

Bir saniye beni izledi, sonra dikkatini tekrar oyuna verdi. Atışını yaptı ve ıskaladı. "Sorun değil, önemli bir şey değildi. Bazen işler yolunda gitmez."

"Evet." Masanın etrafında dolaştım, iyi bir atış arıyordum. Ne aradığımı hakkında pek bir şey bilmediğimden değil.

"Peki ya sen?" Kalçasını masaya yasladı. "Sen ve erkek arkadaşın yaz için ara vermeye mi karar verdiniz?"

"Hayır, o ve ben arkadaş olarak daha iyiyiz." Bilardo ıstakamı dizdim ve bir atış yaptım. Top gerçekten de içeri girdi. "Ve şu anda ciddi bir şey aramıyorum."

"Neden olmasın? Çok mu genç olduğunu düşünüyorsun?"

Bir kadeh daha doldururken sorusunu düşündüm. "Hayır, ondan değil. Ben sadece başka şeylere odaklandım. Üniversiteyi bitirmem gerekiyor ve sonra..."

"Peki sonra?"

Bilardo topuna vurdum ama üç tanesi yandan sekti ve yavaşlayarak masanın ortasında durdu. "Ve sonra, gerçekten bilmiyorum. Hayatımda ne yapmak istediğimden henüz emin değilim."

"Gerçekten mi? Fikrin yok mu?"

"Fikirlerim var, sanırım. Ama olasılıklara açığım."

Ağzının köşesi yukarı doğru seğirdi. "Güzel."

Birdenbire kariyer seçimleri hakkında mı yoksa başka bir şey hakkında mı konuştuğumuzu merak ettim. "Hayatımda ne yapmak istediğime dair daha iyi bir fikrim olsa annemin hoşuna giderdi."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Aklına ne koyarsan koy başarılı olacaksın. Seni tanıyorum, Gracie Bear. Sen böyle çalışırsın. Başarısız olmak için çok inatçısın."

Onun onayının sıcaklığı içime yayıldı. Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. "Teşekkürler, Asher."

Bana gülümsedi ve bakışlarım onunkilere kilitlendi. O derin, koyu kahverengi gözleriyle. Dudakları kıpırdadı, gamzelerini büzdü ve midemdeki çırpınma geri döndü - bir intikamla.

Kapı açıldı, ses transımı bozdu. Cory Wilcox ve Joel Decker içeri girdi. Asher şöyle bir baktı ve gözleri kısıldı. İkiisiyle de aynı okula gitmiştik; Asher'ın sınıfıyla birlikte mezun olmuşlardı. Bildiğim kadarıyla Cory inşaatlarda çalışıyor, Joel ise babasının oto tamirhanesinde çalışıyordu.

Onları görünce sadece gözlerimi kısımadım. Düpedüz dik dik baktım.

Onlar Haven'larla arkadaştı.

"Sakin ol kaplan," dedi Asher. "Ölüm bakışların birilerini incitebilir." "Benim ölüm bakışım yok."

"Hayır mı? Bunun diğer ucunda olmak istemezdim."

Sırf eski bir kan davası yüzünden kasabamın yarısını sevmeyecek kadar darkafalı değildim. Haven tarafında çok iyi insanlar vardı. Çocukluğumdaki öğretmenlerimden birkaçı Haven'dı. Öğretmenler, polis memurları, itfaiyeciler ve sağlık çalışanları söz konusu olduğunda dile getirilmeyen bir ateşkes vardı. Sırf diğer tarafta oldukları için birilerini tıbbi yardımdan ya da düzgün bir eğitimden mahrum bırakacak kadar geri kafalı değildik.

Ve çoğu zaman, kan davası eski olduğu kadar aptalcaydı. Zararsız şakalar, kasaba festivallerindeki ödülleri için rekabet ve bir sürü boş lafla geçiriliyordu.

Ama Cory ve Joel? Onlar gibi adamlar bunu daha kötü bir şeye dönüştürdü. Pislik olmak ve sorun çıkarmak için bahane olarak kullandılar.

"Sence neden buradalar?" Ben sordum.

"Kim bilir. Belki bir cesaret." İstakasının ucunu tebeşirle işaretledi. "Onları görmezden gel. Sıkılıp gideceklerdir."

Hank barın arkasında durdu ve kollarını kavuşturdu. Cory ve Joel bize doğru baktılar, sonra bara doğru yürüdüler. Asher atışını yaptı ve toplar şakladı.

"Sıra sende, Ayıcık Gracie."

Davetsiz misafirleri görmezden gelmeye çalışarak atışımı sıraya dizdim. "Sence Hank onlara servis yapar mı?" "Biraz terbiyeli olurlarsa eder. Ama göstereceklerinden şüpheliyim, yani muhtemelen göstermez."

İstakam vurdu ve toplar birbirine çarptı ama hiçbirini batırmaya yaklaşamadım. "Beni kandırmaya mı çalışıyorsun, yoksa hâlâ bu kadar kötü müsün?" Asher sordu.

"Kapa çeneni, Bailey."

Sırıttı. Duruşu rahat olmasına rağmen, gözlerinin Cory ve Joel'e kaydığını gördüm, sanki gelişigüzel onları takip ediyormuş gibiydi. Beşliği köşedeki cebe koydu, sonra bir sonraki atışını ıskaladı.

"Senin sıran."

Sıramı almak için masanın üzerine eğildim ama Cory ve Joel bize doğru yöneldi. İki elimi ıstakanın etrafına sararak doğruldum.

Asher endişeli görünmüyordu ama ben endişeliydim.

Kan davası yüzünden çok sık kavga çıkmazdı ama çıkabilirdi. Eğer bu adamlar kavga çıkarmak için buradaysa, Asher'ın ikiye bir bile olsa bunun üstesinden gelebileceğini biliyordum. Bölge şampiyonu bir güreşçiydi ve şimdi eyalet çapında jiu-jitsu turnuvalarında yarışıyordu. Yaralanacağından endişelenmiyordum.

Endişeliydim çünkü Asher'ın başı tekrar kanunla derde giremezdi. Eğer çocukluk kayıtlarını mühürlenecekse olmazdı. Ve bunu yapmak zorundaydı, yoksa itfaiyeci olma hayalleri paramparça olacaktı. Herhangi bir suçlama olmadan tutuklanması bile onun için her şeyi mahvedebilirdi.

Asher on yedi yaşındayken bir Cuma gecesi Zany Zebra'nın önünde Josiah Haven ile kavga etmişti. Olayı görmek için orada değildim ama bir grup çocuk olayı telefonlarına kaydetmişti. Biri kavgayı ayırana kadar Asher'ın burnu kanamıştı. Ve Josiah'ın kolunu kırmıştı.

Tutuklanmış ve saldırıyla suçlanmıştı. Ağır bir suçtan. Neyse ki yetişkin olarak suçlanmamıştı. Yargıç onu hapse göndermek yerine bir danışmanlık programını ve kamu hizmeti saatlerini tamamlamasını emretmişti, bu yüzden liseyi zamanında bitirmesine engel olmamıştı. Ancak şimdi kayıtların mühürlenmesi için tutuklandığı tarihten itibaren beş yıl beklemesi gerekiyordu. O zamana kadar teknik olarak sabıka kaydı olan bir suçluydu.

Ayrıca Asher'ın kardeşi Evan'ı korumak için o kavgaya karıştığını da biliyordum. Cory ve Joel bilardo masamızın yanında durunca kalbim duracak gibi oldu.

"Naber, Bailey."

Asher ellerini ıstakasının etrafına sararken ön kolları esnedi. "Bir şeye mi ihtiyacınız var yoksa buraya sadece cesaretinizi kanıtlamak için mi geldiniz?"

"Ne var ne yok diye bakıyordum," dedi Joel. "Buranın soğan halkalarının iyi olduğunu duydum." "Öyle."

"Sahibinin bir pislik olması çok kötü."

Asher dikkatini tekrar masaya çevirerek onları etkili bir şekilde başından savdı.

Bir duraklama oldu, tek ses eski moda müzik kutusundan gelen müzikti. Hank hâlâ barın arkasında durmuş, izliyordu. Cory ve Joel, Asher'dan aradıkları tepkiyi -her ne ise o- alamayacaklarını anlamış gibiydiler.

Cory başıyla kapıya doğru işaret etti. "Hadi bu bok çukurundan çıkalım." Ama Joel'in bakışları bana kaydı. "Hey, Grace."

"Neden gidip başka bir yerde sorun çıkarmıyorsunuz?" Dedim. "Biz sadece oynamaya çalışıyoruz." "Kimse sorun çıkarmıyor, güzelim."

Asher'ın çenesi gerildi ve sesi kısıldı. "Ona öyle deme."

Sudaki kanın dayanılmaz kokusunu alan bir çift köpekbalığı gibi Asher'a odaklandılar.

"Bu konuda bir şey yapacak mısın, Bailey?" Joel sordu.

Asher hareket etmedi. Ellerini ıstakanın etrafında tuttu, omuzlarındaki ve kollarındaki kaslar gerginlikten kasıldı ve onlara baktı.

"Hayır mı?" Joel'in bakışları bana kaydı. "Eğer o sana yeterince iyi vermiyorsa, ben vereceğim." Cory onun kasıklarını kavradı. "Neden gelip bunu bir gezintiye çıkarmıyorsun bebeğim?"

"İğrenç, Cory," dedim. "Onu nasıl bulabilirim ki? Yanımda büyüteç yok." Joel kıkırdadı ama Cory'nin hakaretimi anlaması bir saniye sürdü.

"Seni aptal sürtüğüm." Cory bana doğru bir adım attı ama Asher benimle ahmağın arasına yumuşak bir şekilde girdi.

"Yapma." Asher'ın sesi tehlikeli derecede kısıktı.

Hava gerginlikten o kadar yoğundu ki zar zor nefes alabiliyordum. Kalbim çok hızlı atıyor ve nabzım şakaklarımda zonkluyordu. Asher'ın kendini kontrol etmek için çabaladığını hissedebiliyordum.

Kapı tekrar açıldı ve sessiz restorana daha fazla ses yayıldı. Logan kasıla kasıla içeri girdi, muhtemelen kendi şakasına gülüyordu. Onu, muhtemelen aynı şakaya gözlerini deviren Levi takip etti. Bizi görünce durdular ve Logan'ın yüzündeki gülümseme eridi.

"Burada neler oluyor?" Logan gizlemediği bir güvenle yanımıza yaklaşarak sordu.

Levi daha sessizdi ama Cory ve Joel'e attığı bakış tehditkârdı. Durdu ve kollarını kavuşturdu.

"Tam da gidiyorlardı," dedi Asher.

Kabadayılar gibi, iki ahmak da bu ihtimallerden hoşlanmadıklarına karar vermiş gibiydiler. İkisi de agresif duruşlarını kaybedip geri çekildi.

Joel gülümsedi. "Sadece seninle dalga geçiyorduk."

Asher cevap vermedi. Üzerindeki öfke elle tutulur gibiydi. "Hadi

buradan gidelim," dedi Cory.

Sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi Joel bana baktı ve göz kırptı.

Asher öne doğru sarsıldı ama ben etrafından dolandım ve elimi göğsüne koydum. Bir saniyeden kısa bir süre sonra Levi oradaydı.

"Sakin ol," dedi Levi sessizce.

Cory ve Joel gitmek için döndüler. Logan yollarından çekilmedi. Joel yanlarından geçerken omzunu Logan'ın omzuna çarptı ama sanki bir duvara çarpmış gibiydi. Logan hareket etmedi. Sadece güldü.

Gittiler ama Asher'ın gözleri kapıya kilitlenmişti. Vücudu gergindi, yumrukları sıkılıydı. Ne düşündüğünü biliyordum. Onları takip etmek istiyordu.

Levi elini onun omzuna koydu. "Bırak artık, dostum."

Asher'ın bakışları bana kaydı. Gözlerindeki parıltı yumuşadı.

"Onlar sadece pislik," dedim. "Hadi ama. Bilardoda beni yeniyordun, hatırladın mı?"

Elim hâlâ göğsündeydi ve derin bir nefes aldığımı hissettim. Çok heybetliydi. Çok sağlam ve güçlüydü. Koyu renk gözleri beni esir aldı ve midem aniden bir girdaba dönüştü. Neden bana öyle bakıyordu?

"Ee, ne var ne yok?" Logan sordu. "Oyununuzu bitirecek misiniz?" Nefes nefese elimi bıraktım.

"Evet." Asher'ın dudakları minnettar bir gülümsemeyle kıpırdadı ve sesini alçalttı.

"Teşekkürler." "Sorun değil."

Derin bir nefes daha alarak bilardo masasına geri döndü.

Elimi Asher'ın göğsünde hissetmemden mi, gözlerindeki ifadeden mi yoksa neredeyse değişmiş olmaktan mı kaynaklandığını bilmediğim bir gerginlikle oyunumuza geri döndüm.

Ve az önce aramızda geçenlerin gerçek mi yoksa hayal ürünü mü olduğunu merak ettim.

ASHER

I Bugün itfaiye binasında sessizlik hakimdi. Adamlardan bazıları bir çağrı için dışarı çıkmıştı - kasabanın hemen kuzeyindeki otoyolda bir çamurluk kazası. Görevde değildim ve fazladan yardıma ihtiyaçları yoktu, bu yüzden geride kaldım.

Liseden mezun olduktan kısa bir süre sonra gönüllü itfaiyeci olmuştum. Hırdavatçıda yarı zamanlı çalışıyordum ama spor salonunda antrenman yapmadığım, çalışmadığım ya da sınıfta olmadığım zamanlarda buradaydım. Burası benim için ikinci bir ev gibiydi. Görevde olmadığım zamanlarda ders çalışıyor ya da ödev yapıyordum. Bu iyi bir deneyimdi ve beni beladan uzak tutuyordu.

Üst kattaki büyük mutfakta bir masaya oturmuş, önüme birkaç kitap yaymışım. Üniversite derslerime ek olarak, sertifikalarım için geçmem gereken sınavlar vardı. Sınavlara gelecek yıla kadar giremeyecektim -öncelikle sabıka kaydımın mühürlenmesini beklemem gerekiyordu- ama derslerden geri kalmamam gerektiğini düşündüm.

"Asher." Şef Stanley kahvesini bıraktı ve karşımdaki koltuğa oturdu. "Burada birinin olduğunu fark etmemiştim."

Norman Stanley on yılı aşkın bir süredir Tilikum'un itfaiye şefiydi. Burada, kasabada büyümüş ve on dokuz yaşındayken gönüllü olarak itfaiye teşkilatında çalışmaya başlamıştı. Aynı zamanda babamın en iyi arkadaşıydı.

Önümdeki kitaba dokundum. "Sadece birkaç şeyi gözden geçiriyorum. Taze tutmam gerektiğini düşündüm." Kahvesinden bir yudum aldı ve başını salladı. "Zamanı geldiğinde iyi olacaksın."

Şef Stanley, lisede başım derde girdiğinde en büyük savunucularımdan biri olmuştu. Duruşmamda benim adıma konuşmuştu ve hapis cezası almamamın nedenlerinden birinin o olduğuna dair bir his vardı içimde. Ondan sonra beni itfaiyeye davet etmeye ve yapmam için rastgele işler vermeye başladı. Sadece yardıma ihtiyacı olduğunu iddia etmişti ve o zamanlar bunun hakkında pek düşünmemiştim. Ama bana göz kulak oluyordu. Beni meşgul ediyordu. Bir daha hata yapmamam için elinden geleni yapıyordu.

"Evan nasıl?" diye sordu. "Yaz için evde mi?" "Evet, dolu bir eve döndük."

"Burada işler ilginçleşmek üzere. Dün iki yeni gönüllü başvurusu aldım." "Logan ve Levi mi?" Başını salladı.

"Güzel, işlerini halletmek için davalarına girmek zorunda kalmayacağım."

Logan ve Levi'nin sonunda mezun olmalarına sevinmişim, böylece onlar da gönüllü olmak için başvurabileceklerdi. İyi çocuklardı ve neyse ki liseyi kalıcı bir hasar almadan atlatmışlardı. Ama burada olurlarsa onlara göz kulak olmak daha kolay olurdu, özellikle de bu kadar yakın olduğum için

Kendi evimi almak için tetiği çekiyorum.

"Mezuniyet partileri için geliyor musun?" Ben sordum.

"Bunu kaçırmazdım. Yine de geç saate kadar kalmayacağım. Ertesi sabah erkenden yola çıkmam gerekiyor."

"Skylar'ı ziyarete mi gidiyorsun?"

"Evet, onu görmeyeli çok uzun zaman oldu. Birkaç yıl sonra ona bir mezuniyet partisi vereceğim. Ya da annesi yapar."

Altı yıldan kısa bir süre içinde beş çocuk yapacak kadar çılgın olan annemle babamın aksine, Şef Stanley'nin sadece bir kızı vardı. Ama o ve karısı yıllar önce boşanmışlardı ve Skylar annesiyle birlikte üç saat uzaklıktaki Spokane'de yaşıyordu. Tilikum'a pek sık gelmiyordu. Bu onun mu yoksa annesinin mi suçuymuştu bilmiyordum ama ona genellikle Şef Stanley giderdi. Onu yıllardır görmemiştim.

"Büyükanne beşimizden dördünü yetişkinliğe kadar hayatta tutmayı başardı. Şimdi sadece Gavin var."

"Tanrı yardımcısı olsun." Sırıttı. "Aranızda en sert olanınız o olabilir."

Güldüm. Haksız değildi. Gavin korku genlerinden yoksun doğmuş gibiydi. "Biliyorum. Çocuk deli."

"Bunun üstesinden geleceğini söyleyebilirim ama bundan şüpheliyim. Sadece tüm bu enerjiyi doğru yöne kanalize etmesine yardımcı olmamız gerekiyor. Ve kim bilir, belki bir gün onu biraz yumuşatacak bir kızla tanışır."

"Evet, doğru."

"Bunun olduğunu gördüm. Unutma, babanı annenle tanışmadan önce tanıyordum."

"Gavin seviyesinde deli miydi? Çünkü Gavin muhtemelen on yaşına kadar hepimizden daha fazla kemik kırmıştır."

"Ölümlülüğüne karşı aynı umursamazlığı göstermiyordu ama pek çok açıdan evet, Gavin düzeyinde bir deliydi."

Şef Stanley'nin ailem hakkında konuşması hoşuma gidiyordu. Onlar hakkında neredeyse hiç konuşmazdım, ama onları iyi tanıyan birinden kim olduklarına dair ufak tefek şeyler duymak, onları benim için takdir ettiğim bir şekilde canlı tutuyordu.

Mikrodalga'nın saatini kontrol ettim, sonra kitaplarımı bir yığın halinde toplamaya başladım. "Gitsem iyi olacak. Yapmam gereken bazı şeyler var."

"Pekâlâ. İyi geceler dilerim. Büyükanne ve çocuklara selam söyle." "Söylerim."

Kitaplarımı sırt çantama yerleştirdim ve arabama doğru yola çıktım, çıkarken de bazı arkadaşlarla vedalaştım. Onlardan birkaçı -Christian ve Randy- benim gibi gönüllüydü. Matt en son işe alınan kişiydi. İyi çocuklardı. Bazen iş saatleri dışında da takılırdık, özellikle de yirmi bir yaşına bastığımdan beri onlarla bira içmeye gidebiliyordum.

Dışarıda hava Haziran ayı için bile sıcaktı. Dağların zirveleri masmavi gökyüzünde göze çarpıyor ve güneş parlıyordu. Gün batımına kadar hava soğumayacaktı. Sırt çantamı arabamda bıraktım ve Grace'le buluşacağım kafeye gitmek üzere kasabaya doğru birkaç blok yürüdüm.

Onunla pek ilerleme kaydedememiştim. Sonbaharda okula dönmeye kararlıydı, ben de bunu bekliyordum. Ayrıca ciddi bir ilişki istemediğini de söylemişti ki bunun biraz cesaret kırıcı olduğunu kabul etmeliydim. Bu konudaki fikrini değiştirmenin bir yolunu bulmalıyım.

Onun nereden geldiğini anlıyordum. Temelde birlikte büyümüş olmamıza rağmen, çok farklı ilişki örneklerimiz olmuştu. Büyükanne ve büyükbabam mükemmel bir çiftti; mutlu ve birbirlerine tamamen bağlıydılar. Annemle babamın arası da iyiydi. Annemle babamın

aşık olduklarını biliyordu.

Grace bekar bir anne tarafından büyütülmüştü çünkü babası bir pislikti. Pislik herifin gizlice evlenmiş olması beni şaşırtmazdı. Ruh eşlerinin hayatlarını birlikte geçirmelerini izleyerek büyümek yerine, babasının annesine kazık atmasını izlemişti. Bu yüzden biriyle ciddi olma fikri konusunda tereddütlü olduğu için onu suçlamadım.

Ama ben onun babası değildim.

Caboose'da bilardo oynadığımızdan beri birkaç kez daha takılmıştık, ama bir şekilde kardeşlerim hep yolumuza çıkmayı başarmıştı. Birkaç gün önce, onu bir şelaleye doğru yürüyüşe çıkarmaya çalışmışım - buralarda ilk öpücük için iyi bir yer varsa, o da orasıydı - ama Gavin bizi çıkarken görmüştü. Bildiğim bir sonraki şey, Logan'ı yakaladığı ve dördümüzün de yürüyüşe çıktığı.

Dün gece şehirdeydik ve ben akşam yemeği önerdim. Bir randevunun eşiğindeydik ama restorana girdiğimizde Evan oradaydı. Onun yalnız olmasına üzülmüştü, bu yüzden onunla birlikte yemek yedik.

Kesinlikle bir randevu değil.

Bu öğleden sonra da bir randevu olmayacaktı. Ama ona kiralamayı düşündüğüm daireyi göstermek istiyordum. Doğrusu, *bizim* dairemize dönüşme ihtimaline karşı fikrini almak istedim.

Ve kardeşlerimin etrafta olmayacağını bildiğim için -henüz daireden haberleri yoktu- bu fırsatı ona çıkma teklif etmek için kullanacaktım. Bu, işleri bir adım öteye taşımak anlamına gelecekti ama yine de ona karşı biraz daha agresif olmamın zamanı gelmişti.

Steaming Mug'a vardım ve içeri girdim. Kafe zengin kahve kokusuyla doluydu ve tezgâhın arkasındaki büyük kara tahta tabelada menünün reklamı yapılıyordu. Grace ve başka bir kız tezgâhın arkasındaydı ve göz göze geldiğimizde Grace'in yüzünün gülümsemeyle aydınlanması kararlılığımı pekiştirdi.

Bugün saçları açıktı ve siyah önlüğünü çıkarmıştı. "Selam. İyi zamanlama, ben de tam bitiriyordum."

"İşin bitmediyse bekleyebilirim."

"Hayır, ben hazırım." Diğer kıza döndü. "Yarın görüşür müyüz?"

"Evet. Burada olacağım."

Arka tarafta kayboldu, sonra omzundan sarkan çantasıyla dışarı çıktı. "Hadi gidelim."

Ona kapıyı tuttum ve kaldırımdan aşağı doğru yürümeye başladık. "İş nasıldı?"

"Fena değil. Bu sabah geldiğimde kalabalıktı ama öğleden sonra sakinleşti. Gitmeden önce kahve ister misin? Sormam gerekirdi."

"Hayır, yine de içerisi güzel kokuyor."

"Öyle değil mi? O küçük yere bayılıyorum. Peki nereye gidiyoruz?" "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Öyle mi? Ne oldu?"

Ona baktım ve sırttım. "Göreceksin."

İki bina arasındaki ara sokaktan bir adam fırladı ve neredeyse bize çarpıyordu. Kalın sakalı ve dağınık saçları yaşını belirlemeyi zorlaştırırsa da gözlerinin etrafında derin çizgiler vardı. Gözlerini kırıştırdı, nerede olduğunu bilmiyormuş gibi çılgınca etrafına bakındı.

"İyi misin, Harvey?" diye

sordum. Sesi çakıltılıydı. "Ne

oldu?" "Bir yere mi gidiyordun?"

Bir şey arıyormuş gibi yıpranmış giysilerini sıvazlıyor, havaya toz püskürüyordu. Harvey Johnston kasabanın hemen dışında yaşıyordu ve ben kendimi bildim bileli de öyleydi. O bir

Altına hücum döneminden kalma bir maden arayıcısı gibi giyinmiş, deri kemerinden sarkan küçük bir kazmayla dolaşan tuhaf, yaşlı bir adamdı. Nereden geldiğini ya da tüm hayatı boyunca böyle olup olmadığını bilmiyordum. Belki bir tür hastalık ya da kaza geçirmişti. Tam olarak orada değildi. Kendine iyi bakardı ama bazen kasabada dolaşır, dağlarda hazine bulmakla ilgili mırıldanırdı.

"Hey, Harvey," dedi Grace, onun dikkatini çekmeye çalışarak. "Bugün nasılsın?"

Ona baktı ve gözleri sonunda odaklanmış gibiydi. "Lanet sincaplar cevizlerimi alıp duruyor."

"Öyle mi?"

"Organize olmuşlar." Ona bir parmak salladı. "Organize diyorum sana. Bir bakmışsın benim hazinem de peşine düşmüşler. Benden önce bulun."

"Sincapların hazineyle ilgileneceğinden emin değilim," dedi. "Yiyemezler."

Kaşları çatıldı ve sakallı çenesine vurdu. "Doğru. Kasabaya erzak almaya geldim. Ben, sincaplar değil. Ama ben-" Bir daire çizdi, sonra yön değiştirdi. "Dükkan nereye gitti?"

Dönmeyi bırakması için omuzlarından tuttum ve ona doğru yönü gösterdim. "Şu taraftan düz git, sonra sola dön."

"Sol mu? Evet, sol. Güzel, güzel." Hâlâ mırıldanarak sokakta ilerlemeye başladı. "Sence oraya varabilecek mi?" Grace sordu.

"Evet, bulacaktır."

Tekrar yürümeye başladık ve Harvey'nin sola döndüğünü görmek için tam zamanında arkama baktım. "Acaba hep bahsettiği o hazineyi bulabilecek mi?" dedi.

"Pek olası değil."

"Asla bilemezsin."

Ona baktım. "Sence birisi oraya gerçekten hazine mi gömdü?"

"Ben sadece yaşlı deli Harvey Johnston'ın gerçekten bir şeyler bulmuş olmasının beni şaşırtmayacağını söylüyorum. Bu kasaba için uygun görünüyor."

"Evet, sanırım öyle."

Kasabadaki kan davasının kökenleriyle ilgili tüm eski hikayelerin içinde, birilerinin dağlarda değerli bir şey sakladığı düşüncesi de vardı. İnsanlar buna gömülü hazine demeyi severdi, ama Gram bunun altın dolu bir sandık olduğu fikrini her zaman bir kenara itmişti -gerçekte ne olduğunu ya da orada bir şey olup olmadığını bildiğini itiraf etmese de. Bana kalırsa bunların hepsi saçmalıktı. Kan davası, gömülü hazine hikayeleri, hepsi.

Bir sonraki sokaktan aşağıya döndük, tepenin nehre doğru eğimini takip ettik. Biri üst katta, diğeri alt katta olmak üzere iki daireye dönüştürülmüş eski bir evin önünde durdum.

"Hadi gel." Binaya doğru başımı salladım ve cebimden anahtarı çıkardım. Binanın sahibi Herbert Bailey'di ve henüz resmi olarak kiralamamış olmama rağmen anahtarı ödünç almama izin vermişti. Nasıl olduğundan tam emin olmasam da akrabaydık. Tilikum'da çok fazla Bailey vardı, bu yüzden takip etmek zordu.

Kapının kilidini açtım ve Grace'i dar ahşap merdivenlerden ikinci kata çıkardım.

Bir daireye göre genişti; oturma odası, yemek alanı ve akçaağaç dolaplı bir mutfacı vardı. Kısa bir koridor iki yatak odasına ve bir banyoya açılıyordu. Duvarlar yeni boyanmıştı ve halı yeniydi. Herbert bana harika bir teklifte bulunmuştu -buna Bailey indirimi diyordu- ve ben de bunu takdir etmiştim.

Oturma odasının ortasına doğru yürüdü ve yavaşça bir daire çizdi. "Asher, bu..." "Henüz kira kontratını imzalamadım ama evet. Kendi evimi alacağım."

"Vay canına."

Etrafına bakınmaya devam etti ve ben bu *vay*'ın ne anlama geldiğinden emin değildim. Şaşırmış mıydı? Sonsuza kadar büyükannemle yaşayacağımı düşünemezdi. Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyordu? Kendini burada benimle yaşarken mi hayal ediyordu?

Muhtemelen sonuncusu değildi ama üzerinde çalışıyordum. Onu yatak odalarından birine kadar takip ettim.

"Bu çok büyük," dedi. "Evet, ama bunu karşılayabilirim."

"Büyükannenin evinden taşınmaya karar vermene ne sebep oldu?"

Kapı çerçevesine yaslandım. "Artık zamanı geldi gibi hissediyorum. Kendi alanıma ihtiyacım var."

"Bunu anlayabiliyorum. Okuldan sonra annemle yaşamak her zaman çocukluğa geri dönmek gibi hissettiriyor." Diğer odayı işaret etti. "Neden iki yatak odası? Bir oda arkadaşın olacak mı?"

Eğer bir an önce yanıma taşınmanı sağlayabilirsem, hayır. "Şart değil." "Dikkatli ol, yoksa ikizlerle oda arkadaşı olursun."

"Davetli değil." "

Güldü ve oturma odasına geri döndük. Büyük ön pencereden dışarı bakmak için dolaştı.

"Peki ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Beğendim. Gerçekten güzel."

"Öyle mi? Kira kontratını imzalamadan önce ne düşündüğünü görmek istedim."

Gülümsemesi soldu ve saçının bir tutamıyla oynadı. Gergin olduğunda böyle yapardı. "Oh. Evet, çok şirin."

Duruşumu rahat tutarak merdivenlerin önündeki yarım duvara yaslandım. Hoşuna gitmesine sevindiğimi, çünkü onunla çıkmak istediğimi ve sonunda bana taşınmasını umduğumu söylememek için kendimi zor tuttum. Hâlâ genç olmamıza rağmen, benim için o olduğunu zaten bildiğim için onunla işleri hızlandırmak istiyordum.

Ama ne söylemem gerekiyordu? *Hey Grace, senin benim ruh eşim olduğuna eminim, bu yüzden ileriye atlayıp sadece evlenmeye ne dersin?*

Evet, hayır. Bu, geri döndüğü ilk gün büyükannemin mutfağının ortasında onu öpmek kadar akıllıca olurdu. Ve gerçekten onunla evleneceğimi mi düşünüyordum?

Evet. Evet, öyleydin.

Buna hazır olmadığını biliyordum. Ama artık bir sonraki adımı atmanın zamanı gelmişti. "Grace, merak ediyordum da-"

Telefonu çaldı. "Özür dilerim. Dur bir kontrol edeyim... Evet, annem arıyor. Bir saniye bekleyin."

Lanet olsun. "Evet, tabii."

Cevap verirken mutfağa doğru yürüdü. "Merhaba anne... Evet, onu alabilirim... Tabii ki... Kendini kötü hissetme, sorun değil. Bize yemek getireyim. Sence ne zaman evde olursun?" Durdu, dinliyordu. "Tamam, görüşürüz o zaman. Ben de seni seviyorum." Aramayı sonlandırdı ve telefonunu çantasına geri koydu. "Bunun için üzgünüm. Annemin geç saate kadar çalışması gerekiyor, o yüzden Elijah'ı bakıcıdan almam gerekiyor."

"Şimdi mi?"

"Evet. Onu çoktan alması gerekiyordu, o yüzden acele etmem lazım."

"Seni bırakmamı ister misin?"

"Hayır, arabamı kafenin orada bıraktım. Ve sanırım onu dışarıda çizburger yemeye götüreceğim."

eve dönüş yolu."

Merdivenlerden inerken onu takip ettim. "Buna bayılacak."

"Evet, geç saate kadar çalışmak zorunda kaldığında biraz üzülüyor, umarım bu yardımcı olur."

Kapıyı arkamızdan kilitledim ve tepeye doğru yürürken ona ayak uydurdum. Hâlâ ona çıkma teklif etmek istiyordum ama şu anda meşgul görünüyordu. Muhtemelen kardeşi için endişeleniyordu. Naomi geç saatlere kadar çalışmak zorunda kaldığında genellikle büyükannemi arardı. Bu sefer de tam ona çıkma teklif etmek üzereyken Grace'i arayacağını düşündüm. Baktan bir zamanlama.

Kafenin arkasındaki küçük bir alana park etmişti. Arabasının yanında durduk.

"Bana daireyi gösterdiğin için teşekkürler," dedi. "Çok heyecan verici."

"Evet, sanırım iyi olacak. Ve henüz kimseye söylemedim, bu yüzden şimdilik sessiz kalabilirsiniz harika olur."

Arabasının kapısını açtı ve gülümsedi. "Sorun değil. Bu bizim sırrımız olacak. Sonra görüşürüz." "Güle güle, Grace."

Cebimdeki anahtarı parmaklayarak kaldırıma geri çıktım ve onun arabaya binip uzaklaşmasını izledim. Ona çıkma teklif etmek için başka fırsatlarım da olacaktı. Hemen yan dairede oturuyordu; onu görmek zor olmayacaktı. Ama kendimi biraz yenilmiş hissettim. O anı zihnimde kurgulamıştım; o boş dairede durduğumu ve ilk randevumuzda ona çıkma teklif ettiğimi hayal etmişim. Belki de cesaretimi toplayıp onu öpecektim. Bunu orada yapmak harika olurdu.

Ama pes edecek değildim.

GRACE

SAsher'a bir şeyler oluyordu ve ne olduğundan emin değildim.

Logan ve Levi'nin mezuniyet partisi tüm hızıyla devam ederken dışarıda, büyükannemin arka bahçesinde duruyordum. Güneş çoktan dağ zirvelerinin ardında kaybolmuş, havanın sıcaklığını hafifletmişti.

gündü ve birinin müzik setinden gelen müzik havayı dolduruyordu. Aile, arkadaşlar ve komşularla doluydu. İnsanlar yiyecek ve içecek tabaklarını dengeliyordu. Sohbet ediyor ve gülüyorlardı. Hatta bir grup insan dans etmeye başlamıştı.

Levi ve Gavin ateş çukurunun sınırlarını test ediyor, o kadar yüksek bir alev oluşturuyorlardı ki Şef Stanley'nin onları henüz durdurmamış olmasına şaşırdım. Logan mezuniyet kepi, kolları kesilmiş bir Tilikum Koleji tişörtü, şort yerine bir çift boxer ve inciklerine kadar çekilmiş beyaz çoraplarıyla etrafta dolaşıyordu. Neden? Kim bilebilirdi ki? Logan'dı. Şakalar yapıyor ve bu gece kendisine gösterilen tüm ilgiyi silip süpürüyordu.

Tahmin etmem gerekirse, Levi şenlik ateşi yakmayı herkesle sosyalleşmekten kaçınmak için bir bahane olarak kullanıyordu, ancak o ve Gavin büyüyen alevlere daha fazla odun atarken ondan birkaç nadir gülümseme yakaladım.

Asher, elinde birayla Evan'la birlikte ateşin birkaç adım ötesinde duruyordu. Gözleri bana kaydı ve dudakları bir gülümseme ifadesiyle kıpırdadı.

Bütün gün bana öyle bakmıştı. Kuruluma yardım etmek için erkenden gelmiştim ve ne yaparsak yapalım - verandanın etrafına ışıklar dizmek, sandalyeler getirmek, mutfakta Gram'a yardım etmek -Bana öyle bakıyordu.

Bu beni ürkütüyordu. O da bana dokunuyordu. Küçük dürtmeler ya da kolunun benimkine sürtünmesi. Sırtımın alt kısmına hafif dokunuşlar. At kuyruğumu çekiştiriyordu ve ben bunun için koluna vurduğumda bana göz kırpmıyordu.

Eğer bilmeseydim, Asher'ın benimle flört ettiğini düşünürdüm. Ama bu Asher'dı. Benimle flört etmezdi.

Ancak, bir şeylerin farklı olduğu hissinden kurtulamıyordum. Büyükannem rüzgârların değiştiğini söylerdi ve ben de tam olarak böyle hissediyordum. Asher eve döndüğüm ilk gün bizi pasta yemeye davet ettiğinden beri, bir şeylerin farklı olduğu hissi artmaya devam ediyordu. Şimdi, hava neredeyse onunla titreşiyordu.

Elijah elinde muhtemelen sormadan aşırıldığı bir kurabiyeyle koştu. Ya da belki Büyükanne ona vermiş olabilir. Her iki durumda da kurabiyeyi ağzına atarken yüzünde yaramaz bir neşe ifadesi vardı. Büyükanne verandasındaki eski sallanan sandalyede oturmuş, yüzünde memnun bir gülümsemeyle partiyi izliyordu.

Verandanın basamaklarını çıktım ve bir sandalyeyi yaklaştırdım. Yavaşça öne arkaya eğildi.

Yanına oturduğumda yumuşak temposu yatıştırıcıydı.

"Merhaba, Ayıcık Gracie." Elimi sıkmak için uzandı. "Daha önceki yardımın için teşekkürler."

"Elbette. Bu harika bir parti."

"Çocuklar mutlu. Tek istediğim bu."

"Mezun olduklarına inanamıyorum. Sanki son birkaç yıl çok hızlı geçmiş gibi geliyor. Önce Asher, sonra ben ve Evan, şimdi de ikizler. Bir de bakmışsın Gavin olmuş."

"Bilmez miyim. Çok uzun sürmeyecek ve ben bu büyük eski evde tek başıma yaşıyor olacağım." Asher'ın ona daireden bahsedip bahsetmediğini merak ettim.

Peki neden önce bana söyledi?

"Bu seni rahatsız ediyor mu? Burada yalnız yaşama fikri?"

Derin bir nefes aldı, hâlâ hafifçe sallanıyordu. "Hayat bir dizi mevsimdir. Yaz yerini sonbahara bırakır ama hava soğuyup yapraklar dönmeye başladığında yazın tekrar geleceğini bilirsin. Ve bir sonrakinin bir öncekine benzemeyeceğini de bilirsin. Her yıl olduğu gibi sıcak olacak ama başka şeyler değişmiş olacak. Bu çocukları yetiştirmek için uzun bir sezon geçirdim ve bittiğinde özleyeceğim." Bana baktı. "Ama hayatın bir sonraki mevsiminin de kendine has nimetleri olacak ve ben onları da dört gözle bekliyorum."

Uzun bir süre ona baktım. "Nasıl bu kadar bilge olabildin?"

Kıkırdadı. "Yıllarca gözlerim açık yaşadım."

"Neyin aksine, onlarla kapalı yaşamak mı?"

"Elbette. Pek çok insan gözleri kapalı bir şekilde hayatını sürdürüyor. Çoğu daha iyisini bilmiyor. Ama tüm iyi şeyleri kaçırmalar."

Asher bana baktı ve ağzı yine o küçük sırtıyla yukarı kalktı. Neden bunu yapmaya devam ediyordu? Gözlerindeki sıcaklık tüylerimi diken diken etti.

Ben beğendim.

Ve bu beni korkutmaya başlamıştı.

Çünkü ya benimle flört ediyorsa?

O boş dairede aklımdan çılgınca bir düşüncenin geçtiği bir an olmuştu.

Bana gösteriyordu çünkü orada birlikte yaşayabileceğimizi düşünüyordu.

Beklenmedik bir umut kıvılcımı alevlenmişti. Sonra annem aradı ve beni hızla gerçekliğe geri çekti.

Şimdi mi? Ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Bir parçam o umut kırıntısına tutunmuş, kaybolmasına izin vermeyi reddediyordu. Asher'ın her gülümsemesi, her göz kırpması, her dokunuşu onu besliyor, canlı tutuyordu.

Ama bu umut korkutucuydu, çünkü her şeyi yeniden düşünmek anlamına geliyordu. Sonbaharda okula geri dönüyordum. Gelecek için seçeneklerimi açık tutuyor, hayatın beni nereye götüreceğini görmek için bekliyordum.

Beni buraya geri mi götürüyordu?

Bir esinti yükseldi ve ateşten çıkan kıvılcımların küçük bir kasırgada dans etmesine neden oldu. Temiz gece havası yüzüme çarptı.

Büyükanne sallanmayı bıraktı ve öne doğru eğildi. Burnundan derin bir nefes aldı. "Rüzgârlar değişiyor."

Gözlerim büyüdü. "Ne?"

"Hayat ve mevsimlerle ilgili bir diğer şey de bu." Arkasına yaslandı ve sandalyeyi ayak parmaklarıyla hafifçe iterek sallanmaya devam etti. "Her zaman bizim düşündüğümüz zamanda değişmezler. Tam yaz sıcağından sonra sonbaharın gevrekliğinin tadını çıkarmaya hazırlanırken, erken bir kar yağar."

Alnım kırıştı ve ona baktım. Ellerini kucağında birleştirmişti ve uzun

Bir omzunun üzerinden sarkan bir örgü. Büyükanнем sık sık neredeyse mantıklı şeyler söyler ama beni gerçekten anlayıp anlamadığım konusunda merakta bırakırdı.

Geniş arka bahçedeki gürültü giderek artıyordu. Logan bir grup arkadaşını histerik bir şekilde güldürürken bir kız ona asılıyordu. Birisi dereye yakın açık bir alanda balta fırlatma yarışması başlatmıştı. Elijah baltaya doğru koşuyordu ama Evan onu yakaladı ve daha fazla yaklaşımadan omuzlarına aldı.

Annem bile rahatlamış ve eğleniyor gibi görünüyordu. Ateşin yanında oturmuş Doris Tilburn ile sohbet ediyordu. Saçları açıktı ve kırmızı plastik bir bardakta içki içiyordu, yüzünde bir gülümseme vardı. Dans edenlerin sayısı artıyordu; bazıları çiftler halinde, diğerleri ise ateşin etrafında küçük gruplar halinde müziğe eşlik ediyordu.

Asher verandanın merdivenlerinden çıktı. Gülümsedi ve yaz esintisi saçlarımı karıştırdı. "Merhaba Ayı," dedi büyükanнем.

Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu gece nasılsın, büyükanne?"

"Kalbim dolu. Tüm yavrularımın tek bir yerde olması çok güzel." Sallanmayı bıraktı ve kendini sandalyeden yukarı itti. "Sanırım Logan'ı büyükanнесiyle dans ettirmenin zamanı geldi. Dışarıda boyundan büyük işlere kalkışıyor." Elbisesini düzeltti ve bana baktı. "Gözlerini açık tut, Gracie Bear."

"Söyleyeceğim." Başka ne diyeceğimi bilemedim.

Logan'a doğru ilerleyişini izledim. Kızın kulağına bir şeyler söyledi -kız şehrin diğer tarafında yaşıyordu ama adını hatırlayamadım- sonra kollarını Gram için uzattı. Onu ateşe yaklaştırdı ve dans etmeye başladılar.

Asher verandanın parmaklıklarına yaslandı. Partiyi ya da Gram ile dans eden kardeşini izlemiyordu. Beni izliyordu. "Hey, sen."

Heyecandan kalbim pır pır etti. "Hey." "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Elbette."

Kalkmama yardım etmek için güçlü, nasırlı ellerinden birini uzattı ve tenini hissetmek içimde elektrik çarpmasına neden oldu. Merdivenlerden inebilmem için geri çekilmek yerine olduğu yerde kaldı, benden sadece birkaç santim ötede, gözleri yüzüme dikilmişti. O kadar büyüktü ki. Asher'ın cüssesi hem heybetli hem de büyüleyiciydi.

Güvendeydi.

Bir kalp atışı süresince beni öpebileceğini düşündüm. Ama o sadece gülümsedi -bacaklarımı güçsüz hissettiren yavaş, seksi bir sırıtış.

"Hadi gidelim."

Elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine kenetledi. Bu kez beni evin kenarından çekistirmede, gizlice kaçmamız gerektiğine dair şaka yapmadı. Ciddiymiş gibi tuttu. Sanki bu önemliymiş gibi. Sanki *ben* önemliymişim gibi.

Verandanın merdivenlerinden indik ve büyükanнемin arazisinden geçerek yola doğru ilerledik. Partinin gürültüsünden uzaklaştıkça kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Ay neredeyse dolunaydı ve yıldızlar ateşten uzakta tüm ihtişamlarıyla parıltıyordu. Yolumuzu bulmak için ışığa ihtiyacımız yoktu. Bu topraklarda büyümüştük. Kaybolmak imkânsız olurdu.

Asher hiçbir şey söylemedi. Yürürken sadece elimi tuttu. Acelesi varmış gibi görünmüyordu ve aklında bir hedef olup olmadığını merak ettim. Sonunda kasabaya giden yola geldik. Yolu açtı ve çocukken sayısız kez okula gidip geldiğimiz yolu takip ederek yürümeye devam ettik.

Burada evler birbirine daha yakındı. Bazıları sundurma ışıkları dışında karanlıktı, sakinleri muhtemelen mezuniyet partisi için büyükannelerinin evindeydi. Diğerlerinin pencerelerinde ışıklar vardı ya da perdelerin arasından televizyonun titremesi görünüyordu.

Kalbimin beklentiyle çarpmasına rağmen, Asher'la bu şekilde birlikte olmak şaşırtıcı derecede doğal geliyordu. Parmaklarımız birbirine rahatça uyuyordu, sanki bunu binlerce kez yapmıştık. Sanki son birkaç yılı ayrı geçirmişiz de lisede çıkmaya başlamışız gibi.

İçimde derinlerde bir şey gerçekliğin o versiyonu için acı çekiyordu. Asher ve benim birlikte olduğumuz bir dünya için. Çünkü başka her şey çok yanlış geliyordu.

Ay ışığında onunla el ele yürürken bunu düşünmek çok zordu. Hiç sahip olamadığım bir şey için kalbimin ne kadar acı çektiğini kabul etmek.

Eve döndüğüm birkaç kısa hafta nasıl her şeyi sorgulamama neden olabilirdi? Asher'dı. Bana her şeyi sorgulatıyordu.

Yürümeyi bıraktı ve şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Nereye gittiğimize dikkat etmemiştim. Evergreen Sokağı'ndaki terk edilmiş eski evin önünde durduk. Çiftlik tarzı bir evdi, büyük ön penceresi böğürtlen çalıları ve sarmaşıklarla kaplıydı. Bir baca içeride bir şömine olduğunu ima ediyordu ama yıllardır burada kimse yaşamamıştı. Otlar bel hizasındaydı ve arazinin büyük kısmı sarmaşıklar ve dikenli böğürtlenlerle boğulmuştu.

Asher ve ben çocukken, okuldan eve dönerken sık sık bu eski evin önünde dururduk. Perili olduğuna dair hikayeler uydururduk ya da onun baba, benim anne olduğum ve işten eve döndüğümüz bir "ev" versiyonunu oynardık. Bir keresinde içeri girmeye bile çalışmıştık ama her şey sıkı sıkıya kilitlenmişti.

"Burada evcilik oynadığımız zamanları hatırlıyor musun?" diye sordu sonunda uzun sessizliği bozarak. "Evet, ben de tam bunu düşünüyordum."

Bir an için yine sessiz kaldı. Evin karşısında durduk, hala el ele tutuşuyorduk, tek ses yakınlarda bir yerde vıraklayan kurbağaların sesiydi.

"Son zamanlarda aklımda çok şey var." Sesi yumuşak ve alçaktı. "Büyümek, taşınmak ve gelecek. Ama aynı zamanda geçmiş de düşünüyorum. Bir yerlerde yanlış yapmışız gibi hissediyorum Grace. Sanki eskiden olduğumuz o çocuklar bir şeylerin peşindeymiş gibi."

Nefesim boğazımda düğümlendi ve ne söyleyeceğimi bilemedim. Bu yüzden bekledim. "Lisede büyük bir hata yaptım."

"O da neydi?"

"Senin hakkında ne hissettiğimi söylemedim."

Asher elimi bırakmadığı için minnettardım çünkü sözlerinin ağırlığı neredeyse beni deviriyordu. Sesim fısıltıyla çıkıyordu. "Benim hakkımda ne hissettin?"

"Tıpkı şimdi yaptığım gibi." Beni kendine doğru çevirdi ve gözlerinin içine baktı. "Grace, sana aşığım."

Ona baktım. Koyu kahverengi gözlerine, ay ışığında siluet haline gelmiş yüzüne. Hayatımın büyük bölümünde en iyi arkadaşım olan adama. Kalbimin çok özlediği adama.

Başparmağını dudaklarımda gezdirdi. "Sorun değil; şu anda bir şey söylemek zorunda değilsin. Bu gece bunu senin üzerine yıkmayacaktım. Sadece seni yemeğe davet edecektim. Kendime, seni bize bir şans vermeye ikna etmek için bütün yazım olduğunu ve ağırdan almam gerektiğini söyleyip durdum. Ama yapamıyorum. Bilmeni istiyorum. Seni seviyorum. Henüz senden bunu geri söylemeni istemiyorum. Tek istediğim bir şans. Sadece bana yazı ver."

İçimde o kadar çok duygu dönüyordu ki, parmak uçlarımdan parlak gökkuşakları fışkıracakmış gibi hissediyordum. Neredeyse bedenimin kontrol edemeyeceği kadar fazlaydı. "Ama Asher, ben düşünmedim ki..."

"Seni istemediğimi mi düşündün?" Gözleri yüzümde gezindi ve başparmağını yanağımda gezdirdi. "Seni her zaman istedim. Bu benim hatamdı. Korkuyordum, bu yüzden sana hiç söylemedim. Çok yakın olduğumuzu, ailelerimizin çok yakın olduğunu ve yürümezse herkes için her şeyi mahvedeceğimi düşündüm. Ama kahretsin Grace, ya işler yolunda giderse? Ya düşündüğüm gibi bir şeyse?"

"Okulun olduğunu ve dört saat uzaklıkta olduğunu biliyorum. Ama mesele bu, bunu dert etmiyorum bile. Eğer yazın sonuna gelirsek ve birlikte kalmak istersek, bunu bir süreliğine uzun mesafeli olarak yaparız. Sen eve biraz daha sık gelirsin, ben de arada seni görmeye gelirim. Ayrıca, sadece bir yılım daha var. Ondan sonra, sen okulunu bitirirken ben Pullman'a taşınabilirim. Ve sonra, bilmiyorum, nerede olmak istediğimize karar veririz."

Gözümün kenarından bir damla yaş koptu ve yanağımda sıcak bir iz bıraktı.

Yüzümü iki eliyle tuttu ve alnını benimkine yaslamak için eğildi. "Eğer cevabın hayırsa, işleri senin için zorlaştırmayacağım. Seni istiyorum ama her şeyden çok mutlu olmanı istiyorum. Sadece bir şans istiyorum."

Hafifçe geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. Ben de büyülenmiş bir şekilde ona baktım. O sadece üniversiteden sevimli bir çocuk değildi - birlikte takılmak için eğlenceli olabilecek biri. Onunla öylesine, işlerin nereye varacağını görmek için çıkamazdım. Bir yaz istiyordu, ama ona bir anımı bile verirsem, tüm anlarımı ona vermek zorunda kalacaktım. Kalbim daha azını kabul etmezdi.

Nasıl bu kadar emin olabildiğimi bilmiyordum. Bir düğmeyi nasıl bu kadar çabuk çevirebildiğimi ve onun için her şeyi değiştirmeye hazır olduğumu.

Ama bu Asher Bailey'di ve bir parçam bunu hep biliyordu. Cevabım dudaklarımdan fısıltıyla çıktı. "Tamam. Evet."

"Evet?" Parmakları saçlarımdan arasından kayarak kafa derimi yoğurdu. "Akşam yemeği ile başlayacağız. Yarın mı?" "Yarın mükemmel olur." Gözlerim eve kaydı. "Ve eğer işler yolunda giderse, belki de

Buraya geri dönüp, birlikte tamir etmek için bu eski evi satın aldık."

"Anlaştık." Gülümsedi ve duygularım göğsümde kabarıp boğazımı sıktı. Asher'ın gülümsediğini milyonlarca kez görmüştüm ama *bu gülümsemeyi* hiç görmemiştim. O kadar mutluydu ki bunu hissedebiliyordum. Sanki ruhlarımız iç içe geçiyordu ve onun duygularının derinliği içime akıyordu.

Bana böyle gülümsediğini görmek için her şeyimi verirdim.

Elleri hâlâ saçlarımdaydı ve bakışları ağzıma kaydı. O yaklaştıkça tüm sinirlerim beklentiyle karıncalandı ve öpücüğünü karşılamak için çenemi yukarı kaldırdım.

Dudaklarımız bir araya geldi, onunki benimkine nazik bir okşayışla bastırdı. Gözlerim kapandı ve bir kalp atışı kadar bir süre öylece durduk.

Belli belirsiz bir hareketle ağzını benimkinin üzerine daha da yaklaştırdı ve öpüşmeye başladık. Kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımı ayırarak onu daha derinlere davet ettim. Dili benimkine doğru kaydı, sıcak ve kadifemsi bir yumuşaklıktaydı.

Beni derin ve yavaş bir şekilde öperken etrafımdaki dünya yok oldu. Onun içinde eridim, teslim oldum. Kucağında güvendeydim. Aynı anda hem baştan çıkarıcı derecede yeni hem de yakından tanıdık.

O her şeydi. O evimdi.

ASHER

W

Rastgele bir melodi mırıldanarak yumurtaları ters çevirdim ve hiçbirinin sarısı bozulmadığında sessizce kendimi tebrik ettim. Tostun kokusu mutfakı doldurdu ve yemek kokusunun kardeşlerimi uyandırmasının ne kadar süreceğini merak ettim.

Merdivenlerden ağır ayak sesleri geliyordu. Görünüşe göre uzun sürmemiş. "Günaydın," dedim tam tostlar kızarıırken.

Bir sandalye sesi duydum, sonra Evan bir selam mırıldandı. Tostu çıkardım ve bir tabağa attım.

"Aç mısın?"

"Evet,
teşekkürler."

Yine ılık çalarak tostun üzerine biraz tereyağı sürdüm, sonra da yumurtaları üstüne yerleştirdim. Mükemmeldi. "Keyfin yerinde," dedi.

Tabağı önüne koydum. Evet, keyfim yerindeydi. Nasıl olmayayım ki? Grace'e ruhumu açmıştım, onu sevdiğimi söylemiştim. O da bize bir şans vermeyi kabul etmişti. "Evet. Ne olmuş yani?"

"Daha çok erken."

Tost makinesine geri döndüm ve iki dilim ekmek daha attım. "Uyanıktım, o yüzden kalkayım dedim."

Ellerini yüzünde ovuşturduktan sonra çatalını aldı. "Ben de öyle. Geçen dönem erken saatte dersim vardı ve şimdi uyuyamıyorum. Büyükannem nerede?"

Pencereden dışarı baktım. "Bahçede. Muhtemelen hava çok ısınmadan önce orada bir şeyler yapmaya çalışıyordur. Dün gece geç saatlere kadar dışarıda mıydınız?"

"Evet. Büyükannem yattıktan sonra Logan, Levi ve bir grup arkadaşları nehre gittiler. Gavin de. Bira içtiklerini biliyordum, bu yüzden kimsenin aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için onlarla gittim."

"Sağ ol dostum." Bu konuda kendimi biraz kötü hissettim. Genelde kardeşlerimizin eve tek parça halinde dönmesini sağlayan ben olurdum. Ama Grace ve ben geri döndüğümüzde parti çoktan dağılmıştı.

"Büyük bir olay değildi. Kimse çıldırmadı. Gavin tüm kıyafetleriyle nehre atladı ama bu yeni bir şey değil."

Kıkırdarak tavaya iki yumurta daha kırdım. Eğer yakınlarda su varsa Gavin'in ıslanacağı ailemizde süregelen bir şakaydı. O küçükken, büyükannem nereye gidersek gidelim onun için en az iki kıyafet getirirdi.

Şimdi omuz silkiyor ve ona suyun nasıl işlediğini bilecek yaşta olduğunu söylüyordu.

Yumurtalarımı pişirmeyi bitirdim, kızarmış ekmeğimi yağladım ve hepsini masaya getirdim. Evan

neredeyse

Kahvaltısını bitirmişti ama hâlâ uyanık görünmüyordu.

Onu rahatsız eden başka bir şey olup olmadığını merak ettim. İçine kapanık biriydi ama okuldan eve döndüğünden beri çok sessizdi.

"İyi misin?"

Omuz silkti. "Evet, sadece yorgunum."

"Emin misin? Sanki bir şeyler dönüyor gibi." Yumurtalardan birinin etrafına bir parça kızarmış ekmek koydum ve bir ısırık aldım.

Başka tarafa baktı ama daha fazla uykuya ihtiyacı olduğundan ya da kardeşlerimizin onu delirttiğinden yakınmak yerine ağzı gülümsedi. "Bir kızla tanıştım sayılır."

"Bok yok mu?" Duraksadım, dışarıda olmasına rağmen Gram'in beni azarlamasını bekliyordum. "Kim o? Onunla nasıl tanıştın?"

"Adı Carly LiMarza. Geçen sonbahar birlikte tarih dersine girmiştik ama bu dönem ekonomi dersinde aynı çalışma grubunda yer alana kadar onunla pek konuşmamıştım. O ilk dersti. O olmasaydı muhtemelen bırakacaktım."

Gülümsedim ve parmaklarımdaki yumurta sarısını yaladım.

"Her neyse, sonunda oyalanmayı bıraktım ve ona çıkma teklif ettim. İşler harika gidiyordu ama o yaz için Kaliforniya'daki evine gitti."

"Ve onu özölüyorsun."

"Kulağa aptalca geliyor ama geri dönmek için gün sayıyorum. Bir araya gelmeyi, belki onun buraya gelmesini ya da benim oraya gitmemi konuştuk. Ama ikimiz de bütün yaz çalışmak zorundayız, bu yüzden sadece acı çekmeye karar verdik. Sık sık Facetime'da görüşüyoruz."

"Neden bir şey söylemedin? Büyükannem biliyor mu?"

"Evet, büyükanname söyledim ama henüz bir şey yapmak istemedim. Sadece birkaç aydır çıkıyoruz."

Evan çok önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu ama onu tanıyordum. Ve gözlerindeki bakışı tanıyordum. Henüz yirmi yaşındaydı ama genç olmasına rağmen, o kızın parmağına bir an önce yüzük takması beni şaşırtmazdı.

Sadece ilk hangimizin yapacağını merak ediyordum. Muhtemelen ben.

Yüzükleri düşünmek Grace'i, o da randevumuzu düşündürdü. Ve dün gece onu öpmemi. Yumuşak dudakları ve saçlarında gezinen ellerim. Sırf onu tekrar öpebilmek için yan odaya koşup onu uyandırmak istedim. Bu geceye kadar beklemek istemedim.

İkinci parça tostumla biraz yumurta sarısı sildim. Evan çatık kaşlarıyla beni izliyordu.

"Ne?" Ben sordum.

"Dün gece neredeydin?" Ona tekrar sırtarak bir ısırık aldım. "Ash."

"Grace ve ben yürüyüşe çıktık."

Daha ilginç bir cevap bekliyormuş gibi homurdanarak son tost parçasını ağzına attı.

"Ve ona çıkma teklif ettim."

Kaşları alnından yukarı fırladı ve neredeyse çiğnemedi yutkundu. "Ne yaptın?" "Ona çıkma teklif ettim."

"Grace'imiz mi? Grace Miles?"

"Evet."

"Neden?"

"Ne demek *neden*? Çünkü onunla çıkmak istiyorum."

Birkaç saniye boyunca bana baktı, kaşları çatıldı. "Ne zamandan beri Grace ile çıkmak istiyorsun?"

"Madem öyle. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır, sorun değil. Sadece şaşırdım. O..." "O ne?"

"O Grace. Kız kardeşimiz gibi."

Kaşlarımı çattım, sanki iğrenç biriymiş gibi, ama bunu söylemesine şaşırmamıştım. Grace'e olan hislerimi kendime saklamak için çok uğraşmıştım ve belli ki işe yaramıştı. "O benim için *hiçbir zaman* bir kız kardeş gibi olmadı."

"Kim hiç kız kardeş gibi olmadı ki?" Logan esnemeye çalışarak sordu. Üzerinde ekoseli bir pijama pantolondan başka bir şey olmadan mutfığa girdi.

"Grace," dedim. "Güzel yatak başı."

Ellerini saçlarında gezdirerek saçlarını daha da karıştırdı. "Yemek kokusu alıyorum."

Ona kahvaltısını kendisinin yapmasını söylemeyi düşündüm ama keyfim yerindeydi, neden olmasındı. Kalktım ve daha fazla yumurta almak için buzdolabına

gittim. "Otur. Ben hallederim." "Gerçekten mi? Harika."

Ekmek kızartma makinesine biraz daha ekmek koydum ve yumurtaları dışarıda bıraktım, çünkü Levi ve Gavin aşağıya indiğinde hiç şüphesiz aşçıyı oynamaya devam edecektim.

"Dün gece birlikte olduğun kız kimdi?" Evan sordu.

Logan bir sandalye çekti ve oturdu. "Hangisi?"

"Seviştiğin kişi."

Sırıttı ve başını kaşıyarak saçlarını daha da kötüleştirdi. "Hangisi?" Başımı salladım ve tavaya bir yumurta kırdım.

"Ateşle oynuyorsun küçük kardeşim," dedi Evan. Logan sadece kıs kıs güldü.

Daha fazla ayak sesi son iki kardeşimin gelişini müjdeliyordu. Levi hiçbir şey söylemedi, sadece masanın diğer ucuna oturdu. Gavin acı çekiyormuş gibi avucunu başına dayamıştı.

"Neyin var senin?" diye sordum.

"Şşş." Yüzünü buruşturdu. "Bu kadar yüksek sesle konuşma. Sanırım dün gece kafamı çarptım."

"Kafanı vurmadın, ahmak, çok içtin," dedi Logan. "Buna akşamdan kalma denir." "Ciddi misin? Bu berbat bir şey."

"Zaten içki içmemesi gerekiyordu," diye homurdandı Levi.

"Sadece birkaç biraydı," dedi Logan. "İyileşecek. Biraz su iç, Gav."

Gavin mırıldanarak bir bardak su aldı ve bir sandalyeye yığıldı. Ben kahvaltı hazırlamaya devam ettim. Yumurtalar cızırdamaya başlamıştı ama tam olarak dönmeye hazır değillerdi.

"Bununla ne demek istedin Ash?" Logan sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"O Grace hiçbir zaman bir kız kardeş gibi olmadı."

Sesindeki kuşkuyu duyabiliyordum. Bu ilginç olacaktı.

"Ben de öyle dedim. Siz onu kız kardeşiniz gibi görüyorsunuz. Bilmiyorum. Ve..." Yumurtaları çevirmek için durakladım. "Dün gece ona çıkma teklif ettim."

Logan ayağa fırladı. "Lanet olsun Ash. Grace'le mi çıkıyorsun? Bekle, sen misin? O mu söyledi?"

Evet?"

Omzumun üzerinden bana sabitlenmiş dört çift kahverengi göze baktım. "Evet, evet dedi."

Logan elini masaya vurdu. "Bu inanılmaz bir şey."

"Logan. Dilini kullan." Gram'ın boğuk sesi dışarıdan geliyordu.

Hâlâ kapalı olan arka kapıya bakakaldı. "O nasıl...?"

Logan'ın yemeğini tabakladım ve masaya koydum. "Bakın, bunun muhtemelen birdenbire ortaya çıkmış gibi görüldüğünü biliyorum. Ama endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Onun hakkında ciddiym."

"Kimsenin bundan şüphe duyduğunu sanmıyorum," dedi Levi. "Onunla çıkmak için bizim iznimize ihtiyacın yok." "Benden izin isteyebilirdin," dedi Gavin. "Ya onunla çıkmak isteseydim?" Logan homurdandı. "Sen mi? Gavin, sen hâlâ lisedesin."

"Bir ay öncesine kadar sen de öyleydin. Ve her zaman lisede olmayacağım. Beni beklemiş olabilir."

Logan onun sırtını sıvazladı. "Senin için bazı acı gerçeklerim var dostum. Grace senin taşaklarının düşmesini beklemeyecek. Bayan Hanson da öyle."

Kaşlarını çatıldı. "Bayan Hanson kim?"

"Matematik öğretmeni." Logan kahvaltısından bir ısırık aldı.

Başımı tekrar salladım. Gavin üç yaşından beri bakıcılarının hepsine ve yıllar içinde birkaç öğretmenine aşık olmuştu. Aslında çıktığı kızlar kendi yaşlarındaydı, bu yüzden bu konuda çok fazla endişelenmedim. Sadece sahip olamadığı şeyleri istediğini düşünüyordum.

"Hey," dedi Gavin, Logan'ı işaret ederek. "Bayan Hanson güzel ve zeki bir kadın ve ben birkaç yıl içinde mezun olduktan sonra neler olabileceğini asla bilemezsin."

Levi gözlerini devirdi. "Gav, matematik öğretmenin seninle çıkmayacak."

Gavin alay etti. "Seninle çıkmadığı için böyle söylüyorsun."

"Ben asla-" Levi kaşlarını çatı. "Boş ver. Bu konuşmayı seninle yapmayacağım." Logan tostunu ısırırken, "Bu berbat bir şey," dedi.

"Hiyarlık etme Logan," dedi Levi. "Asher sana yumurta yapmak zorunda değildi."

Logan tabağını göstererek, "Hayır, yemekler harika," dedi. "Ama Asher'ın biriyle çıkması hakkında uygunsuz şakalar yapamam çünkü o Grace. Lanet olsun Ash, her zaman eğlencemi mahvediyorsun."

Hafifçe güldüm ve daha fazla yumurta ve tost pişirmek için ocağa geri döndüm. Ben çalışırken kardeşlerim konuşmaya devam etti. Konuşma ben ve Grace'den Logan ve Levi'nin itfaiyedeki eğitimine ve bu yıl orman yangınlarının kötü olup olmayacağına doğru ilerledi. Sonra Evan onlara kız arkadaşından bahsetti. Logan birkaç şaka yaptı, Evan onu dövmekle tehdit etti ve ben de kendimi tutamadım ama

dünyada her şey yolundaymış gibi hissediyordum.

Levi'ye kahvaltısını verdiğimde, büyükannem merdivenlerden verandaya çıkıyordu. Arkasından kapıyı kapatmadan önce kapıdan içeri taze yaz havası girdi.

Masanın yanında durdu ve gözlerinin etrafındaki çizgiler gülümsemesiyle kırıştı. "Gördüğüm kadarıyla yavrularım için kahvaltı vakti. Siz çocuklar kendi tabaklarınızı temizleseniz iyi olur."

Ellerini yıkamak için lavaboya gittiğinde "Yıkayacağız" korosuyla karşılaştı. Logan bana kaşlarını kaldırdı ve "*Ona söyledin mi?*" diye sordu.

"Bana ne söyledi?" Büyükanne başını çevirmeden sordu.

"Bunu nasıl yapıyor?" diye mırıldandı.

Boğazımı temizledim, kendimi *senin için bir kız kardeş gibi olduğunu düşündüm cümlesinin* tekrarına hazırladım.

konuşma. "Grace'e çıkma teklif ettim."

Gram suyu kapattı. "Zamanı gelmişti." Cevabı beni şaşırttı. "Ne?"

"Oh, hadi ama," dedi. "On altı yaşından beri o kıza çıkma teklif etmeni bekliyordum. Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Ondan hoşlandığımı biliyor muydun?"

"Gözlerim var, değil mi?"

"Bilmiyorlardı." Masadaki kardeşlerimi işaret ettim.

Etkilenmemiş gibi hepsine baktı.

"Evet, bu gece onu dışarı çıkaracağım." Grace'le randevum paylaşmam gereken tek büyük haber değildi. Dairenin kira kontratını imzalamıştım ama onlara hâlâ söylememiştim. "Büyükanne, sana söylemem gereken bir şey daha var."

Kahverengi gözleri yumuşacıktı. "Ne oldu, Bear?"

"Şehirde bir dairem var."

Kardeşlerimin hepsi birden konuşmaya başladı.

"Ne?"

"Taşınıyor musun?" "Bir

daire mi?" "Nerede?"

"Çocuklar." Büyükanne sesini bir kademe bile yükseltmemişti ama herkes sustu.

Devam ettim. "Timber Caddesi üzerinde, yani hemen hemen her yere yürüme mesafesinde. İki yatak odalı-"

"Benimdir," dedi Logan.

Levi inledi. "Lanet olsun, Logan."

"Seninle yatacağım, kardeşim. Eski günlerdeki gibi olur." "Eski zamanlar mı?" Levi sordu. "Artık aynı odayı paylaşıyoruz."

Öfkeli bir nefes verdim. "İkiniz de taşınmıyorsunuz." "O zaman benim hakkım var," dedi Gavin.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Beni destekleyeceğini umarak büyükanneime döndüm ama o sadece gülümsedi.

"Konuşabilmem için çenenizi kapatır mısınız?" Bir an durakladım. "Tek *başıma* taşınıyorum. İyi bir anlaşma yaptım ve zamanının geldiğini düşündüm. Hepsi bu kadar."

Büyükanneim kolumu sıktı. "Senin için büyük gün."

"Evet. Burada yaşamak istemediğimden değil, sadece-"

Elini kaldırdı. "Bear, sen bir erkeksin. Elbette kendi hayatını kuracaksın. Her şey böyle olmalı."

"Teşekkürler."

Kolumu tekrar sıktı. "Seninle gurur duyuyorum. Şimdi şehre gitmem gerekiyor, sonra da öğle yemeği için Mabel Wheatley ile buluşacağım. Eğer seni daha sonra göremezsem, bu gece Grace ile iyi vakit geçir."

"Yapacağım. Teşekkürler."

"Eve geldiğimde lavaboda tek bir bulaşık bile varsa, hepiniz dışarıda uyursunuz." Merdivenlere yöneldi ama durakladı ve bana baktı. "Bir centilmen ol, Bear. Ve korun."

Kardeşlerim kıs kıs gülerken ben dehşet içinde ona bakakalmıştım. "Büyükanne!" Cevap vermedi. Sadece kıkırdadı ve yukarı çıktı.

Kardeşlerim bulaşıkları temizlemek için kalktıklarında sandalyeler yere sürtündü. Bu boş bir tehdit değildi; bizi gerçekten dışarıda uyutacaktı.

Kızartma tavaşını temizledim ve tezgâhtaki ekmek kırıntılarını sildim; hâlâ keyfim yerindeydi.
Şeyler

bir araya geliyordu. Birkaç gün içinde eşyalarımı yeni evime taşıyacaktım. Ve bu gece Grace ile randevum vardı.

Uzun zamandır istediğim bir randevuydu.

GRACE

SBanyodaki boy aynasının önünde durarak elbisemi kalçalarımın üzerinde düzelttim. Üniversite öğrencisi gardırobum randevu kıyafetleri konusunda pek bir şey sunmuyordu, bu yüzden şehre gidip yeni bir elbise almak için para harcadım. Siyah, ince askılı ve düzdü. yaka. Dış taraftaki transparan kumaş katmanı, normalde basit olan tasarıma detay katıyordu. Ve çok fazla bacak gösteriyordum. Oturabileceğim kadar uzundu ama sadece biraz.

Zarif ve sofistikeydi ve daha önce giydiğim her şeyden farklıydı.

Kama topuklu sandaletlerle eşleştirmiş ve ayak tırnaklarımı parlak kırmızıya boyamıştım. Sarı saçlarım omuzlarıma dökülmüştü ve cesur bir kırmızı ruj sürerek kumar oynamıştım.

Bana bakan kadını tanımakta güçlük çekiyordum.

Kapı çaldı ve ardından Eli'nin ayakları gürleyerek merdivenlerden indi. Kalbim küt küt atmaya başladı. Hayatım boyunca hiç bu kadar gergin olmamıştım. Bu çok aptalca görünüyordu. İyi bir izlenim bırakmak ya da konuşacak bir şeyimiz olup olmayacağı konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Asher'dı.

Ama... Asher'dı.

Derin bir nefes alarak, ilk randevumuz için onunla buluşmak üzere aşağı indim.

Elijah ve annemle birlikte ön kapının hemen önünde duruyordu, üzerinde kolları kelepçeli düğmeli bir gömlek ve bir çift pantolon vardı. Bakışları benimkilere kaydı ve yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Dün gece bana verdiği gülümsemenin aynısıydı; derinlerden gelen, nefesimi kesen bir gülümsemeydi bu.

Annemin de gülümsediğinin farkında değildim. Ağabeyim sanki evinin merdivenlerinden inen bir yabancıymışım gibi bana bakıyordu.

"Dudakların neden bu kadar kırmızı?" diye sordu Eli. "Ruj sürüyor," diye yanıtladı annem. "Neden?"

Asher bir adım öne çıktı, gözleri hâlâ bana kilitlenmişti. Annemin Eli'nin sorularını yanıtlamasına izin verdim. Önümdeki adamdan başka hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

Bu *sadece* bir randevu değildi, dün gecenin sadece bir öpücük olmasından daha fazlası değildi. Sanki ikimiz de bilmesek bile, geçtiğimiz her yol bizi buraya getiriyordu. O ve ben güneşin doğuşu kadar kaçınılmazdık.

Dün gecedен önce buna inanmazdım. Ama son yirmi dört saatin tüm hayatımın akışını değiştirdiği gerçeği bana hiç de tuhaf gelmedi. Aceleye gelmiş, öngörüsüz ya da umursamazca değildi. Doğruydı.

Bir gün Asher Bailey ile evlenecektim.

O da biliyor muydu? Gözlerinde görebildiğim şey bu muydu? Sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi birbirimize gülümsedik. Belki de paylaşıyorduk. Belki de sihrimiz buydu. Biliyorduk.

"Çok güzel görünüyorsun." Sesindeki hayranlık ifadesi yanaklarımı ısıttı.

"Teşekkür ederim."

Kolunu bana doğru uzattı ve ben de elimi dirseğinin kıvrımına sıkıştırdım. "Hazır mısın?" "Evet."

"İkinize iyi eğlenceler," dedi annem küçük bir el sallayarak.

Elijah'ın devam eden sorularının arasında vedalaştık. Asher beni arabasına götürdü ve kapıyı benim için açtı. Heyecandan neredeyse başım dönüyordu. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama umurumda da değildi. Beni Zany Zebra'ya yağlı çizburger ve dondurma yemeye götürebilirdi ve ben de mutlu olurdum.

Bizi şehrin güney tarafına, üniversitenin yakınına götürdü ve Salt and Iron adlı bir restoranın önüne park etti.

Arabadan inmeme yardım ederken "Burada hiç yemek yedin mi?"

diye sordu. "Hayır. Süslü görünüyor."

"Ben de görmedim. Ama iyi olduğunu duydum."

Eli çıplak omzumda gezindi, sırtımın alt kısmına kadar indi. Kapıyı tuttu ve beni içeri kadar takip etti.

Yumuşak aydınlatma, koyu renkli parke zeminli ve duvarlarında siyah-beyaz sanat eserleri bulunan samimi bir alanı aydınlatıyordu. Yaklaşık bir düzine masa beyaz masa örtüleri ve titrek mumlarla süslenmişti. Arka planda sessiz bir müzik çalıyordu ve masaların sadece birkaçı doluydu.

Rezervasyon yaptırmıştı ve ev sahibiyle sessizce görüşükten sonra arka taraftaki bir masaya yönlendirildik. İkimiz de yerimize oturduk ve ev sahibi bize menüleri uzattı.

Asher bir an bana baktı, sonra ayağa kalkıp yanımdaki sandalyeye geçti. "Ne yapıyorsun?"

"Bunu daha çok sevdim." Bacağını benimkine dayadı ve kolunu sandalyemin arkasına doğru kaydırdı. Ben de bunu daha çok sevdim.

Biz menüye bakarken parmakları omzumda boş daireler çiziyordu. Vücudunun sıcaklığı ve kolunun bana verdiği his dışında bir şeye konsantre olmak zordu. Ne istediğimi bilip bilmediğimi sorduğunda, kulağımın dibinde yumuşak bir sesle konuştu ve omurgamdan aşağıya karıncalanmalar gönderdi.

Sunucu masamıza geldi ve ikimiz de somon sipariş ettik, ardından yemeğimizi beklerken sessizce sohbet ettik. Yanımızda kimse oturmadığı için, sanki yalnızmışız gibi bir his vardı içimizde.

Bu da hoşuma gitti.

Yemeğimiz geldi ve Asher tek eliyle, kolu hâlâ arkamdayken yemeğini yedi. Yanına sokuldum ve onun yakınlığından yemeğimden daha çok keyif aldım. Bu da bir şey ifade ediyordu, çünkü yemekler harikaydı.

Bana okul hakkında sorular sordu ve ona her şeyi anlatmam uzun sürmedi. Partilere gitmek ve barlara gizlice girmek hakkında. Edindiğim arkadaşları. Çıktığımız fırtınalı yolculuktan.

Ve hayatının son birkaç yılında kaçırdığım detayları duydum. İlk kez bir acil durum çağrısına gittiğinde. İtfaiyedeki çocuklar yirmi birinci yaş gününde onu sarhoş etmişlerdi. Kazandığı turnuvalar. Evan'ın okul döneminde gitmesinin nasıl bir şey olduğunu.

Bu yazdan önce sohbetlerimiz sığlaşmış, yüzeysel bir hal almıştı. Bu farklıydı, sanki son birkaç yılın tüm önemli olaylarını birbirimize anlatıyormuşuz gibiydi.

yıllar. Yine de flört hayatlarımızın detaylarından uzak durduk. Artık bunların hiçbir önemi yoktu zaten. Yemeklerimizi bitirdik ama o gitmek için acele ediyor gibi görünmüyordu. Benim de yoktu. Kulağımın dibinde usulca konuşurken, kolunu bana dolamış, ona yaslanmışım. Bütün gece kalabilirdim.

Servis görevlisi tabaklarımızı aldı ve acele etmememizi söyledi. Asher hesabı ödedi ve ona teşekkür etti.

"Bahsetmiş miydin hatırlamıyorum ama birkaç gün içinde bir jiu-jitsu turnuvasında yarışacağım. Gelmek ister misin?"

"Şaka mı yapıyorsun? Çok isterdim."

Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Harika. Orada olmanı çok isterim." "Tabii ki orada olacağım. Daire konusunda karar verdin mi?" "Evet. Yarın anahtarları alıyorum."

"Bu çok heyecan verici."

Başını salladı. "Bu farklı olacak. Dürüst olmak gerekirse, suçlu hissetmemek çok zor." "Ne için suçlu?"

"Orada olamamak. Sadece birkaç dakika uzakta olacağımı biliyorum ama büyükannem büyüdükçe yavaşlamaya başlıyor. İkizler ve Gavin de..."

"Bir avuç dolusu," dedim gülerek. "Büyük bir tane."

"Büyükannemin bunu halledebileceğini biliyorsun. Ve dediğin gibi, sadece birkaç dakika uzaklıkta olacaksın."

Saçlarını omzuma attı. "Biliyorum. Muhtemelen boş yere endişeleniyorum. Sadece küçükken kardeşlerime iyi örnek olamadım. Sanırım şimdi kendimi onlara karşı sorumlu hissediyorum."

"O kadar da kötü değildin."

Kaşlarını kaldırdı. "Grace, muhtemelen cezada dersten daha fazla zaman geçirmişimdir."

"Çünkü benimle takılmayı bıraktın." Onu dürttüm.

"Haksız değilsin. Beni beladan uzak tutabilirdin. Ya da ben seni belaya bulaştırırdım." Güldüm.

"Belki de."

Derin bir nefes aldı ve düşünüyormuş gibi masaya baktı. "Çıktığı kız ona uygun olduğu sürece Evan'a bir şey olmaz."

"Evan'ın kız arkadaşı mı var?"

"Evet. Ondan hoşlanıyor gibi görünüyor." "Bu harika."

"Ama sonra Logan'a ve kızlarla olan ilişkisine bakıyorum. Ve Gavin'in kendi ölümlülüğünü tamamen göz ardı etmesine. Ve Levi hala çok kızgın görünüyor."

Elimi kalçasına koydum. "On sekiz yaşındayken oldukça öfkeliydin." Yavaşça başını salladı. "Evet, öyleydin."

Asher'ın daha genç, daha öfkeli halini hatırlıyordum, ama hıncını benden hiç çıkarmamıştı. Aslında, yalnız kaldığımızda, onun pek fazla insanın göremediği bir yönünü görmüştüm.

"Belki sana yardım eden şey Levi'ye de yardım eder."

"Umarım bir şeyler olur. Belki de büyümek için zamana ihtiyacı vardır." "Sana da böyle mi oldu? Büyüdün mü?"

Sorumu düşünürken parmakları omzumda yavaş daireler çizdi. "Sanırım bu da bir parçası. Ayrıca büyükannem ve kardeşlerim için bir adım öne çıkıp erkek olmam gerektiğini fark ettim."

"Neden bu kadar harikasin?"

Daha yakına eğildi ve burnunu şakağıma değdirdi. "Yapmıyorum. Ben sadece elimden geleni yapıyorum." O

Tekrar durakladı, derin bir nefes aldı, sanki beni içine çekiyordu. Tekrar konuştuğunda sesi daha sessizdi. "Ve bazen hala kızgıyım."

Kalçasını okşadım. "Ne hakkında?"

"Gittiklerini."

Birden gözlerim yaşardı ve düşmeden önce onları yuttum. Ailesi. Onlar hakkında neredeyse hiç konuşmazdı. Biz gençken birkaç kez denediyse de ya susup gitmiş ya da konuyu değiştirmişti.

"Onları özlüyorsun."

Yanağını şakağıma dayadı ve kolunu bana doladı. "Çok fazla. Uzun zaman oldu ama bazen hala gerçekten acıyor."

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Daha yakına kaydım, kucağına sürünmeyi diledim. Kendimi ona sarmak ve sıkıca sarılmak istedim. Bu sadece onu daha iyi hissettirmek istediğimden değildi, her ne kadar istesem de. Taşıdığı acıyı dindirmek için her şeyi yapardım. Ama o bana açılıyordu. Çocukken ne kadar yakın olsak da, ona hiç şu an hissettiğim kadar bağlı hissetmemiştim.

Dudaklarını alnımın kenarına bastırdı ve parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi.

"Annem ve babam hayatta olduğu için aynı şey olmadığını biliyorum ama bazen ben de kızıyorum.

Babama." "Hadi canım. Ben de senin babana kızgıyım."

Hafifçe güldüm, ama sesinde biraz korkutucu olan tehditkâr bir hırıltı vardı. Ondan korktuğumdan değil ama babamı ele geçirirse ne olacağını merak ediyordum. Babamdan ne kadar nefret etsem de, bilmek istemediğime karar verdim.

"Kendimden çok Elijah için endişeleniyorum. Babamın nasıl biri olduğunu biliyorum ve ondan hiçbir şey beklemiyorum. Ama çok uzun sürmeyecek ve Eli neden evde bir babası olmadığını merak etmeye başlayacak. Ya da en azından onu ziyaret eden bir babası."

"Kolay olmayacak. Ama iyi olacak."

"Evet, o iyi bir çocuk. Annem elinden geleni yapıyor, büyükannesi ve siz varsınız."

"Umarım onun üzerindeki etkimiz kötüden çok iyidir, yine de hiçbir şey için söz veremem."

Tekrar güldüm.

Parmaklarını boynumda ve omzumda gezdirdi. "Seni bunaltmıyorum, değil mi?" "Hayır, hiç de değil."

"Emin misin? Sana dokunmadan duramıyorum. Uygunsuz davranmamaya çalışıyorum ama dürüst olmalıyım, bu kolay değil. İnanılmaz görünüyorsun. Ne kadar güzel koktuğun konusuna hiç girmeyeyim bile." Yüzünü saçlarıma dayadı ve içine çekti.

Döndüm, çenemi kaldırarak yüzümü boynuna dayadım ve onu içime çektim. Sıcak, odunsu kokusu tüm vücudumda bir dizi his yarattı. "Sen de güzel kokuyorsun."

Boğazından kısık bir inilti yükseldi. "Muhtemelen gitmeliyiz. Seni öpmeye nefes almaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var ama bizi dışarı attırmak istemiyorum."

Ayağa kalktık ve elimi tuttu, sonra beni arabasına götürdü. Ama bana kapıyı açmak yerine, beni kapıya doğru itti ve dudaklarımı dudaklarıyla yakaladı. Ellerim geniş göğsüne doğru kaydı ve kollarımı omuzlarına dolayarak öpücüğünün içinde eridim.

Orada ne kadar durduğumuzdan emin değildim. Muhtemelen sadece birkaç dakika, ama Asher beni öperken zamanın bir anlamı kalmamıştı. Sonunda arabasına bindik ve eve doğru yola çıktık.

Annemin evinin önüne park etti ve motoru kapattı. Eğilerek beni tekrar öptü. "Teşekkür ederim," dedim. "Bu gece mükemmeldi."

Ağzı bir sırıtişla kapandı. "Gerçekten mi?"

"Şimdiye kadarki en iyi
randevumdu." "Bu bir tane daha
alacağım anlamına mı geliyor?"

Bir tane daha... bir ömür boyu. "Kesinlikle. Peki ya Asher?"

"Evet?"

Elini sıkmak için uzandım. "Dün gece ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Bir sürü şey söyledim."

"Biliyorum. Ama içlerinden biri öne çıkıyor. Bana aşık olduğunu
söylemiştin." Sesi sessizdi. "Evet. Söyledim."

"Ben de sana aşığım."

Bir nefes verdi ve gülümsemesinde hem rahatlama hem de mutluluk vardı. "Aman Tanrım, bunu
senden duymanın ne kadar iyi hissettirdiğini anlatamam."

"Sana hep aşıktım. Sadece senin beni sevebileceğini düşünmedim, bu yüzden-" Beni bir
öpücükle kesti.

Muhtemelen seyircimiz vardı ama umurumda değildi. Ay ışığında onu öptüm, ağzının benimkine
dolanması hissinde kayboldum.

Bunun gerçekten olmasına şaşırdım.

GRACE

Tüyük spor salonunda enerji uğultusu vardı ve koridordan tereyağlı patlamış mısır kokusu geliyordu. Yüksek tribünler minderleri çevreliyordu ve jiu-jitsu yarışmacılarından oluşan takımlar aynı kıyafetlerle kenarda gruplar halinde kümelenmişlerdi.

Asher bana ne beklemem gerektiğini söylemişti. Dörderli iki sıra halinde sekiz minder. Her birinde aynı anda maçlar yapılacaktı. En soldakiler kadın bölümleri içindi. Onun maçları muhtemelen sağda olacaktı, bu yüzden kalabalığın arasından yolumu seçtim ve bir koltuk buldum.

Asher'ı lisede spor yaparken görmüştüm; futbol maçlarına ve güreş müsabakalarına gitmiştim. Ama onun jiu-jitsu turnuvalarından birine hiç katılmamıştım. Şaşırtıcı derecede gergindim.

Tribünler sertti ve seyircilerin çoğu oturmak için minder getirmişti. Muhtemelen çok geçmeden onlardan birine sahip olmayı dileyecektim.

Asher ve ekibi koçlarının etrafında toplandı. Her biri belden kuşaklı, arkasında spor salonu logosu bulunan beyaz bir gi giymişti. Levi ve Logan da oradaydı ve aynı ciddi ifadeleriyle birbirlerine her zamankinden daha çok benziyorlardı. Gavin de onlarla birlikteydi ama sokak kıyafetleri giymişti; küçük bir sakatlığı vardı ve bugün yarışamayacaktı.

Asher'a göre, koçla bu konuda o kadar sert tartışmıştı ki, neredeyse takımdan geçici olarak uzaklaştırılacaktı. Neyse ki, Asher başını daha fazla belaya sokmadan önce onunla konuşarak aklını başına getirmişti.

Asher takım arkadaşlarına ısınma hareketleri yaptırırken onu izledim. Sakin görünüyordu, tamamen kendi halindeydi. Gerinirken gözleri kalabalığı birkaç kez taradı ve sonunda benimkileri buldu. Bana hızlıca göz kırptı ve karnımda heyecanla karışık bir karıncalanma hissettim.

Arkadaşlıktan sevgililiğe geçişimiz hızlı ama sorunsuz olmuştu. Sanki başından beri kaçınılmazmış gibiydi. Ve artık çıktığımıza göre, ona bakışımı saklamak zorunda değildim. Onu gizlenmeyen bir arzuyla izleyebilirdim, oradaki adamın benim olduğumu biliyordum.

Baş döndürücü bir düşünceydi. Küçük uyarılma kıvılcımları içimi ısıtırken alt dudağımı çiğnedim. Asher turnuvalarda çok fazla bekleme olduğu konusunda beni uyarmıştı ve haksız da sayılmazdı. Ama sonunda minderler boşaldı ve düğmeli gömlekli bir adam kalabalığı selamlayarak turnuvanın başladığını duyurdu. Maçlar en hafif ağırlık sınıflarıyla başladı; Asher biraz bekleyecekti.

Yarışmacıların çoğunun kim olduğunu bilmesem de, ilk maçlar büyüleyiciydi. Jiu-jitsu yumruk ya da tekme gibi vurucu hareketler içermiyordu. Asher da bu tür bir dövüş eğitimi almıştı ama bugün tamamen boğuşma vardı. Yarışmacılar ya hareketleri uygulayarak puan kazanıyor ya da rakiplerini boyun eğdirerek kazanıyorlardı.

Bunun MMA dövüşü değil de sadece boğuşma olduğuna sevinmişim. Asher'ı spor salonunda antrenman yaptıktan sonra görmüştüm ve birden fazla kez kesik ve çürüklerle gelmişti. Yaraları hep önemsizmiş gibi geçiştirirdi ama birinin ona yumruk atmaya çalışmasını izlemek istemezdim.

Yine de teslimler acı verici görünüyordu.

Bir adamın rakibinin omzunu çıkarmak üzere olduğuna yemin edebilirdim. Bir başkası, rakibini yere sermeden önce tüm yüzünün morarmasına neden olan bir boğma tutuşuna yakalandı. Kendimi müsabakanın heyecanına kaptırmış, sıra Asher'ın takım arkadaşlarına geldiğinde onlara tezahürat yaparken buldum. Kazanan kim olursa olsun, cesaretlendirmek için bağılıyor ve sonunda alkışlıyordum.

Maç aralarında, Asher'ın karşısına kimin çıkacağını merak ederek diğer takımları taradım. Boyutları birbirine benzeyen birkaç adam vardı. Bir tanesi salonun diğer tarafında ileri geri yürüyordu, gözleri Asher'a kilitlenmişti. Kafası vızıldıyordu ve koyu mavi bir elbise giymiş olmasına rağmen altındaki kaslar belli oluyordu.

Asher da potansiyel bir rakibini izleyen bir kurt gibi onu izliyordu. Bakışlarında düşmanlık yoktu. Sadece odaklanmıştı. Bana mavili adamdan aldığı yoğun bakışlardan çok daha korkutucu gelen bir özgüven yayıyordu.

Levi ilk maçını otuz saniyeden kısa bir sürede kazanarak seyirciden coşkulu bir tepki aldı. Logan onun peşinden boğuştu ve onun maçı daha uzun sürmesine rağmen rakibini tuş etti. Her ikisi de takım arkadaşlarının beşlik çakmaları ve sırtlarını sıvazlamaları eşliğinde saha kenarına döndü.

Sonunda Asher'ın ilk maçı geldi. İlk rakibi komşu kasabadaki bir spor salonundan gelen siyah kıyafetli bir adamdı, mavili adam değil. Neredeyse başlamadan bitmişti. Bir dakika sonra hakem düdüğü çaldı ve iki adam da ayağa kalktı. Bir dakika sonra Asher onu yere yatırmış, canını acıtacakmış gibi görünen bir pozisyona getirmişti. Siyahlı adam kendini bıraktı, düdük tekrar çaldı ve maç bitti.

Asher diğer adamın ayağa kalkmasına yardım etti ve el sıkıştılar. Sonra hakem Asher'ın kolunu kaldırarak onu kazanan ilan etti. Ayağa fırladım, alkışladım ve onun için tezahürat yaptım. Birkaç kişi bana sinirli bakışlar fırlattı ama umurumda değildi. Adamım için tezahürat yapacaktım.

İkinci maçı için beklemek uzun sürmedi. Bu maç tam tur sürdü ve sonunda kalbim göğsümde sıkışmaya başladı ve yumruklarımı sıkmaktan avuçlarımda tırnak izleri kaldı. Puanlamanın nasıl işlediğini tam olarak anlamamıştım ama Asher puanla kazanmıştı. Hakem kolunu kaldırdı ve ben yine sevinç çığlıkları attım.

Takım arkadaşlarının yanında kaldı ama sık sık gözlerime bakarak göz kırptı ya da yarım bir gülümseme sundu. Levi ve Logan'ın sırası geldiğinde, her ikisine de bir sonraki maçlarında koçluk yaptı. İkisi de kazandı ve bir sonraki tura geçtiler.

Koyu mavili adam da öyle.

Öğleden sonra ilerledikçe ve daha fazla yarışmacı elendikçe salondaki gerilim arttı. Sert tribünler yüzünden popom acıyordu ama Asher son maçı için mindere çıktığında tüm rahatsızlık düşüncelerim uçup gitti.

Çünkü tabii ki karşısında lacivertli bir adam vardı.

Birbirlerine saygı gösterir gibi başlarını salladılar. Kim olduğunu bilmiyordum ama Asher'la daha önce birbirlerine karşı yarıştıklarını hissediyordum. Boy ve yapı olarak birbirlerine benziyorlardı. -İkisi de uzun boylu ve atletikti ve ikisi de benzer bir kendinden emin zarafetle hareket ediyordu.

Gözlerim onlara kilitlenmişti, kalbim boğazımdaydı. El sıkıştılar, geri çekildiler ve hakem düdüğü çaldı.

İki adamın birbirlerini alt etmek için verdikleri mücadeleyi hayranlıkla izledim. Saniyeler içinde denk oldukları anlaşıldı. Bu ikisi için de kolay bir galibiyet olmayacaktı.

Asher şaşırtıcı bir güç ve hızla hareket ederek sonunda üstünlüğü ele geçirdi. Rakibinin bacağını yakaladı ve bir de baktım ki minderdeydiler.

Oradan kimin kazandığını söylemek zordu. Kalbim hızla çarpıyor ve yumruklarımı sıkarak öne doğru eğilip savaşı izliyordum. Asher rakibine karşı zorlanıyordu, yüzü gergindi. Onlar dövüşürken çıkardığı homurtuları duyabilecek kadar yakındım ve Tanrım, bu gülünç derecede tahrik ediciydi.

Asher'ın bu yönünü daha önce hiç görmemiştim. Çok odaklanmıştı ve hareketlerinde çok fazla vahşet vardı. Güçlü ve kuvvetliydi, yüz ifadesinde bir parça öfke ve koyu renk gözlerinde tehlike vardı.

Onu bu kadar iyi tanımıyor olsaydım, bu beni biraz korkutabilirdi.

Kardeşleri saha kenarından cesaretlendirmek için bağırıyor, koçu da talimatlar yağıdırıyordu. Kalabalık tezahürat yapıyor, gürültü etrafımı sarıyordu. Asher'ın şakaklarından ter damlıyordu ve rakibinin yüzü kıpkırmızıydı.

"Hadi, Asher!" Beni duyup duymadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama iki adam hakimiyet için savaşırken sürekli cesaretlendirici sözler söyledim.

Mavili adam Asher'ı sırt üstü yatırdı ve ben nefes nefese kaldım. Ama Asher bacaklarını onun etrafında kilitledi, onu daha da aşağı çekti ve bir bacağını boynuna geçirdi. Birdenbire rakibinin kafasını ve bir kolunu bacaklarıyla hapsetmişti.

Asher'ın çenesi pozisyonunu korurken sıkıca kenetlendi. Diğer adam kurtulmaya çalıştı ama zaten kırmızı olan yüzü hızla koyu bir mora dönüştü. Birkaç saniye sonra boştaki eliyle Asher'ın bacağına dokundu.

Her şey bitmişti. Asher kazanmıştı.

Ayağa fırladım ve çılgınlar gibi alkışladım. Önce mavili adam ayağa kalktı ve Asher'ın kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Konuşmalar ve tekrar el sıkıştıklarında karşılıklı saygıyı görebiliyordum.

Sonra hakem Asher'ın kolunu kaldırdı ve kalabalık alkışladı.

Yanaklarım kızardı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Asher doğruca bana doğru geldi ve ben de onu karşılamak için tribünden aşağıya atladım. Kollarımı boynuna dolayarak kendimi ona doğru fırlattım. Beni ayaklarımdan kaldırdı ve sıkıca kavradı.

"İnanılmazdı," dedim kulağına. "İnanılmazdın." "Teşekkürler bebeğim," dedi, hâlâ zor nefes alıyordu. "Burada olduğun için teşekkürler." "Her zaman senin için burada olacağım," dedim. "Her zaman."

ASHER

Mevim hâlâ çoğunlukla boştu. Bir yatak almıştım, yani en azından uyuyacak bir yerim vardı. Gram'ın getirdiği bir kutu mutfak malzemesi ve Grace'le yaptığımız alışveriş sayesinde, işlevsel olmak için ihtiyacım olan her şeye sahiptim.

Mobilya hariç. Ama yatak dışında, o da beklemek zorundaydı.

Biraz para biriktirmiştım, en azından bir kanep ve masa gibi temel ihtiyaçlar için kullanmak niyetindeydim. Ama Grace'le ilk buluşmamızdan sonra planlarımı iptal ettim. Almam gereken daha önemli bir şey vardı.

Hemen satın almamıştım, gerçi bu da meşgul olmamın bir sonucuydu. Çalışmam, spor salonuna gitmem, itfaiyedeki vardiyalarım katılmam gerekiyordu. Bu arada neredeyse her boş anımı Grace ile geçiriyordum.

Ama bugün işten çıkar çıkmaz bunu yaptım. Ve şimdi mobilyalı bir daire yerine, Grace'in nişan yüzüğünün olduğu küçük bir kutum vardı.

Ona ne zaman teklif edeceğimden emin değildim. Onu acele ettirmek istemiyordum ve sadece bir aydır çıkıyorduk. Bu bir çeşit akıl tutulmasıydı, çünkü sanki hep birlikteymişiz gibi hissediyordum. Sanki o ayrı geçen yıllar hiç yaşanmamıştı.

Yine de zamanlamayı yanlış yapmak istemedim. Ve sadece yüzüğe sahip olmak bile iyi hissettiriyordu. Geleceğimize doğru bir adım daha atmıştım. Planlarım bir araya geliyordu.

Kutuyu kaldırdım ve yatak odamdaki dolabın rafına yerleştirdim. Hazır olduğumuzda orada olacaktı.

Grace muhtemelen işten eve dönmüştür, ben de onu almaya gittim ve kapıyı arkamdan kilitledim. Yalnız yaşamak farklıydı ama hoşuma gidiyordu. Kendime ait bir alanım olması iyi hissettiriyordu.

Ailemi hâlâ her zaman görüyordum. Logan ve Levi gönüllü olmak için eğitim alıyorlardı, bu yüzden sık sık itfaiye binasına geliyorlardı. Gavin de düzenli olarak oraya gidiyor, benim gençliğimde yaptığım gibi takılıyordu. Ve büyükannem Salı akşam yemeklerini başlatmıştı, hayatımızda ne olursa olsun, eğer araba mesafesindeyse orada olmamız konusunda ısrar ediyordu.

Grace de bize katıldı. Her hafta.

İkimizin ailesinin de Grace ve benim birlikte olmamıza alışması uzun sürmemişti. Kardeşlerim onu onların önünde öptüğümde homurdanıyor ve şikayet ediyor, bize bir oda bulmamızı söylüyorlardı. Büyükannem çıkmaya başlamamıza hiç şaşırmamıştı ve muhtemelen yakında bir yüzük alacağımdan şüphelendiğinden emindim.

Naomi bile bizim için mutluydu. Kızıyla çıkmam konusunda ne hissedeceğinden emin değildim. Grace, Naomi'nin hamile kaldığında olduğundan çok daha büyük değildi ve Grace'in hayatını tersine çevireceğinden endişelenmesini istemiyordum. İkinci randevumuz için Grace'i almaya gittiğimde

Naomi'ye kızını sevdiğimi ve hiçbir yere gitmeyeceğimi açıkça söyledim. Bana sarıldı ve basitçe "Biliyorum" dedi.

Evinin önüne yanaşır yanaşmaz Grace dışarı çıktı. Üzerinde tişörtü ve kısa pantolonu, saçlarını toplamış ve çantasını omzuna atmış bir halde çok sevimli görünüyordu. O merdivenlerden inerken ben de arabamdan indim ve neredeyse kollarıma atlayacaktı. Onu öptüm, dudaklarının verdiği tatlı rahatlamamanın tadını çıkardım.

"Merhaba, güzelim."

"Merhaba." Kolları boynuma dolandı ve ben de onu sıktım. "Bugün seni çok özledim."

"Ben de seni özledim." Uzun bir süre ona sarıldım, sadece bana karşı hissettiği duygunun tadını çıkarıyordum. "Bu gece ne yapmak istiyorsun? Aç mısın?"

Kendini geri çekti. "Biliyor musun, gerçekten değilim. Öğle yemeğini geç yedim.

Ama eğer öyleysen..." "Aslında ben de değilim."

"Tamam." Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve gözlerindeki bakışla ilgili bir şey içimde sıcak bir ihtiyaç duygusu uyandırdı.

Şimdiye kadar bekledik. Sevişmiştik, hem de çok ama birlikte yatmamıştık. Bu konuda da onu aceleye getirmek istemiyordum ama lanet olsun, onu istiyordum. Ve bana gözlerinde gizlenmemiş bir arzuyla bakması, onu bir mağara adamı gibi daireme sürüklemek istememe neden oldu.

Hadi, Asher. Bir centilmen ol.

"Düşünüyordum da..." Dudaklarını yaladı ve yanaklarında bir parça pembelik belirdi. "Belki bu gece senin evinde takılabiliriz."

Benim evimde neredeyse hiç takılmazdık. Hiç mobilya yoktu ve yapacak pek bir şey de yoktu. Televizyon falan yok. Peki neden...

Kahretsin, ne demek istedi?

"Evet, tabii, eğer istersen. Gerçi sahip olduğum tek mobilya yatak."

"Biliyorum."

Kendimi durduramadan boğazımda kısık bir inilti gümbürdedi ve onu kendime çektim. Ona verdiğim öpücük düpedüz müstehcendi, ikimizin de ailesinin evinin önünde durduğumuzu ve bir izleyici kitlemizin olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünürsek. Ama umurumda değildi. Dilimle ağzını işgal ettim ve çok sert ereksiyonumu ona doğru bastırdım.

"İstedğin bu mu güzelim?"

Eli aşağı kaydı ve pantolonumun üzerinden kısa bir süre sikimin üzerinde gezindi.

"Evet." "Hadi gidelim."

Arabama bindik ve onun elini kendi elime aldım. Evime giderken birkaç kez öpmek için dudaklarıma götürdüm.

Onu kapıma kadar geçirirken vücudum beklentiyle uğulduyordu. Aramızdaki gerilim hissediliyordu ve kalbimin göğsümde güm güm atmasına neden oluyordu.

Bizi içeri almak için kapının kilidini açtım, sonra merdivenlerden çıkarken elini tuttum. En tepede tereddüt ettim ama o elimi nazikçe yatak odama doğru çekti.

İhtiyacım olan tek cesaretlendirme buydu. Önden giderek onu kısa koridordan odama çektim ve kapıyı tekmeleyerek kapattım.

Parmaklarımı saçlarının arasından kaydırarak dudaklarının tadına baktım. Dilimi onunkine sürterek aç bir şekilde ağzını yaladım. Elleri gömleğimin altından kaydı ve avuç içleri tenimde gezindi.

Onu öpmeye devam ederek yatağa götürdüm. Uzandı ve ben de onun üzerine çıktım. Hâlâ giyiniktik ama onun için ne kadar acı çeksem de -ve aslında düşünmek ne kadar zorlaşsa da- onu soymadan önce söylemem gereken bir şey vardı.

Saçlarını yüzünden geriye doğru taradım. "Grace, sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Benim de var. Ama önce sen."

"Ben..." Tereddüt ettim, bunu nasıl söyleyeceğimden emin değildim. Daha önce hiç kimseye söylememiştim. "Aslında bunu hiç yapmadım. En azından tamamını değil."

Dudakları aralandı. "Yapmadın mı?"

"Hayır. Başka şeyler de yaptım. Birkaç kez denedim ama o kadar ileri gitmeden durdurdum. Beni yanlış anlamayın, *yapabilirim*. Her şey işe yarıyor." Ne demek istediğimi kanıtlamak için ereksiyonumu ona biraz bastırdım. "Sadece hiç doğru gelmedi."

Yüzümün yan tarafına dokundu. "Oh, Asher."

"Belki eski kafalıyım ama seks ve aşkı hiçbir zaman birbirinden ayıramadım. Ve sen sevdiğim tek kadınsın."

Gözleri gözlerimi tuttu ve gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Ben de yapmadım." "Gerçekten mi?"

"Hayır. Başka hiç kimseyle birlikte olmak istemedim."

"Aman Tanrım, seni çok seviyorum." Onu tekrar öptüm, içgüdüsel olarak kalçalarımı döndürdüm. Ağzımın içindeki yumuşak iniltisi beni ateşledi.

Ama daha önce seks yapmamış olmam bu konuda beceriksiz bir aptal olacağım anlamına gelmiyordu. Onu soyarken acele etmedim, tenini okşadım ve öptüm. Ona dokunuyordum. Keşfediyordum. Ve onun da beni keşfetmesine izin verdim.

Sırt üstü döndüm ve pantolonumu çıkardım. Gömleklerimiz çoktan gitmişti ve üzerinde dantelli pembe bir sütyen ve ona uygun bir külottan başka bir şey yoktu. Kendini yanıma yasladı ve elini göğsümün üzerinde, karın kaslarımdan aşağıya, sert boyuma doğru kaydırdı. Kaslarım beklentiyle gerildi.

Bakışlarımı karşıladı ve kaşlarını kaldırdı. Ona sııttım. *Evet Grace, kesinlikle sikime dokunabilirsin.*

Parmakları ucuma dokundu ve hızlı bir nefes aldım. "Bu iyi mi?"

"Kesinlikle iyi." Sesimde bir miktar gerginlik vardı. "Acele etme."

Bana tekrar dokundu, parmakları şafttan aşağı kayıyor, sonra tekrar yukarı çıkıyordu. Kendine olan güveni arttıkça büyülenmiş bir şekilde onu izledim. Elini etrafıma sardı ve nazıkçe sıkı.

İnledim, gözlerim geri döndü.

"Neyin iyi hissettirdiğini bilmek istiyorum," dedi.

"Kahretsin Grace, şu anda her şey iyi hissettiriyor." Uzandım ve elimi onun elinin etrafına koydum. "Daha sert sıkabilirsin."

Sesi soluk soluğaydı. "Tamam."

Kavrayışını sıkılaştırdı ve artan basınç karşısında homurdandım.

"Başka ne var?"

"Böyle okşayabilirsin." Elini sikimde bir aşağı bir yukarı gezdirdim. Dikkatli olmalıydım, yoksa beni çok erken boşaltacaktı. Onun eli ve benim elimin ereksiyonumun uzunluğunda aşağı yukarı hareket etmesiyle ilgili bir şey inanılmaz derecede ateşliydi.

Yine de Grace'in henüz keşfetmediğim o kadar çok yönü vardı ki. Yanıma döndüm ve onu sırt üstü yatırdım. "Ben de sana dokunabilir miyim?"

Dudağını ısırarak başını salladı.

Sütyenini ve külotunu çıkarmasına yardım ettim ve yana attım. Göğüsleri yuvarlaktı, meme uçları pembeydi. Ve tanrım, belinin kalçalarına doğru kıvrılma şekli.

"Kahretsin, Grace. Çok güzelsin."

Yine alt dudağını dişleyerek bana gülümsedi.

Onu öpmek için eğildim, göğüslerinden birini avuçladım, sonra başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdirdim. Birkaç kez okşayarak sert bir tepe haline getirdim. Ağzıma alıp nazıkçe emdiğimde inledi.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye sordum. "Evet. Çok iyi."

Elimi vücudunda gezdirdim, rahat o l d u ğ u n d a n emin olmak için kalçalarının tepesinde durakladım. Bacaklarını açarak beni içeri davet etti.

Dudaklarını usulca öperken, parmaklarımın keşfetmesine izin verdim. Yarığının izini sürdüm, sonra tek bir parmak ucumu içine daldırdım. Baştan çıkarıcı derecede sıcak ve ıslaktı.

"Daha fazla mı?"

"Evet."

Parmağımı yavaşça, dikkatlice daha derine kaydurdım. Nasıl hissettiğini öğreniyordum. Kalçalarının sarsılmasına ve inlemelerinin dudaklarından kaçmasına neden olan şeyi. "Bana neresinin iyi hissettirdiğini göster."

Aşağı uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. Birlikte klitorisini bulduk ve bana ona nasıl dokunacağımı gösterdi. Önce bir, sonra iki parmağımı içine soktum. Beni sabit bir ritimle yönlendirdi, parmaklarım amının içindeydi, elimin pedi klitorisini ovuyordu.

Çekingenliğinin kayboluşunu huşu içinde izledim. Vücudu hareket etti, kalçaları vuruşlarımla aynı anda eğildi. Dudakları aralandı, yanakları kızardı, nefesi hızlı hızlı geliyordu. Bacakları daha da açıldı ve göz kapakları dalgalandı. Daha hızlı hareket ettim, eli hala benimkinin üstündeydi ve duvarları parmaklarımın etrafında sıkılaştı.

"Tanrım, Asher," diye nefes aldı.

Siktir, evet. Onu daha hızlı parmakladım. Daha sert. İnlemeleri ritmik ve çaresizdi, kalçaları elime çarpıyordu. Dilimle meme ucunu okşadım ve haykırdı.

Sırtı kamburlaştı, elimi kavrayışı sıkılaştı ve amı parmaklarımın etrafında kasıldı. İç kaslarını sıkıttı, orgazmının nabız atışlarıyla kalçalarını döndürdü.

Onun boşalmasını izlemek kalbimin çarpmasına ve sikimin zonklamasına neden oldu. O kadar seksiydi ki. Ve çok ıslaktı.

Doruk noktası azaldı ve parmaklarımı dışarı kaydurdım. Onu öptüm ve vücudu çarşaflara karşı gevşerken kollarını bana doladı.

"Nasıl hissettirdi?"

"Çok iyi."

"Grace, senin içinde olmak istiyorum. Bunun için hazır mısın?" "Evet. Çok hazırım."

Komodin olarak kullandığım sandıktan bir prezervatif almak için yuvarlandım. Onlara ne zaman ihtiyacım olacağından emin değildim ama şu anda hazırlıklı olmaya karar verdiğim için gerçekten mutluydum.

Prezervatifi taktıktan sonra üzerine çıktım. Aletim onun açıklığını dürtüyordu. Ama her ne kadar içinde olmak istesem de, onu incitmek istemiyordum.

"Çok acırsa bana söyle, tamam mı?"

Başını salladı.

Yavaşça içine doğru iterken bakışlarını tuttum. Yavaşça. Acı verecek kadar yavaş. İçine girip onu anlamsızca becerme içgüdüğü güçlüydü ama kendimi tuttum. Nefesi kesildi ve yüzünde bir acı titreşimi belirdi.

"İyi misin?"

"Biraz acıyor ama gerçekten durmanı istemiyorum."

Devam ettim, onu gererek açtım. Etrafımı sardığını hissediyordum. Aletimin etrafında sıcak ve sıkıydı ve hiçbir şey -hiçbir şey- beni ne kadar inanılmaz hissettiğine hazırlayamazdı.

Çok hızlı hareket etmemeye dikkat ederek hafifçe dışarı çektim, sonra tekrar içeri ittim. Gerildi ama ellerini sırtımın alt kısmına doğru kaydırđı. Ellerinin beni yönlendiren baskısıyla önce çıktım, sonra tekrar girdim. Yavaş yavaş vücudunun gevşediğini hissettim. Bacaklarının daha geniş açıldığını ve kalçalarının bana doğru döndüğünü hissettim.

İçine her soktuğumda elleri sırtıma bastırıyordu. Vücudunun ve içgüdülerimin bana ne yapacağımı göstermesine izin verdim. O rahatladıkça, ben daha hızlı hareket ettim ve içine daha derin girdim.

"İyi misin?"

"Evet. Durma, harika hissediyorsun."

Her hamlede homurdanarak içine daldım. Kasıklarındaki basınç hızla artıyordu. Onun tarafından kuşatılmışım. Teninin yumuşaklığı, benimkine karşı kayıyordu. Burnuma gelen kokusuyla. Tadı dudaklarımdaydı. Onu öptüm ve yaladım, dilimi boynuna sürdüm. Kulağımda inleyip mırıldanırken sikimi ıslaklığının içine sokup çıkarıyordum.

Hırlayarak onu daha sert becerdim. Daha derinden. Parmaklarını sırtıma geçirdi ve dizlerini yukarı çekti. Kaslarım esnedi, kalçalarım ona karşı sarsıldı. O kadar iyi hissediyordu ki, gerçek dışıydı. Tekrar soktum ve tüm vücudum sıkıca kenetlendi.

Ve ben çözüldüm.

Beyaz sıcak darbelerle onun içine boşaldım. İnledim, yoğunluğu eziciydi. Ben orgazmımın dalgalarını atlatırken o bana sıkıca sarıldı, hâlâ derinlere doğru itiyordu.

Bitirdiğimde yavaşça çektim. Zor nefes alıyordum ve zar zor düşünebiliyordum, ama prezervatifle uğraşmak için ondan çıktım. Yatağın yanında bağı bırakarak -ve buraya bir çöp kutusu getirmeyi aklıma not ederek- döndüm ve onu kollarımın arasına aldım.

Uzun dakikalar boyunca birlikte uzandık, sadece nefes aldık. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde ısınmış ve doymuştum. Bedenim memnundu, ama bundan da öte ruhum da memnundu.

Başını öptüm ve o da bana daha da sokuldu. Her ne kadar cinsel durumumu kendime saklamış olsam da -bu kimseyi ilgilendirmezdi- bu konuda kendimi kötü hissetmemiştim. Sadece bunun doğru hissettirmesi için ne gerektiğini merak ediyordum.

Artık biliyordum. Ve eğer henüz bir kadınla yatmadığım için en ufak bir pişmanlık duyduysam bile, o da yok olmuştu. Grace'i beklemeye niyetim yoktu ama beklediğim için çok mutluydum.

Çok sevindim.

Hayatı boyunca sadece tek bir kadınla birlikte olmuş bir adam hakkında başkalarının ne düşüneceği ya da ne söyleyeceği umurumda değildi. İstedğim şey buydu. Sadece onu.

Ona söylemem çok uzun sürmüş olsa da o benim ilk aşkımdı. Ve o benim tek aşkım olacaktı. Bunu şimdi her zamankinden daha iyi biliyordum. Grace benim için öyleydi.

GRACE

ASher bir yaz istemişti, bana birlikte iyi olabileceğimizi göstermek için bir şans. İkna edilmeye ihtiyacım olduğundan değil. Evergreen Sokağı'ndaki eski evin önünde beni öptüğü andan itibaren onun olmuştum. Ve bunun asla sadece bir yaz olamayacağını biliyordum. Ne zaman bizdik.

Yaz bittiğinde ben de kaldım.

Tilikum Koleji'ne yatay geçiş için son başvuru tarihi çoktan geçmişti, bu yüzden WSU'ya geri dönmek yerine bir yıl ara vermeye karar verdim. Asher bu konuda benimle tartıştı ama ben kararımı vermiştim. Gitmeyecektim. Ne de olsa sadece bir yıldı. Burslarımın çoğu ara vermeye izin veriyordu, yani gelecek sonbahar kaldığım yerden devam edebilecektim. Ve edindiğim arkadaşları özleyecektim ama iletişim halinde olacaktık.

Asher'ı doğru şeyi yaptığıma ikna ettikten sonra gecenin geri kalanını kutlayarak geçirdik.

Çıplak tabii ki.

Soyunmak için bir nedene ihtiyacımız olduğundan değil. Doyumsuzduk.

Annemin kalma kararına verdiği tepki beni şaşırttı. Beni vazgeçirmeye çalışmasına hazırlıklıydım. Okula gitmem ve hayallerimin peşinden gitmem konusunda çok kararlıydı. Ama yapmadı. Aslında, gözyaşları içinde rahatladığını itiraf etti. Küçük bir çocuğu tek başına büyütmek zordu. Onun iyiliği için kalmam konusunda bana baskı yapmak istememişti ama burada olacağım için mutluydu.

Bu, her şeyden çok, şimdilik onunla yaşamaya karar vermemi sağladı. Asher yanına taşınmamı istemişti ve taşınacaktım da -muhtemelen er ya da geç. Ama ona bir süre daha annemle kalmam gerektiğini, bana ihtiyacı olduğunu söyledim.

O anladı. O da ailesine karşı bir sorumluluk hissediyordu. Bu ortak noktamızdı.

İşin komik yanı, eski yatak odam artık beni zamanda geriye sürüklemeye çalışıyormuş gibi hissettirmiyordu. Sadece bir odaydı, uyuyabileceğim ve eşyalarımı koyabileceğim bir yer. Belki de fark, benim bir seçim yapmış olmamdı. Orada varsayılan olarak yaşamıyor, hayatımın ilerlemesini beklerken durağanlık içinde sıkışıp kalmıyordum. Artık geleceğime dair net bir vizyonum vardı ve bu sadece yol boyunca atılmış bir adımdı.

Yaz sonbahara döndü, rengârenk yapraklar küçük dağ kasabamızı turuncular, kırmızılar ve kahverengilerden oluşan bir cümbüşe dönüştürdü. Evan okula geri döndü. Elijah dört yaşına bastı ve ona bir itfaiyeci doğum günü partisi düzenledik. Gavin hala lisede olduğu için homurdanıyordu ve Levi ile Logan üniversiteye başladılar. Logan bile uslu durdu. Çoğunlukla.

Asher ve ben rahat bir rutine girmiştik. İkimizin de işi vardı, onun da dersleri ve itfaiyedeki vardiyaları vardı. Onun dışında hep beraberdik. Tembel günlerimizi onun dairesinde, çarşaflarına dolanarak geçiriyorduk. Beni sinemaya, akşam yemeğine ya da Caboose'da bilardo oynamaya

götürürdü. Onunla takılırdık.

arkadaşları ya da kardeşleri. Ve her salı büyükannemin evinde yemek yedik.

Kar erken geldi ve her yeri beyaza bürüdü. Kartopu savaşlarıyla çocukluk anılarımızı yeniden canlandırdık - gerçi artık büyükannemin mutfağında sıcak çikolata yerine ısınmak için sıcacık öpüşme seanslarıyla sona eriyordu.

Yirmi birinci yaş günümde bar bar gezdik. Noel'i her iki ailemizle birlikte geçirdik. Logan ve Gavin'i, büyükbabalarının eski kamyoneti şehrin hemen dışındaki toprak yolda kara saplandığında kurtardık. Evan'ı görmek için Levi'yi de yanımıza alarak bir yolculuğa çıktık.

Ve hayatın daha iyiye gittiğini hayal etmek zordu. Ta ki düzelene kadar.

Asher'ın yatağında düşün sesiyle uyandım. Yatıya kalmıştım ve vücudum dün gece bana yaptığı onca şeyden sonra hâlâ hoş bir şekilde doymuştu. Sırtımı eğerek ellerimi başımın üzerine uzattım ve tembelce gerindim. İkimiz de bugün işten izinliydik ama Asher'ın dersi vardı ve annem Elijah'ı alıp birkaç saatliğine ona bakmamı istiyordu.

Su kesildi. Yatakta kaldım ve banyodaki işini bitirmesini bekledim. Birkaç dakika sonra nemli saçları ve beline sardığı havluyla içeri girdi.

Bana sırtıttı ve havluyu bıraktı. "Günaydın."

"Günaydın." Havluyu saçlarına birkaç kez sürttükten sonra kıyafetlerini alırken manzaranın tadını çıkardım. Kendini bu kadar formda tutan bir adamla birlikte olmanın kesinlikle faydaları vardı. Kolundaki dövme kas dalgalarını belirginleştiriyordu. Uylukları kalın ve sağlamdı ve kıcı... Tanrım. Onu ısırmak istiyordum.

"Öğleden sonra benimle itfaiye binasında buluşabilir misin?" Kot pantolonunu çekmeyi bitirdi ve düğmelerini ilikledi. "Dersten sonra oraya gideceğim."

Bütün gün birlikte yatakta kalabilmeyi diledim ama onunla daha sonra buluşmak zorundaydım. "Evet, bunu yapabilirim. Oraya vardığımda sana mesaj atarım."

Başının üzerindeki tişörtü çekiştirdi. "Harika." Yatağın yanında durup bir süre bana baktı. "Kahretsin, çok iyi görünüyorsun, seni şu anda tekrar becerebilirim. Ama geç kalamam."

Ona uzandım ve beni öpmek için eğildi. "Sorun değil, beni daha sonra tekrar becermeden çok mutlu olacağım."

Gülümseyerek beni tekrar öptü. "Mükemmel. Öğleden sonra görüşür müyüz?" "Evet."

Beni birkaç kez daha öptü, sonra gitmeye isteksizmiş gibi inledi. Sonunda vedalaştık ve ben düş almak için kalktım.

Sabah birkaç işimi hallettikten sonra eve döndüğümde annemin postalarını aldım. Faturalar ve önemsiz postalar arasında babamdan gelen bir zarf fark ettim. İçinde bir çek varmış gibi görünüyordu, ki bu çok iyi bir şeydi. Olmasaydı çok kızardım.

Elijah öğlen okul öncesi sınıfından çıktı, ben de onu alıp eve götürdüm. Bir sanat projesi yapmak için kağıt mendil ve yapıştırıcı kullandıklarını ve atıştırılabilir dil peyniri ve balık kraker yediklerini anlattı. Ona öğle yemeği yedirdim ve masaya boya kalemleri ve Asher'ın geçen gün onun için aldığı yeni boyama kitabını koydum. Bundan sıkıldığında, annem yemek yapmak zorunda kalmasın diye akşam yemeğine başlarken çizgi film izlemesine izin verdim.

Annem işten yorgun bir şekilde eve geldi. İkimize de çay yaptım, sonra masaya oturduk ve

bir süre sohbet etti. Ayaklarının yerden kesilmesi onu canlandırmışa benziyordu. "Bu akşam yemeğe kalacak mısın?" diye sordu.

"Hayır, Asher'la buluşmam gerekiyor."

"Sorun değil. Önce markete gitmem gerekiyor ama Eli'yi yanıma alacağım, böylece sen de gidebilirsin." Ayağa kalktı ve fincanlarımızı lavaboya götürdü. "Ayakkabılarını giy dostum. Bekle, önce tuvalete git."

İnledi. "Yapmak zorunda değilim." "Yine de dene."

İç çekerek kalktı ve ayaklarını sürüyerek banyoya gitti.

Annem başını salladı. "Küçükken tuvalete gitme konusunda hiç tartışmazdın. Acaba bu erkeklere özgü bir şey mi? Belki büyükanneme sorarım."

"O kesinlikle bilirdi."

"Evet, yapardı. Yemin ederim, o kadın bir azize, beş torun büyütüyor." "O oldukça şaşırtıcı. Ama sen de öylesin."

Gülümsedi. "Teşekkürler tatlım. Bugünkü her şey için de teşekkürler." "Sorun değil."

Elijah dışarı çıkıp ayakkabılarını ve paltosunu giyerken annem de onlar döndüğünde ısıtmak üzere hazırladığım güveci buzdolabına koydu. Hoşça kal dedim ama Asher'la buluşmak için henüz ayrılmadım. Biraz temizlik yapabilmek ve bulaşıkları yıkayabilmek için geride durdum. Annemin eve geldiğinde derli toplu bir ev görmekten memnun olacağını biliyordum.

İşimi bitirdikten sonra kasabaya gittim ve itfaiye istasyonuna park ettim. Karlar büyük ölçüde erimişti ve bahar havası mis gibi kokuyordu. Asher'a burada olduğumu bildiren bir mesaj göndermek için arabamın dışında durakladım. Midem beklentiyle çırpınıyordu. Bu sabah onunla birlikte olduğumu düşünürsek, bu biraz aptalca görünüyordu. Ama onu görmek için sabırsızlanıyordum.

Harvey Johnston istasyonun dışındaki büyük çimenlik alanda bir bankta oturuyordu. Asher bir dakika içinde çıkacağını söyledi, ben de merhaba demek için yanına gittim.

Ayağa kalktı ve şapkasını bana doğru eğdi. "İyi günler, Bayan Grace." "Merhaba, Harvey. Bugün nasılsın?"

"Tamam. O lanet sincapların baltamı çalması dışında."

Kaşlarımı kaldırdım. Buralarda kaybolan şeyler için rutin olarak sincaplar suçlanırdı, ama bir balta? "Gerçekten mi? Ne kadar büyüktü?"

Elleriyle normal büyüklükte bir balta gibi görünen bir şeyi gösterdi. "Bunun gibi bir şey." "Oldukça ağır olmalı. Sence bir sincap onu kaldırabilir mi?"

"Sincap değil." Parmağını kaldırdı. "Ama organize olmuşlar."

"Sence neden aldılar?"

Gözlerini kısmıştı. "Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum."

"Oh, tamam. Umarım bulursunuz. Ya da sincaplar geri getirir."

"Onlar için neyin iyi olduğunu bilirlerse geri verirler."

"Hey, güzelim."

Asher'ın sesine döndüm, yüzümde bir gülümseme belirmişti bile. "Selam."

Bir elini belime doladı ve dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. "Bugün seni çok özledim."

"Ben de seni özledim."

"O kızla evlensen iyi olur, Bailey," dedi Harvey.

Asher güldü. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Harvey ciddiyle başını salladı ve gözleri şaşırtıcı derecede berraktı. "Evet."

"Teşekkürler, Harvey. Bunu aklımda tutacağım." Bana göz kırptı. "Gitmeden önce bir şeyler almam lazım."

Git. Benimle gelir misin?"

"Tamam, tabii." Harvey'e döndüm. "Güle güle, Harvey. Umarım baltanı bulursun."

Şapkasını tekrar bana doğru eğdi. "Hoşça kal. Ax, tamam. Onu bulmalıyım. Lanet sincaplar."

Asher elini sırtımın küçük kısmına koydu ve beni binaya doğru götürdü. "Neden bahsediyor bu?"

"Bilmiyorum. Sincapların baltasını aldığını söyledi."

"Levi'yi evine götüreceğim ve yakacak odunlarını kesebilmesini sağlayacağız. Ya da yine onun için yaparım. Sorun bu olabilir."

Büyük garaj kapılarından biri gürültüyle açıldı ve beton araba yoluna varmadan hemen önce durduk. Motor ışıkları yanıp söndü.

"Uh-oh, bir telefon almış olmalılar. Gitmek zorunda mısınız?"

"Hayır."

Motor istasyondan çıktı ama acelesi varmış gibi görünmüyordu. Durdu ve yan tarafında bir şeyin asılı olduğunu fark ettim. Bir pankart. Şöyle yazıyordu.

Aman Tanrım.

Nefesim kesildi, ağzım açık kaldı. İtfaiye aracının yan tarafındaki pankartta parlak kırmızı harflerle *Grace, benimle evlenir misin?* yazıyordu.

"Asher-" Konuşmaya başladım ama kısa kestim. Tek dizinin üzerine çökmüştü.

Elimi tutarak bana gülümsedi ve kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. "Grace, sen benim en iyi arkadaşım ve hayatımın aşkıydın. Sen benim için her şeydin. Hayatımızın geri kalanını seni mutlu ederek geçirmek istiyorum. Benimle evlenir misin?"

Titreyerek ve başımı sallayarak, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken ona verebileceğim tek cevabı verdim. "Evet."

Elinde bir kutu olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Sonra parmağıma bir yüzük taktı. Her şey gözyaşları, kıkırdamalar, öpücükler ve *seni seviyorumlarla* bulanıklaştı. Kollarımı boynuna doladım. Ayaklarım yerden kesildi.

Beni yere bıraktı ve kendimi toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldım. Titreyen elime, parmağımda parlayan yüzüğe baktım.

"Beğendin mi?" Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Çok seviyorum. Ben de seni çok seviyorum. Aman Tanrım, evleniyoruz."

Tekrar gülümsedi, gamzeleri yanaklarında büzüşüyordu. "Kesinlikle öyleyiz. Seni seviyorum Grace."

Tam o sırada garaj bölümünden alkış sesleri geldiğini fark ettim. Şef Stanley ve bir grup mürettebat alkışlayarak, bağırarak ve çığlık atarak dışarı çıktılar. Logan ellerini ağzına götürerek tebriklerini haykırdı ve Levi alkışlarken bize gülümsedi.

Ama sadece itfaiye değildi. Gavin ve büyükannem de oradaydı, annem ve Elijah da. Arkadaşlarımız ve komşularımızdan oluşan bir kalabalık ortaya çıktı, alkışlıyor ve gülümsüyorlardı. Birilerinin elinde balonlar vardı ve insanlar çimlerin üzerine masalar kurmaya başladı. Birkaç itfaiyeci binanın yan tarafına büyük bir *Asher ve Grace'i Tebrik Ediyoruz* pankartı astı. Kasabanın yarısı buradaymış gibi görünüyordu.

"Aman Tanrım. Bütün bunları sen mi yaptın?"

"Evet. Aslında sadece afiş olacaktı ama buradaki insanları bilirsiniz. Kısa sürede sürpriz bir nişan partisine dönüştü."

"Sanırım evet demem iyi oldu." Onu dürttüm.

Kollarını bana doladı. "Hiç şüphem yoktu."

Ben de bilmiyordum. Sanırım bir parçam Asher Bailey ile evleneceğimi hep biliyordu. Ve haklıydım.

GRACE

T Bar o kadar kalabalıktı ki, bir bilardo masası bulduğumuz için şanslıydık. Sanki bu oyunuma yardımcı olacakmış gibi istakamın ucunu tebeşirledim. En azından Asher'a karşı oynamıyordum. Elinde birası ve yüzünde küçük bir gülümsemeyle kenarda oturuyordu,

beni izliyordu. Mümkün olduğunca sık önünde domalmaya dikkat ediyordum. Bu oyunuma yardımcı olmuyordu ama eğlenceliydi.

İtfaiyeden birkaç adam ve kız arkadaşlarıyla birlikte üniversitenin yakınındaki bir bara gitmiştik. Bu gece tıklım tıklımdı; yerel halk ve üniversite öğrencilerinin bir karışımıydı. Kasabadaki herkes buranın en iyi nachoları yaptığını bilirdi, bu yüzden özellikle bir Cumartesi gecesi dolup taşma eğilimindeydi. Seslerin gürültüsü arka planda çalan müziği bastıracak kadar yüksekti.

Tamara bir atış yaptı ve ıskaladı. Neyse ki rakiplerim de en az benim kadar iyiydi - ki bu da pek bir şey ifade etmiyordu. Erkekler kibarca önce kızların oynamasında ısrar etmişlerdi, bu da aslında Asher'ın yaptığını yapmak istedikleri anlamına geliyordu - arkalarına yaslanıp masanın üzerinde eğilmemizi izlemek.

Biramdan bir yudum aldım, sonra yere bıraktım. Masanın üzerine eğilerek bir shot hazırladım ve içtim.

Top köşedeki cebe doğru yuvarlandı.

"Evet!" Yumruğumu havaya kaldırdım ve omzumun üzerinden Asher'a bir bakış fırlattım. "Bunu gördün mü?"

"Gördüm. Güzelmiş, çok güzel." "Teşekkürler."

Barın yanındaki kalabalığa baktım ve yanlışıyla Josiah Haven ile göz göze geldim. Uzun boylu ve iri yapılıydı, sakalı ve ekose pazen gömleği ona oduncu havası veriyordu. Buralarda yaygın bir görünüm.

Josiah'nın bakışları benden Asher'a kaydı. Tam olarak bakışmadılar, daha çok birbirlerini görmezden gelmek için karşılıklı bir anlaşma gibiydi. Bu bar üniversiteye tarafsız bölge olacak kadar yakındı. Josiah'yı gerçekten tanıımıyordum ama sorun çıkarmaya Asher'dan daha fazla ilgi duymadığı izlenimini edinmiştim. Gözleri üzerimde gezindi, sonra uzaklaştı ve kalabalığın içinde kayboldu.

Asher ne kadar kaldığını görmek için bira şişesini devirdi, sonra benimkini işaret etti. "Bir tane daha ister misin?" Henüz bitirmemiştim ama daha ilk biramdı. "Elbette, bir tane daha alacağım."

Ayağa kalktı ve bana hızlı bir öpücük verdi. "Hemen döneceğim."

Diğer çocuklar -Matt, Randy ve Christian- daha fazla içki almak için Asher'la birlikte ayrıldılar. Bar tıklım tıklımdı; onlar dönene kadar biraz zaman geçecekti.

Alex, Randy'nin kız arkadaşı, onun sırasını oynadı. Sonra Jess çıktı. Onlardan hoşlanıyordum, ancak onlarla sadece çiftler olarak takılmıştım, asla sadece kızlarla takılmamıştım. Yine de dışarı çıktığımızda güzel vakit geçirdik. I

Üniversiteden arkadaşlarımı özlüyordum ama burada sosyal hayatımı yavaş yavaş yeniden inşa ediyordum.

Kalma kararından kesinlikle pişmanlık duymadım.

Tamara ıstakasını tekrar sehpanın üzerine koydu. "Tuvalete gitmem gerekiyor." "Benim de," dedi Alex ve Jess çantasını kaptı.

"Geliyor musun, Grace?" Tamara sordu.

Masaya bir göz attım. Hepimiz gidersek muhtemelen kaybedecektik. "Sorun değil, ben yerimizi tutarım." "Emin misin?" Jess sordu.

"Evet, sorun değil."

Kızlar küçük koridordan tuvalete doğru gittiler. İtiraf etmeliyim ki, kızların tuvalete grup halinde gitmesi hakkında söylenenler doğruduydu.

Asher ve çocuklar hâlâ barda bekliyorlardı, ben de birkaç deneme atışı yapmaya karar verdim. Kızların aldırmayacağını biliyordum; hiçbirimiz skoru umursayacak kadar ciddi değildik. Masanın diğer tarafına dolaştım ve olası bir atış seçtim. Eğildim ve ıstakamı hizaladım.

Arkamda birinin olduğunu hissettim, vücudu kıcımlı sıyrırıyordu ve Asher'ın nasıl bu kadar hızlı geri döndüğünü merak ettim. "Dikkat et koca adam, burada oyun oynuyorum."

Ellerini kalçalarımaya dayadı ve kasıklarımaya bana doğru bastırdı. Kalp atışlarım hızlandı. Bu Asher değildi.

Hızla doğrulup arkamı döndüm ve ıstakam yere düştü. Adama vurmam gerekirse diye onu tutmam gerektiğini düşündüm ama bunun için artık çok geçti. Ellerim göğsüne indi ve ittim.

"Çekil üstümden."

Bir adım geriye sendeledi, kaşları şaşkınlıkla kalktı. Onu tanıyamadım. Kısa sarı saçları, kare çenesi vardı. Tilikum Koleji tişörtü muhtemelen öğrenci olduğunu gösteriyordu.

"Whoa, hey." Ellerini kaldırdı.

"Ne oluyor be? Bir kıza öylece yaklaşıp kıcımlı elleyemezsin."

"O böyle şortlar giydiğinde, sen giyersin." Gözleri bir aşağı bir yukarı gezindi. "Lanet olsun, kızım."

Sarhoş muydu yoksa pisliğin teki miydi anlayamadım. Belki ikisi de. Arkasında bir sürü arkadaş vardı, çoğunun elinde bira vardı. Birkaçı birbirlerine dirsek atıp kıs kıs gülüyordu.

"Bunun bir tavlama cümlesi olması gerekiyorduydu, berbattı."

Arkadaşları hareketlendi, bilardo masasının etrafına yayıldılar. Rahat davranıyorlardı, ama beni içine hapsetmiş gibi hissettirmeleri hoşuma gitmiyordu. Bara doğru baktım ama durduğum yerden Asher'ı göremiyordum.

"Tamam, haklısın. Özür dilerim prenses." Bir adım daha yaklaştı. "Bana bir şans daha ver."

"Ben senin prensesin değilim. Ve ben nişanlıyım, yani zamanını boşa harcıyorsun."

"Kahretsin, burada mı?" diye sordu adam. "Hey, çocuklar, bir adamın nişanlısını altından almamı izlemek ister misiniz?"

Arkadaşlarından biri masanın kenarına oturdu. "Evet, doğru." "Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Kafamın içinde yangın alarmı gibi uyarılar çalıyordu. Uzaklaşmam gerekiyordu. Adam beni bilardo masasına yaslamıştı, ben de kolumla onu iterek yanından geçmeye çalıştım.

Eli bileğime kenetlendi. Bırakması için bağırarak döndüm ve bir an sonra etrafımda kaos patlak verdi.

Ayaklarımı toparlayıp etrafımda dönmeden önce birkaç adım tökezledim. Bilardo masasının yanında bir grup adam toplanmış, birbirlerini itip kakıyor, seslerini yükseltiyorlardı. Asher tam ortadaydı.

Bir kol belime dolandı ve beni geri çekti, her kimse bana uzaklaşmamı söylüyordu. Matt, Randy ve Christian, Asher'la birlikte kavganın ortasındaydı. Grup şişmiş gibiydi, insanlar bardo masalarının etrafına doluşmuştu. Neler olduğunu ya da beni yakalayan pisliğin hâlâ orada olup olmadığını anlayamıyordum. Biri önüme geçti, telefonunu doğrulttu, kaydetmeye hazırdı.

"Asher, yapma," diye bağırdım ama beni duyup duymadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kesinlikle hiçbir şey göremiyordum.

Ortada bir itiş kakış olmuş gibi görünüyordu. Daha fazla bağırış. Midem düğümlendi. Kalabalık tarafından daha da geriye itilmeye devam ettim.

Biri kolumu tuttu. Tamara'ydı. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Bazı sıkler beni taciz ediyordu." Parmak uçlarımda yükselip görmeye çalıştım.

"Adamlar geri geldi ama içeride neler olduğunu anlayamıyorum."

"Sanırım bar çalışanları ayırıyor," dedi. "Az önce fedaiyi içeri girerken gördüm."

Bu içimi rahatlattı. Tamara ve ben kalabalığın arasından geçerek yaklaştık. Ortalık sakinleşiyor gibi görünmüyordu ama kimsenin yumruk attığı da duyulmuyordu.

Ama... oh hayır.

Beyzbol şapkalı bir adamın yanından geçerken Asher'ın yavaş adımlarla geriye doğru gittiğini gördüm, ellerini tehdit olmadığını göstermek istercesine kaldırmıştı. Matt, Christian ve Randy de onunla birlikteydi ve fedailer dördünü de ön tarafa doğru sürüyorlardı.

Harika. Bardan atılıyorlardı.

Neden dışarı atılıyorlardı ki? Beni taciz eden pislik neredeydi?

En azından sık kafalı arkadaşlarından bazıları da dışarı atılıyordu. Başka bir fedai birkaçını kapıdan dışarı çıkarıyordu.

"Asher," diye seslendim, ama o kadar gürültü arasında beni duymayacağını biliyordum. El salladım ve yüzünde özür dileyen bir ifadeyle gözlerimle buluştu. Hemen orada olacağımı söyledim.

"Sence başları belaya girecek mi?" Tamara sordu.

"Bilmiyorum ama oraya gitsek iyi olur. Sadece çantamı almam gerekiyor." "Tamam," dedi Tamara. "Seninle ön tarafta buluşuruz."

Tanrım, ne karmaşa.

İçerideki kalabalık gösteri bittiği için çoktan dağılmıştı ama bir grup hâlâ bardo masasının etrafında toplanmıştı. Çantamı bıraktığım yerde göremedim ama belki de kargaşa sırasında yere düşmüştü. Daireler çizerek tuvaletlere doğru geri döndüm. Ön kapının yanında daha fazla bağırış çağırış koptu. Pislik herifin arkadaşlarından biri fedaiye bağıırıyordu.

Salak.

Bir kol beni arkamdan kavradı ve ben daha nefes alamadan bir el ağzımı kapattı. Kurtulmaya çalıştım ama ayaklarım yerde sürüklendi ve bir saniye sonra erkekler tuvaletinin dışındaki karanlık koridordaydım. Bir başka kol bacaklarımı kavradı ve yukarı kaldırdı.

Ne haltlar dönüyordu? Ve nasıl bu kadar güçlü olabiliyorlardı?

Elimden geldiğince çırpındım ama tüm o kas, kemik ve sinirin gücüne karşı yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Beni bir kapıdan geçirdiler ve serin gece havası yüzüme çarptı. Kalbim hızla çarpıyordu ve panik selinin beni ele geçirmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Beni nereye götürüyorlardı?

Biri homurdandı. Başka bir adam güldü, omurgamdan aşağı keskin bir korku bıçağı gönderen sert bir kıs kıs güldü.

"İndirin onu."

Her şey çok hızlı oluyordu. Sert eller beni yere itti. Kalçalarım bir ağırlık çarptı -birisi üstüme çıktı. El yüzümü daha sert kavramadan önce boğuk bir çığlık atmaya başladım,

nefes almayı zorlaştırıyordu.

"Tut onu."

Biri kollarımı başımın üzerine kaldırdı ve üzerimdeki ağırlık hareket etmemi imkânsız hale getirdi. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzüldü. Korku ve öfke gözyaşları.

Bir yüz aşağı indi, benimkine yaklaştı. Bu oydu. "Selam prenses. Seni alacağımı söylemiştim."

Karşı koymaya çalıştım ama ağırlığı beni aşağıda tuttu.

"Devam et prenses." Nefesi bira gibi kokuyordu. "Karşılık vermeleri hoşuma gidiyor. Beni sertleştiriyor."

Birisi güldü. Burada kaç kişi olduğunu göremiyordum ama yardım almıştı.

"Ben ikinci olacağım."

"Sıranı bekleyeceksin," dedi üstümdeki adam. "Hadi, yap sunu. Dışarıda insanlar var." *Oh Tanrım. Hayır. Lütfen, hayır.*

Daha çok çırpındım ama zar zor hareket edebiliyordum. Kan kulaklarıma hücum ediyor ve görüşüm bulanıklaşıyordu.

Ayak sesleri. Bunlar ayak sesleri miydi? Bağırışmalar tekrar başladı. Bağırان erkek sesleri. Küfürler. Bir kadın çığlığı. Üzerimdeki ağırlık kalktı ve hava ciğerlerime doldu. Nefes nefese ayağa kalkmaya çalıştım ve önce eller, sonra da kollar beni sardı. Beni bir sokak lambasına doğru götürüyorlardı. Dostça kollar. Kadın kolları. Gözlerim hâlâ yaşlarla bulanıktı, korku ve öfke beni titretiyordu.

"Neler oluyor?"

Etrafımda döndüm. Alex ve Jess beni yakalamıştı. Beni sokağa, barın önündeki köşeye doğru çekmişlerdi. Sokağın içini göremiyordum.

Matt ve Christian o pisliğin iki arkadağını bardan uzaklaştırıp sokağın girişine doğru ittiler. Bağırıyorlardı. İtiyorlardı. Randy bir diğerini duvara yasladı.

Asher neredeydi?

"Hayır." Ara sokağa doğru hamle yaptım ama Alex ve Jess beni tuttu.

Kırmızı ve mavi ışıklar arkamda yanıp sönüyor, ışık barın karanlık pencerelerinden yansıyor. Midem altüst oldu ve kusacağımdan korktum.

Kulaklarım boğuklaştı, sanki suyun altına dalmış gibiydim. Polisler koşarak ara sokağa girdiler. Alex benimle konuşmaya çalışıyordu; ne olduğunu ve iyi olup olmadığımı soruyordu. Ya da belki Jess'ti. Bilmiyordum.

Uzun, mide bulandırıcı bir an boyunca, sanki her şey durağan bir haldeymiş gibi göründü. Kimse hareket etmiyordu. Sadece gecenin kör edici kırmızı ve mavi ışıkları vardı.

"Hanımefendi? Bayan mı?"

Biri dikkatimi çekmeye çalışıyordu ama ara sokaktan bir figür çıkarken tek yapabildiğim dehşet içinde bakmaktı. Asher. Kolları arkasındaydı, bilekleri kelepçeyle tutturulmuştu.

Kelepçeler.

"Asher!"

Çenesi sıkıca kenetlenmişti, gözleri yerdeydi. Gömleğindeki kan mıydı? Yaralanmış mıydı? Polisler onu sokağa çıkardılar, her iki yanında birer polis vardı ve dirseklerinden tutuyorlardı.

"Bayan?"

"Ne?" diye sordum. Bir şerif yardımcısının benimle konuşmaya çalıştığını zar zor fark ederek sordum. Bir siren çaldı ve daha fazla ışık yandı. Sağlık görevlilerinin belli belirsiz farkındaydım. Daha fazla polis.

"Hayır! Asher!"

Tek yapabildiğim bakmaktı. Omzunun üzerinden baktı ve bir kalp atışı kadar kısa bir süre için bakışlarımla buluştu. Gözleri kafese tıklmış bir ayı gibi vahşi ve korkaktı.

Onu arka koltuğa oturtular. Kapıyı kapattılar. Ve uzaklaştılar.

ASHER

I bir şeyler hissetmeliydim. Parmak eklemlerim hırpalanmış ve çığ kalmıştı. Ellerimi büküğümde beynimin bir kısmı acıyı kaydediyordu. Ama gerçekten hissetmedim. Sanki anestezi almış gibiydim, sadece uyanıktım ve hareket edebiliyordum. Bu doğal değildi.

Göğsümdeki kemirici ağrı ve içimdeki ağır korku düğümü başka bir hikâyeydi. Bunlar keskin ve acı vericiydi ve kaçınılmazdı. Tıpkı Grace'in yerde, o ara sokakta kısıtılmış, etrafı sarılmış görüntüsü gibi. Uykuda ya da uyanık, beni rahatsız ediyordu. Tıpkı yaptığım şeyin gerçekliği gibi.

Benim yüzümden bir adam öldü.

Son yetmiş iki saat hiç bitmeyen bir kâbus gibiydi. Sizi nefes nefese bırakan ve rüya gördüğünüzü anladığınız için rahatlayana kadar göğsünüzü tutmanıza neden olan türden.

Ama rahatlama yoktu. Uyumuyordum. Kabus gerçektir. Ve her gün daha da kötüleşiyordu.

Savunma avukatım Sean Nelson ile şerifin ofisindeki görüşme odasında oturuyordum. Gençti, takım elbise giyiyordu. Ayakkabılarının rengiyle uyumlu deri bir evrak çantası taşıyordu ve bunu neden fark ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Oda boş gibiydi, sanki yeterince hava yoktu. Nefes almak zordu.

Tutuklanmamın üzerinden yetmiş iki saatten az bir süre geçmişti ve şimdiden iki kez hâkim karşısına çıkmıştım. Kefaletle serbest bırakılmamı reddederken, on yedi yaşındayken işlediğim saldırı suçunu gerekçe göstererek beni dinlemişti.

Ve bu sabah resmi suçlamaları almak için mahkemeye çıktım. İkinci derece cinayet. Boku yemiştım.

"Bugünün kötü bir haber gibi göründüğünü biliyorum," dedi Sean. "Dürüst olmak gerekirse, savcının sert davranıp sizi kasıtsız adam öldürme yerine cinayetle suçlamaya karar vermesine biraz şaşırdım."

Dinlediğimi göstermek için başımı salladım ama gözlerim masaya kilitlenmişti.

"Daha önceki saldırı suçlamanızı hesaba katacaklarını ve dövüş sanatları eğitiminizi gündeme getireceklerini biliyorduk, bu yüzden bu bir sürpriz değildi. Ama panik yapmayın. Eyalet genellikle daha ciddi bir suçlamayla başlayacaktır, böylece bir savunma pazarlığı ile pazarlık yapmak için biraz alan bırakacaktır."

"Neye kadar pazarlık edelim?"

"Eğer suçlamaları tamamen düşürmezlerse, ikinci dereceden kasıtsız adam öldürme için bastıracağım. Birinci derece kasıtsız adam öldürmenin cezası daha ağırdır, ancak her ikisi de cinayetten daha iyidir. Açıkçası hiçbir şey için söz veremem ama içinde bulunduğunuz koşullar ve ruh haliniz göz önüne alındığında

bunun için cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kalacaksın."

Tekrar başımı salladım ama öfke içime yayılırken yumruklarımı sıktım. Hâlâ görebiliyordum. Hissedebiliyordum.

Onu yakaladıklarını anladığım o mide bulandırıcı an.

Bazı evrakları karıştırdı. "Davaların büyük çoğunluğu mahkemeye gitmiyor ama savcıyla görüştüğümde daha fazla bilgi sahibi olacağım."

"Eğer mahkemeye çıkarsa, cinayetten mi olacak?"

"Evet. Eylemlerinizin nişanlınızı savunmak için olduğunu ve kurban ile arkadaşlarının ona ne yapmak üzere olduklarını ifade edebilecek tanıklarımız olduğunu düşünürsek, bir davamız olabilir. Ancak savcı cinayet suçlamasından vazgeçmezse, savunma anlaşmasını kabul etmemizi şiddetle tavsiye edeceğim."

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim. İtiraf pazarlığı, avukatımın savcı ile pazarlık edebileceği her şeyi kabul etmek anlamına geliyordu. Hukuk diploması olan takım elbiseli birkaç kişi geleceğime mi karar verecekti?

Ama ailemi -Gram'ı, kardeşlerimi, Grace'i- mahkemeye vermek istemedim. Ve mahkemenin benim lehime sonuçlanma ihtimali neydi? Yaptıklarından sonra jüri beni serbest bırakır mıydı?

Bunun cevabını bildiğime dair bir his vardı içimde.

"Bir savunma anlaşmasına vardığımızı varsayalım," diye devam etti. "Bundan sonra bir savunma duruşması olacak. Bu tam anlamıyla bir duruşma değil ama bugünkü mahkemeden daha kapsamlı. Yargıç, üzerinde anlaşmaya vardığımız suçlamaları ve ceza önerilerini dinliyor. Ve her iki tarafın da ifade verme fırsatı var. Nihayetinde ceza vermek hakime bağlı, ancak genellikle anlaşmadaki tavsiyelere göre hareket ediyorlar."

"Peki sonra?"

Durakladı. "Suçlamaları düşürsek bile, bu yine de hapis cezası anlamına gelecek."

"Ne zaman gideceğim?"

"Hapishaney

e mi?"

Başımı

salladım.

"Savunma duruşmasının sonunda devletin gözetimine transfer edilirsiniz. Oradan da doğrudan cezaevi tesisine nakledilirsiniz."

Bir an için bunun aklıma yatmasına izin verdim. "İnsanlar duruşmaya katılabilir mi?" "Evet, bu halka açık bir duruşma."

Orada olacaklardı. Grace de orada olacaktı. Hay sikeyim.

Bugünkü duruşmaya büyükannem ve kardeşlerimle birlikte gelmişti. Bu kadar yakın olduğunu bilmek tam bir işkenceydi. Acı çektiğini ve onun için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek. Ona sarılamaz, öpemez, dokunamazdım. Bunu düzeltemezdim.

Her şey cehenneme dönmüştü. Ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kendimi hiç bu kadar kontrolsüz hissetmemiştim. "Dayan Asher," dedi. "Elimden gelen her şeyi yapacağım."

Şerif Yardımcısı Spangler hücreme kadar bana eşlik etmek için geldi. Bana sempatik bir bakış attı. Ben birinci sınıftayken o son sınıftaydı ve geçen yıl onun düğününe gitmiştim.

Bir gece ve her şey farklıydı.

Beni hücre bloğuna götürdü. Burada bir tek ben vardım. İlk gece başka bir adamı tutuyorlardı ama o artık yoktu. İçeri girdim ve Şerif Yardımcısı Spangler parmaklıkları arkamdan kapattı.

"Bu arada seni görmeye gelmeye çalıştım," dedi. "Grace geldi. Ona izin vermek istedik ama yapamadık. Kurallar böyle. Ama artık duruşma bittiğine göre, sanırım bir ziyaretçiye izin verebileceğiz."

"Teşekkürler." Dar yatağın kenarına çöktüm.

"Kardeşlerin de buraya geldi."

"Kahretsin, ne yaptılar?"

Başını iki yana salladı. "Yok bir şey. Sadece seni görmek istedim."

Rahatlamış bir nefes aldım. İhtiyacımız olan son şey kardeşlerimin aptalca bir şey yapmasıydı.

"Peki ya Havens?" diye sordum. "Her şeyi öğrenmiş olmalılar."

"Pek sayılmaz. Bildiğim kadarıyla bu konuda sessiz kaldılar."

Bu iyiydi. Eğer içlerinden biri bunu ailemle uğraşmak için bir bahane olarak kullanmaya kalkarsa-

Ben olsam ne yapardım? Hiçbir şey. Bir kafese kapatılmışım. Dünya yanıyor olabilirdi ve bu

konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Yine de bir sürü telefon alıyoruz. Bütün kasaba kargaşa içinde."

Sadece hayal edebiliyordum. Büyük teyzem Tillie'nin belediye başkanını çoktan aradığına şüphe yoktu -insanlara ona piyano dersleri verdiğini hatırlatmayı severdi- ve Tilikum'un komplo teorisyeni kuzenim Chuck da muhtemelen *Özgür Asher* kampanyası oluşturmakla meşguldü.

Bir işe yarayacağından değil. Tüm ailem adliye çevresinde kamp kursa da bir şey fark etmezdi. Adalet sistemini değiştirebilecek gibi değillerdi.

Ve yaptığım şeyi değiştiremezlerdi.

Ben de yapamazdım. Zamanda geri gidemezdim. Geri alamazdım. Ve asıl boktan şey? Yapıp yapamayacağımı bilmiyordum.

GRACE

I Hayatım boyunca hiç bu kadar bitkin olmamıştım. Saat daha öğleden sonraydı ama büyükannemin kanepesine uzanmış, kendimi buruşmuş bir çamaşır gibi hissediyordum; cılız ve yırtık pırtık. Asher'ın tutuklanmasından bu yana pek uyumamıştım, üstelik kendi yatağında da uyumamıştım. Cumartesi gününden beri burada kalıyordum.

Gece. Annem bu sabah mahkemeye çıkmadan önce bana temiz kıyafetler getirmişti. Burada, ailesinin yanında olmam gerektiğini ben açıklamadan anlamış gibiydi. Henüz Elijah'a söylememişti ama o bir şeylerin ters gittiğini biliyordu.

Ama bu sadece bir şey değildi. *Her şey yanlıştı.*

Kelimeler aklımdan tekrar tekrar geçti. *İkinci dereceden cinayet.*

Gavin yere, ayaklarımın yanına oturmuş, sırtını kanepeye dayamıştı. Telefonunda bir oyun oynarken yüzü kapüşonuna gömülmüştü. Çocuklar nöbetleşe yatıyor gibiydiler; en azından biri her zaman yanımdaydı. İlk gece yanımda yerde uyuyarak Levi başlatmıştı. Pazar sabahı Logan devraldı, yanımda oyalanıyordu; istersem konuşuyor, istemezsem sessiz kalıyordu. O zamandan beri beni hiç yalnız bırakmadılar.

Çok minnettardım.

Kanepede kayarak rahatlamaya çalıştım. Sırtım saldırıdan dolayı morarmıştı ve her döndüğümde irkilmeme neden oluyordu. Yine de şanslıydım. Çok daha kötüsü olabilirdi. Bir parçam, bir noktada başıma gelenlerle yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordu. Ama şu anda bunların hiçbiri umurumda değildi.

Tek umursadığım Asher'dı.

Gavin başını kanepenin minderine yasladı ve yüzünü bana doğru çevirdi. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Şu anda olmaz. Ama teşekkürler."

Başını salladı ve telefonuna geri döndü.

Yalnız olmadığım için ne kadar minnettar olduğumu bilmek Asher için daha fazla üzülmememe neden oldu. Çünkü sadece yalnız değildi, hapisteydi de. Aptal yargıç kefaletle serbest bırakılmasını reddetmişti. Herkes buna şaşırmış görünüyordu ve ben hâlâ nedenini anlamıyordum. Lisede bir kavgaya karıştığı için mi? Birisi Asher'ın çocuğun arkadaşlarına karşı misilleme yapmaya çalışacağından bahsetmişti. Olaya karışanlar suçlamalarla karşı karşıyaydı ama hepsi şimdilik hapisten çıkarılmıştı.

Yargıç gerçekten de Asher'ın birini -ya da daha kötüsünü- soğukkanlılıkla incitecek türden bir adam olduğunu düşünüyor olabilir miydi? Tanrım, umarım düşünmüyordur. Eğer öyleyse, hoşgörülü olacağına dair pek umudumuz yoktu.

Evan aşağı indi ve kanepenin yanındaki koltuğa yerleşti. Sakalları kalınlaşmaya başlamıştı.

Pazar günü eve gelmiş, ailesinin yanında olmak için her şeyi bir anda bırakmıştı.

Tabii ki vardı. O bir Bailey'di. Yaptıkları şey buydu.

Buzdolabı ve derin dondurucu, aile üyeleri ve komşular tarafından sürekli olarak bırakılan yiyeceklerle doluydu. Asher'in ailesinin etrafında toplanıyor, ellerinden gelen desteği sunuyorlardı. Şerifin ofisini ya da adliyeyi ziyaret etme teklifleri, mektup yazma kampanyası düzenleme vaatleri ve Asher'in serbest kalmasını sağlamak için iyilik çağrısında bulunacaklarına dair içten güvenceler aldık.

Jestleri takdir ediyordum ama sonuçta hiçbirinin yardımcı olmayacağını biliyordum.

Levi ve Logan oturma odasına girdiler. Yüzümü buruşturmamaya çalışarak yer açmak için doğruldum. Logan, yeterli alan olmamasına rağmen benimle kanepenin kolu arasına girdi. Minnetle ona yaslandım. Levi desteğini daha ince bir şekilde göstererek diğer köşede oturdu ama ayağımı nazikçe sıkı.

"Gram hâlâ dışarıda mı?" Levi sordu.

Büyükanne, normal bir şey yapması gerektiği için markete gideceğini söylemişti.

Sonra torunlarına onu durdurmaları için meydan okudu. Akıllıca gitmesine izin verdiler.

Başımı salladım. "Evet."

Logan, "Bakın, hiçbirimizin bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum ama konuşmamız gerek," dedi. "Hapse mi girecek?"

Hapishane lafını duyunca midem bulandı.

Hepimiz korku ve endişe içinde birbirimize baktık. Çünkü ne olacağını bilmiyorduk. Hepimiz duruşmaya katılmıştık. Suçlamaları duymuştuk.

Sanki freni boşalmış bir trendeymişiz gibi hissediyorduk. Kontrolden çıkmış, rayların tamamlanmadığı hattın sonuna doğru savruluyorduk. Köprüsü olmayan bir uçuruma.

"Onu nasıl cinayetle suçlayabildiler?" Gavin sordu.

"Değil mi? O bok parçası..." Logan sanki cümlesini benim önümde bitirmek istemiyormuş gibi sözünü yarıda kesti. "Asher'in yaptığını herhangi bir erkek de yapardı. O Grace'i kurtarıyordu, kimseyi öldürmeye çalışmıyordu."

Evan sessizce, "Nasil yapılacağını bilmesinin bir faydası yok," dedi. "Neyi nasıl yapacağını biliyor?" Logan sordu.

"Birini öldür."

"Siktir et. Jiu-jitsu eğitimi almış. Bunun ne önemi var ki?"

"O haklı," dedi Levi. "Mahkemede bu önemli. Saldırı suçlaması da öyle."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Avukat, eyaletin muhtemelen suçlamaların azaltıldığı bir savunma pazarlığını kabul edeceğini söyledi. Bu da cinayetten yargılanmayacağı anlamına geliyor."

Avukat, mahkemeden sonra bizimle kısa bir süre görüştüğünde kendinden emin görünüyordu. Bugünkü duruşmanın süreçte sadece bir adım olduğunu söylemişti. Panik yapmamamızı söyledi.

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Özellikle de kasıtsız adam öldürmenin ceza kurallarına baktıktan sonra. İkinci dereceden cinayet daha kötüydü elbette. Ömür boyu hapse kadar gidebilirdi. Ama kasıtsız adam öldürme de hapis demekti.

"Beklemek dışında yapabileceğimiz pek bir şey yok." Evan bakışlarını doğrudan Logan'a çevirdi. "Ve beladan uzak dur."

"Neden bana bakıyorsun?"

"Sadece ihtiyacımız olan son şeyin parmaklıklar ardında bir Bailey daha olduğunu söylüyorum.

Aptalca bir şey yapma." Logan tutarsız bir şeyler homurdandı ve kanepeye doğru yığıldı.

Başımı Logan'ın omzuna yasladım ve yüzüğümü parmağında döndürdüm. En azından onu görebilmeyi diledim. Pazar sabahı denemiştım ama bana ziyaretçi kabul etmediklerini söylemişlerdi. Bu pek yardımcı olmamıştı.

özür dilediklerini söyledi.

Onlara bağırarak istemiştim. Soğukkanlılığımı kaybedip bunun adil olmadığını haykırmak. Bunun yerine, onu yakında görebileceğime dair verdikleri güvenceyi kabul ettim ve oradan ayrıldım.

Onu orada bıraktım. Tek başına.

Nefesim titriyordu ve gözlerim yaşardı. Dudağımın içini çiğneyerek onlarla savaştım.

Dağılamazdım. şimdi olmaz. Güçlü kalmak zorundaydım.

Yarının ne getireceğini bilmiyordum. Geleceğim bir kez daha pusluydu, kat ettiğim yol sisle örtölüydü. Ama bir şeyi biliyordum: Ondan vazgeçmeyecektim. şimdi değil. Hiçbir zaman.

Ne olursa olsun, işler ne kadar kötüye giderse gitsin, Asher benimdi. Ve her zaman ona ait olacaktım.

ASHER

M Kalbim rahatsız edici bir şekilde sertçe çarptı ve masanın altında bacağımı salladım. Kıpırdamadan oturmak imkânsızdı. Çok tedirgindim. Bir adamı huzursuz etmek için hayatı üzerindeki tüm kontrolünü elinden almak gibisi yoktu.

Sean karşımdaki koltuğa oturdu. Bu sabah savcıyla görüşmüştü ama ifadesinden bir şey anlayamadım.

"İşte geldiğimiz nokta," diye başladı, ses tonu tamamen işle ilgiliydi. "Savcılık suçlamaları düşürmeyi kabul etti, yani artık cinayet değil. Kasıtsız adam öldürme. Ne yazık ki, ikinci derece yerine birinci derecede adam öldürme konusunda ısrar ediyorlar."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu daha uzun bir ceza anlamına geliyor. Suç geçmişisi olmayan biri için standart aralık altı buçuk ila sekiz buçuk yıldır. Savcı sekiz yılı kabul etti. Daha önce bir saldırı suçunuz olduğunu düşünürsek bu bir kazanç."

Sekiz yıl. Koltuğumda kıpırdandım.

"Bunu kabul etmenizi şiddetle tavsiye ederim. Mahkemeye çıkarsa, ikinci derece cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kalırsınız. Evet, nişanlını savunuyordun ve çoğu insan bunu anlayacaktır. Ama Asher, görgü tanıklarının ifadeleri, savcılığın dövüş sanatları eğitiminin farklı bir standarda tabi tutulman gerektiği iddiasını destekliyor. Polis raporları, kurbanı ulaşmak için iki adamı parçaladığını gösteriyor. Bu kör bir öfkeden daha fazlasını gerektiriyordu, beceri gerektiriyordu. Tartışma ölümcül bir hal almadan önce, tehdidi etkisiz hale getirdiğinizde durmanız gerektiğini iddia edecekler."

Göğsüm eziliyormuş gibi hissediyordum. Derinlerde bir yerde, onun haklı olduğunu biliyordum. Her ne kadar bundan kurtulmak için savaşmak istesem de yapamazdım. Bir çıkış yolu yoktu.

"Düşünmek için biraz zamana ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Hayır." Sesim boğazımda düğümlendi. "Kabul edeceğim."

Yavaşça başını salladı ve ifadesindeki sempatiyi gözden kaçırmadım. "Doğru kararı veriyorsun Asher. Savcıya haber vereceğim. Savunma duruşmasına kadar burada kalacaksın."

"Bu ne zaman olacak?"

"Muhtemelen bir hafta."

"O kadar çabuk mu?"

"Evet. Böyle küçük bir toplulukta mahkemeler genellikle çok yoğun olmaz. İşler hızlı ilerler, özellikle de itiraf pazarlığında."

Boynumun arkasını ovuşturdum, hâlâ bacağımı sallıyordum. Kahretsin, bu gerçekten oluyordu. "Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Kimseyle görüşebilir miyim?"

"Bir ziyaretçi ayarlayabilmeliyim. Grace'i görmek ister misin?"

Onun adını duymak bile göğsüme bıçak saplanmış gibi hissettirdi. Cevap vermem bir saniye sürdü ve cevap verdiğimde sesim boğuk çıkıyordu. "Evet. Lütfen."

"Tamam."

Hiçbir şey duymadan bir gün daha geçti. Bu bana her şeyi sindirmem için zaman verdi. Bazı açılardan kendimi daha iyi hissettim. Belirsizlik beni deli ediyordu. En azından artık biliyordum.

Bunun ömür boyu hapis olmadığı gerçeğine tutunmaya çalıştım. Sekiz yıldır. Otuz yaşına geldiğimde çıkacaktım.

Ama eyalet hapisanesinde sekiz yıl çok uzun bir süreydi.

Ve bittiğinde, eve gelip kaldığım yerden devam edemeyecektim, sanki bir kesintiden başka bir şey olmamış gibi. Hüküm giymiş bir suçlu olacaktım. Çocukken aldığım saldırı suçlamasının aksine, bu bir gün mühürlenemezdi. Asla ortadan kalkmayacaktı. Her zaman bir kaydım olacaktı.

Bu da asla kariyer sahibi bir itfaiyeci olamayacağım anlamına geliyordu. Asla bir itfaiye müfettişi ya da bir gün itfaiye şefi olamayacaktım. Hayatımla ilgili tüm planlarım, uğruna çalıştığım her şey, hepsi gitmişti.

Ve şimdi tırmanmam gereken bir dağ vardı. Acımasız ve acımasızca soğuk olan bir dağ. Yapabileceğim tek bir şey vardı. Hayatta kalmak. Ve bu sahip olduğum her şeyi alacaktı.

Yaklaşan ölümünü planlayan bir adam gibi, büyükanneme ve kardeşlerime mektuplar yazdım. Onlara bunu yaptığım için ne kadar üzgün olduğumu bildirdim. Onları bu şekilde bırakmak zorunda kaldığım için ne kadar nefret ettiğimi. Büyükanneme onu sevdiğimi ve benim için endişelenmemesini söyledim. Kardeşlerime odaklanmalarını, çünkü ona her zamankinden daha çok ihtiyaçları olacağını söyledim. Kardeşlerime de kendilerini toparlamalarını ve ne olursa olsun birbirlerine göz kulak olmalarını söyledim.

Ama Grace... Onunla şahsen yüzleşmek zorundaydım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bunu yapmak içimi parçalayacaktı ama başka seçeneğim yoktu. İkimiz için de en iyi olanı yapmak zorundaydım. Onun için, çünkü o bir geleceği hak ediyordu. Ve benim için, çünkü hayatta kalmamın tek yolu buydu.

Kelepçeler bileklerime battı. Soğuk metalin çekimini hissederek ellerimi büktüm. Şerif Yardımcısı Spangler beni sorgu odasına götürmeden önce kelepçelemek zorunda kaldığı için özür diledi. Ona anladığımı söyledim.

Garip bir şekilde sakinleştiğimi hissettim. Neredeyse tekrar uyuşmuştum. Beynimin arkasında bir yerlerde, bunu bilerek yaptığımı biliyordum. Kendimi geri çekiyordum. Savunmalar oluştuyordum. Kaderimle, geleceğimle yüzleşiyordum. Bundan nefret ediyordum ama kaçınılmazdı.

Kapı açıldı ve neredeyse başımı kaldıramıyordum. Grace durakladı ve gözleri bana dikildi, yüzünde kalp kırıklığı okunuyordu.

Ve içimde bir şey kırıldı.

Bu benim hatamdı. Bunu daha da kötüleştiremezdim. Hayatımı mahvetmişim. Onunkini de mahvetmeye devam edemezdim.

Şerif Yardımcısı Spangler onu diğer sandalyeye yönlendirdi. Yanında hiçbir şey yoktu. Cüzdanı yoktu. Ceketı bile yoktu. Buraya gelmesine izin vermeden önce onu aramış olmalılar.

En azından cam bir duvarın arkasında değildim. Bu küçük kasaba şerifinin ofisiyle ilgili iyi bir şeydi.

Spangler başıyla kısa bir selam verdikten sonra kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı. Bizi yalnız bırakması gerekip gerekmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama dinleyicim olmadığı için minnettardım.

"Hey." Grace'in sesi titriyordu. "İyi olup olmadığını sormak istiyorum ama tabii ki değilsin." "Sen nasılsın?"

"Bilmiyorum. Tamam, ama aynı zamanda berbat."

Başımı salladım. "Bana yaralanmadığını söylediler." "Hayır, sadece biraz morarmış ama kötü değil."

Üzerime bir duygu dalgası çöktü. Göğsüm bir tuğla yığınının altında kalmış gibi hissediyordum, ağırlığı ciğerlerimi eziyordu.

"Asher, ben-"

"İtiraf pazarlığını kabul ediyorum," diyerek sözünü kestim. Bunu söylemem gerekiyordu. "Birinci derece kasıtsız adam öldürme. Sekiz yıl hapis."

Dudakları aralandı ve bir an için konuşmadı. "Yani... bu kadar mı?" "Bu kadar. Duruşma yok."

"Yani, resmileşti mi? Bitti mi?"

"Bir duruşma daha olacak. Ondan sonra her şey bitecek."

"Fikrini değiştirebilir misin? Onlara söyleyebilir misin-"

"Hayır. Bu benim en iyi seçeneğim."

Gözleri yaşlarla doldu ve kendimi göz temasını sürdürmeye zorladım. Başka tarafa bakmamak için. "Ama... sekiz yıl mı?"

Başımı salladım. "Evet."

Gözlerinin altını kaydırarak derin bir nefes aldı. Sandalyesinde doğruldu. "Tamam. Sekiz yıl. Sekiz yıl. Daha kötüsü de olabilirdi, değil mi? Bu iyi bir şey. Bunu yapabiliriz."

Kelepçeleri görebilmesi için ellerimi masanın üzerine koydum. "Hayır, Grace. Bunu yapmayacağız." "Ne?"

"Bunu yapmak zorundayım. Bu yük benim üzerimde, senin değil."

Hafifçe yana kaydı ve bana şüpheyle baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes aldım ve söyleyeceklerim için kendimi hazırladım. Söylemem gereken şey. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Ve çok üzgünüm Grace. Ama artık bitti. Beni beklemeyeceksin ve ben çıktığımda evlenmeyeceğiz."

"Affedersiniz?"

"Bunu senden daha fazla istemiyorum. Hiçbirini istemiyorum. Ama bunu yaşamak zorundayım. Başka seçeneğim yok. Ve hayatını zaten mahvetmiş olduğumdan daha fazla mahvetmeyi reddediyorum."

"Sen-"

"Beni dinle. Lütfen." Sesim kesildi ve beni boğmakla tehdit eden duygularımı yuttum. "O yüzüğü çıkarmalı ve hayatına devam etmelisin. Okula geri dön. WSU'ya. Burada, bu kasabada kalma. Diplomanı bitir ve sonra hayatına başla. Sana bir gelecek veremem. Artık veremem. Dışarı çıkıp hayatını yaşamalısın. Seni mutlu edecek birini bul. Bunu hak ediyorsun."

Sanki duyduklarına inanamıyormuş gibi ağzı bir karış açık bana baktı. "Grace, gitmeme izin vermelisin."

Bunu kısa kesmem gerekiyordu. Onun gitmesine izin vermek yapacağım en zor şeydi ve onunla daha fazla kalırsam çatlayabilirdim. Bunu göze alamazdım. O hapishane kapılarından yaralı ve kanlar

içinde geçersen, beni paramparça ederlerdi.

Sert olmalıydım. Geçilmez.

"Spangler?"

"Asher, yapma."

Şerif yardımcısı kapıyı açtı ve kafasını içeri soktu.

Ayağa kalktım.

"Asher."

Spangler'ın gözleri ben ve Grace arasında gidip geldi. Başımı hücrelere doğru salladım, o da başıyla onayladı.

Onun önüne çıktım.

"Asher, bunu yapma."

Arkamdan geldi. Grace'in beklemem için yalvarışlarını görmezden gelmedim. Onları duydum. İçime işlemelerine izin verdim. Onlar kendi başlarına bir mahkûmiyet ve cezaydı. Yaptığım şey için ödemem gereken bedel.

GRACE

T Mahkeme salonu tıklım tıklımdı. Duruşma için sadece bir avuç insan gelmişti ama bugün sanki kasabanın yarısı sıralara dolmuş gibiydi. Hava yoğun ve havasızdı, sıcaklık rahatsız edici derecede sıcaktı.

Büyükannem yanıma oturdu ve elimi sıkıca tuttu. Levi onun sağında oturmuş, diğer elini tutuyordu. Yetmiş yaşındaydı ve bir mahkeme salonunda oturmuş en büyük torununun kaderini öğrenmek için bekliyordu. Ona güç vermesi için ellerinin bizimkilerle kenetlenmiş olması gerekirdi. Ama bize destek olan oydu. Onun gücü bize umut veriyordu.

Asher'ın diğer kardeşleri sol tarafımda sıraya girmişlerdi. Logan yerinde duramıyor gibiydi. Bacağı benimkinin yanında titriyordu ama ona durmasını söylemedim.

Asher'a gelince, arkasına bakmamıştı. Bir kez bile.

Herkese savunma pazarlığından bahsetmiştim, bu yüzden ne olacağını biliyorlardı. Yargıcın savunma anlaşmasında önerilenden farklı bir ceza verme ihtimali olduğunu da biliyorduk. Daha uzun olabilirdi. Her şey daha da kötüye gidebilirdi.

Ya da belki yargıç ona yumuşak davranır. Belki sekiz yerine altı yıl? Belki beş yıl?

Sessizce dua ediyor, yalvarıyor, daha kısa bir ceza almayı umuyordum. Yargıcın biraz merhamet göstermesini diliyordum. Asher'a bir şans vermesini.

Asher'ın söylediği diğer şeyleri ailesine söylememiştim.

Yüzüğümü çıkarmak için.

Okula geri dön.

Beni mutlu edecek başka birini bul.

Hayatına devam et.

Bırak gitsin.

Benden ayrılmıştı.

Şerif Yardımcısı Spangler tarafından götürüldükten sonraki dakikalarda şoktan uyuşmuştum. Şerifin ofisinden sersemlemiş bir halde, kalbim boğazımda ayrılmıştım.

Doğruca eve gitmek yerine bir süre etrafta dolaştım. Sonunda kendimi Evergreen Sokağı'ndaki eski evin önünde durmuş buldum.

İşte o zaman çıldırmıştım.

Arabamdan fırladım, öfkeyle kaynıyordum ve bir şeyler fırlatmaya başladım. Taşlar, sopalar, çam kozalakları, bulabildiğim her şeyi. Bağırdım, ağladım ve evin yan tarafına bir şeyler fırlattım.

Neyse ki hiç cam kırmamıştım.

Hâlâ kızgındım. Aslında öfkeliydim. İncinmiş, kızgın ve hüsrana uğramıştım. Saldırıya uğramıştım ve bu

Tek bir alçakça hareket, patlayan bir bomba gibi hayatımı paramparça etmişti. Kimsenin ölmesini istemiyordum ama tüm bunlar onun suçuydu. Eğer beni o bardan dışarı sürüklemeseydi, bunların hiçbiri olmayacaktı. O hâlâ hayatta olacaktı ve Asher suçlamalarla ve hapis cezasıyla karşı karşıya kalmayacaktı.

Bir düğün planlıyor olurduk. Mahkemede oturup bir yargıcın bize geleceğın ne kadar kötü olacağını söylemesini beklemiyorduk.

Sert bankın üzerinde kaydım ama rahat edemedim. Gram elimi sıktı, ben de karşılık verdim.

İtiraf anlaşmasının detaylarını dinlemiştik. Suçlamalar ve önerilen cezalar. Savcılığın ifadesini ve ardından savunmayı dinledik. Kanun ve kanunun nasıl uygulandığına dair açıklamalar vardı. Savcılık Asher'ın hapsedilmeyi hak etmesinin nedenlerini anlatmıştı. Savunma ise cezanın hafifletilmesine yönelik argümanları özetledi.

Ve şimdi Asher'ın konuşma zamanı gelmişti.

Yargıç onu ayağa kalkmaya çağırdı. Ayağa kalktı, hâlâ arkasına tek bir bakış bile atmamıştı. "Bay Bailey, size yöneltilen suçlamaları anlıyor musunuz?"

"Evet."

"Haklarınızdan akıllıca ve bilerek feragat ediyor ve bu savunmayı kendi özgür iradenizle mi yapıyorsunuz?"

"Öyleyim."

"Bay Bailey, eyalet tarafından kabul edildiği üzere, birinci dereceden adam öldürme suçunu kabul etmiştir. Mahkeme ceza önerisini dikkate almıştır. Asher Bailey, bu mahkeme sizi eyalet hapisanesinde sekiz yıla mahkum ediyor."

Yargıç konuşmaya devam etti, ancak sözlerinin ayrıntıları benim için kayıptı. Sekiz yıl. Onu benden sekiz yıllığına alıyorlardı.

Daha da kötüsü, sekiz lanet yıl boyunca hapisanede hayatta kalmak zorunda kaldı.

Ağladığımı fark ettiğimde yanaklarım çoktan gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Büyükannem hâlâ elimi tutuyordu, tutuşu emin ve sabitti. Logan bir kolunu omzuma atmış, bana sıkıca sarılmıştı.

Aman Tanrım. Hapse girecekti.

Üniformalı bir adam Asher'a yaklaştı. Adam onu kelepçelerken ellerini önünde tuttu.

Ve sonra götürülüyordu.

"Bekle, onu şimdi mi götürüyorlar?" Logan sordu. "Önce onu göremeyecek miyiz?"

"Hayır," dedim, sesim düzdü. Avukata ne olacağını sormuştum, yani zaten biliyordum. Onu bugün hapisaneye nakledeceklerdi. "Onu şimdi götürüyorlar."

Ağır çekimde hareket ediyor gibiydi. Elleri önde, metalle bağlı. Başı aşağıda. Attığı her adım kalbimdeki yarayı biraz daha açıyor, ikiye ayırmakla tehdit ediyordu. Hayal meyal, kan kaybından öleceğimi düşündüm.

Asher arkasına bakmadan üniformalı adamı bir kapıya kadar takip etti. Ve bir anda gitmişti.

SEVGİLİ ASHER

D Kulak Asher,

Bu mektuba nasıl başlayacağımdan hâlâ emin değilim. Sanırım onlarca kez başladım. Masamın yanındaki çöp kutusundaki buruşuk kağıt yığınına görmelisiniz. Bu çok saçma. Ama hiçbir şey doğru görünmüyor. Ne yapmam gerekiyor, sana nasıl olduğunu mu sorayım?

*Direkt konuya gireceğim. Siktir git,
Asher.*

Şu anda seninle kavga ettiğim için üzgünüm. Ama benden ayrılmıyorsun.

Söylediğin şeyleri neden söylediğini anlıyorum. Benim için en iyi olduğunu düşündüğün şeyi yapmaya çalıştığının farkındayım ve bunu takdir ediyorum. Gerçekten takdir ediyorum.

Ama hayır, yüzüğünü çıkarmayacağım. Hayır, başka birini bulmayacağım. Hayır, hayatıma devam etmeyeceğim.

Hayır, gitmene izin vermeyeceğim.

Bu işler böyle yürümez.

Benim için en iyisi sensin. Seni seviyorum ve hayatımın büyük bölümünde de sevdim. Bu değişmedi ve değişmeyecek.

Bu birlikte geçirdiğimiz hayatın sonu değil. Bu büyük, ruh emici, yürek burkan bir trajedi. Ama sadece izin verirse bizi mahvedecek. Ve ben buna izin vermeyi reddediyorum.

Şu anda tek görevin hayatta kalmak. Seni kırmalarına izin verme. Her günü atlatmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Sonuna kadar gitmen için sana güveniyorum.

Ben de burada aynı şeyi yapıyor olacağım.

Bu konuda açık konuşayım, Asher Bailey. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Sekiz yıl bir kesinti, ömür boyu değil. Bunu atlatabiliriz. Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını farkındayım. Sen farklı olacaksın, ben de öyle.

Ama o hapishane kapılarından çıktığında, eve, bana geleceksin. Seni bekliyor olacağım, yüzüğün hala parmağında olacak.

*HER ZAMAN SEVGİYLE,
Grace*

BONUS EPILOG

GRACE

Not: Bu bonus sonsöz Gaining Miles kitabının sonunda da yer almaktadır: Miles Ailesi Beşinci Kitap. Bu kitap, Seni Korurken'den altı yıl sonra ve Miles Ailesi serisinin bitiminden iki yıl sonra geçiyor.

I parmaklarımdan sarkan bir dizi anahtarla evin dışında duruyordum. *Benim anahtarlarım.* Bir heyecan sarsıntısı omurgamdan aşağıya doğru küçük bir ürperti gönderdi. Bunu başarmıştım. Bunun için yıllarca plan yaptım ve para biriktirdim. Ve bugün, elim kopacakmış gibi hissedene kadar evrakları imzaladıktan sonra, ev benimdi.

Böğürtlen çalılarından oluşan bir yumak ön pencereyi -aslında pencerelerin çoğunu- kaplıyordu. Ön bahçede diz boyu ot ve yabancı otlar vardı, çitler çürüyordu ve bu sadece dış görünüşü. İçerisi tamamen elden geçirilecekti. En azından yapı sağlamdı. Çok fazla alçıpan onarımı gerekiyordu ama duvarlar sağlamdı ve çatı da sağlamdı.

Geri kalanı mı? Tam bir felaketti. Yeni bir mutfığa, yeni banyolara, yeni döşemelere, yeni boyaya, yeni pencerelere ihtiyacı vardı. Emlakçım beni satın almaktan vazgeçirmeye çalışmıştı. Annem de öyle.

Ama bu bir evden daha fazlasıydı. Bir rüyaydı. Yaşatmak için savaştığım bir rüya.

Asher ve ben yıllardır her gün okuldan eve dönerken bu evin önünden geçerdik. Çoğu çocuk perili ya da ürkütücü diyerek sokağın diğer tarafına geçerdi. Ben ve Asher değil. İkimiz de Evergreen Sokağı'ndaki terk edilmiş eski evi çok severdik. Yıllar önce, bu evi birlikte satın alacağımıza dair bir anlaşma yapmıştık. Hayatımızı burada yaşayacaktık. Ailemizi kuracağımız yerd.

Planımız evlendikten sonra satın almaktı. Ama bu plan yarıda kesildi. Asher burada değildi. Hapishanedeydi.

Omurgamdan aşağı bir ürperti daha geçti ama bu heyecan değildi. Soğuk bir korkuydu. Asher'ı ve yaşadıklarımı her düşündüğümde damarlarımda dolaşıyordu.

Derin bir nefes aldım. Temiz havayı kokladım ve karanlık düşüncelerimden sıyrıldım. Şu anda Asher için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sonsuza kadar gitmeyecekti. Ve dışarı çıktığında, benim gerçeğe dönüştürdüğüm bir rüyaya geri dönecekti. Bizim rüyamıza. Bu eve.

Nişanlının hapiste olmasıyla başa çıkmanın garip bir yolu mu? Muhtemelen. Ama onun eve dönmesini beklerken sekiz yıl boyunca hiçbir şey yapmadan oturacak değildim.

Telefonum çaldı ve cebimden çıkardım. Shannon'dı, babamın eski karısı. Annem.

Lawrence Miles'tan iki çocuğu olan bir ilişkide bilmeden diğerkadın olmuştu - ben ve çok daha küçük kardeşim Elijah. Dört yıl önce babamı aramaya gittiğimde -küçük kardeşime babalık yapmıştı- sadece evli olmadığını, dört çocuğu daha olduğunu öğrendim.

Herkes için bir şok olmuştu ama yeni ailem beni ve Elijah'ı -ve annemi- kucaklamıştı. Annem Shannon'la iyi arkadaş olmuştu. İki yıl önce Ben Gaines'le evlendiğinde Shannon'ın düğünündeydik. Annem geçen yıl Jack Cordero ile evlendiğinde de Shannon onun baş nedimesi olmuştu.

Aramasına cevap vermek için kaydırdım. "Hey, Shannon. Hâlâ Barbados'ta değil misin?"

"Öyleyiz," dedi Shannon. "Ama arayıp evin bugün kapanıp kapanmadığını öğrenmek istedim." "Kesinlikle kapandı." Ön kapıya doğru yürüdüm. "Şimdi geldim. Anahtarları yeni aldım." "Tebrikler. Benjamin de tebrikler diyor."

"Teşekkür ederim. Araman çok hoş."

"Elbette," dedi. "Fırsat bulursan bana birkaç resim gönder. Bir hafta daha buradayız ama döndüğümüzde gelip bizzat görmek istiyorum."

"Kesinlikle," dedim. "Eğleniyor musunuz?"

"Burası cennet gibi bir yer," dedi, sesi biraz hayalperestti. "Harika vakit geçiriyoruz."

"Buna bayıldım. Siz gidip nefis bir tropikal içecek falan alın. Keyfinize bakın. Bunu kesinlikle hak ediyorsunuz."

"Teşekkürler Grace," dedi. "Haftaya görüşürüz." "Güle güle."

Aramayı sonlandırdım ve telefonumu arka cebime attım. Gerçek an gelmişti.

Anahtar kilide sıkıştı. Kapı kolunu döndürmek için sallamak zorunda kaldım. Sorun değildi, nasıl olsa kilitleri değiştirecektim. Jack'in söylediği ilk şey buydu: *Kilitleri değiştirdiğinden emin ol Grace*. Yeni üvey babamı sevmiştim. Bu yeni ilişkiyi yürütmek benim için biraz zor olmuştu ama annemi sevdiği kesindi.

Anahtarı biraz daha salladıktan sonra nihayet kapıyı açabildim.

İçerisi hatırladığım kadar haraptı. Ama görebildiğim tek şey potansiyeldi. Yeni boya, yeni zemin, rahat mobilyalar. Bu terk edilmiş eski evi alıp bir yuvaya dönüştürecektim.

Ben daha kapıyı kapatmadan, sokakta bir kamyon durdu. Kardeşlerimi evi görmeleri için davet etmiştim. Kardeşim Cooper kamyonundan atladı ve ön camdan karısı Amelia'yı işaret etti. Sanki ona beklemesini söylüyor gibiydi. Yolcu tarafına geçti ve sanki onsuz düşmesinden korkuyormuş gibi kolunu sıkıca tutarak inmesine yardım etti.

Tabii ki Amelia'nın dengesi biraz bozuktu. O kadar uzun boylu olmasına rağmen hamileliğinin bu kadar erken ortaya çıkmasına şaşırmışım ama çok tatlı bir göbeği vardı. Düğünlerinin üzerinden çok geçmeden Amelia'nın hamile olduğunu açıklamışlardı. Bebeğin kız mı erkek mi olduğunu henüz bilip bilmediklerini merak ediyordum. Şimdiye kadar söylememişlerdi.

Cooper durdu ve evi incelerken gözleri büyüdü. "Lanet olsun Gracie, ne aldın sen böyle? Burası dökülüyor."

"Sana bunun bir tamirci olduğunu söylemiştim. Hey, Amelia."

"Hey. Ev..." Amelia etrafına bakındı. "Bir gün güzel olacağına eminim ama Cooper'a katılıyorum."

Bir el salladım. "Biliyorum. Çok iş var ama iyi olacak. İçerisi... şey, çok daha iyi değil, ama yine de görmek ister misin?"

"Evet," dedi Amelia parlak bir sesle. Üzerinde *Güzel ve Çirkin* yazan açık mavi tişörtüyle çok sevimli görünüyordu.

Bump.

Cooper, geniş erkek arkadaş tişörtleri koleksiyonunun yerini alan sevimli koca tişörtlerini yeni baba tişörtleriyle takas etmişti. Onu son gördüğümde tişörtünde *geleceğin harika babası* yazıyordu. Bunda ise *Üzgünüm Bayanlar, Bu DILF Kapıldı* yazıyordu.

"İçeri gelin." Kenara çekildim ve kapıyı açık tuttum.

"Haklısın, içerisi daha iyi değil," dedi Cooper. Bir moloz yığınının üzerinden geçerken Amelia'nın kolunu sıkıca tuttu. "Dikkatli ol, bebeğim."

"Evet, ama bittiğinde çok güzel olacak." Dışarıda başka bir arabanın durduğunu duydum. "Kimin geldiğine bakacağım, ama siz etrafa bakmakta özgürsünüz."

Cooper, sanki her yerde hamile karısına yönelik bir tehlike varmış gibi etrafına dikkatle baktı.

Leo ve Hannah küçük ailelerini indirirken dışarı çıktım ve ön basamakta bekledim. Kızları Madeline yaklaşık yirmi aylıktı ve en yeni üyeleri olan Zachary adındaki oğulları beş ay önce doğmuştu. Madeline sürpriz olmuştu ama anne baba olmayı o kadar sevmişlerdi ki başka bir bebek sahibi olmak için fazla beklememişlerdi.

Leo'nun saçları eskisinden daha kısaydı ama hâlâ gür bir sakalı vardı. Zachary'yi omzuna yaslamıştı. Madeline patikada yürürken bir elini onunkine, diğerini de annesininkine koydu.

"Biliyorum," dedim elimi kaldırarak. Yüzlerindeki şüpheyi görebiliyordum. "Çok fazla çalışmaya ihtiyacı var." "Hayır, çok fazla potansiyeli var," dedi Hannah. "Bayıldım buna."

Annelik Hannah'ya çok yakışmıştı. Gömleğindeki muhtemelen bebek tükürüğü olan lekeye rağmen harika görünüyordu. O ve Leo, Zachary doğmadan kısa bir süre önce Salishan arazisinde inşa ettikleri eve taşınmışlardı.

"Renkler konusunda harika bir gözün var, kesinlikle senin fikrini alacağım," dedim. "Yardım etmeyi çok isterim," dedi Hannah.

"Cooper Amca?" Madeline başını kaldırıp babasına bakarak sordu.

"Evet tatlım, sanırım Cooper Amca ve Amelia Teyze zaten buradalar."

"İçerideler," dedim. "Yerde keskin bir şey olup olmadığını bilmiyorum, bu yüzden ona karşı dikkatli olmamız gerekecek."

Hannah, Madeline'i kucağına alıp kalçasına oturtturarak, "Ben hallederim," dedi. "Grace Teyze'nin yeni evini görmeye gidelim mi?"

"Evet," dedi Madeline, başını sallarken küçük saç örgüleri sallanıyordu. "İçeri gir," dedim. "Cooper ve Amelia içeride bir yerdeler." "Resmi tur için herkes buraya gelene kadar bekleyebiliriz," dedi Leo.

"Elbette," dedim. Sanki bir işaretmiş gibi, iki araba daha yanaştı. "Ve işte buradalar."

Brynn ve Chase köpekleri Scout ile dışarı çıktılar. Brynn kaçmasını önlemek için tasmaını tuttu.

"Scout, sakin ol," dedi Brynn. "Arabayla gezmeyi seviyor ama bence yeni bir yere gitmeyi de seviyor."

daha da fazla."

"Scout, otur," dedi Chase, sesi otoriterdi. Scout hemen itaat etti ve Chase başını kaşdı. "Aferin oğlum."

"Hey, çocuklar," dedim. "Geldiğiniz için teşekkürler. Scout'u içeri getirebilirsiniz ama dikkatli olun. İçeride ne bulacağınızı bilmiyorum."

Brynn, "Ona göz kulak olacağız," dedi.

Roland ve Zoe, Brynn ve Chase'in arkasına yanaşmıştı. Roland üç yaşındaki oğulları Hudson'ı arabadan indirdi. Zoe bu kez bir kız olan ikinci çocuklarına hamileydi.

"Hey, Zoe," dedim. "Nasıl hissediyorsun?"

Arabaya yaslandı ve elini karnının üzerine koydu. "Her şey düşünüldüğünde fena değil. Dört

ve onunla tanışacağız."

"Hudson bir kız kardeşi olduğu için ne hissediyor?" Ben sordum.

Zoe omuz silkti. "Heyecanlı olduğunu söylüyor. Ama sanırım bu bebeğin kuzeni Zachary gibi olacağını düşünüyor. Buraya gelecek ve huysuzlandığında gidecek. Sürekli onun evinde olduğunda ve anne babasını onunla paylaşmak zorunda kaldığında onun hakkında ne hissedeceğini göreceğiz."

Roland, Hudson'ın elini tutarak yanlarına geldi. "Huddy, merhaba diyebilir misin?" "Merhaba Grace Teyze," dedi Hudson.

"Selam dostum," dedim. "Dinle, Leo ve Hannah'ya da söyledim ama içeride yerlerde ne bulacağın bilmiyorum, o yüzden dikkatli ol. Burası... yani, tam bir karmaşa."

"Sorun değil." Roland Hudson'ı kucağına aldı. "Hadi dostum, gidip yeni evi kontrol edelim."

Herkesi içeri kadar takip ettim, sonra da etrafı gezdirdim. Evin içinde gezindiler, yatak odalarına baktılar, mutfak ve oturma odalarında dolaştılar. Çok büyük değildi ama ileride istersek ekleme yapabileceğimiz bir arsa vardı. Tabii ki yaşanabilir hale getirmek ilk adımdı ve bunun gerçekleşmesi biraz zaman alacaktı.

Herkesi büyüyen aileleriyle birlikte görmek eğlenceliydi. Benim aile dinamiğim son birkaç yılda çok değişmişti. Önce dört yeni kardeşi keşfettim, sonra da annem evlendi. Bunlar iyi değişimlerdi, ancak hazmetmesi biraz zaman aldı.

Ve Asher'in burada olup bunu paylaşmaması üzücüydü. Şimdiye kadar evlenmiş olmalıydık. Hatta belki de kendi ailemizi kuruyor olmalıydık. Ona düzenli olarak mektup yazıyordum, bu yüzden elbette ona her şeyi anlatmıştım. Ama eve döndüğünde bu insanlar onun için yabancı olacaktı. Böyle anlar onu özlemenin acısıyla göğsümün ağrmasına neden oluyordu.

Cooper sanki bu gerçeği yeni fark etmiş gibi, "Oh, hey, hepimiz buradayız," dedi. Amelia'ya bakarak sırttı. "Onlara söyleyelim mi?"

"Bize neyi anlatacaksın?" Brynn sordu. "Aman Tanrım, bebeğin kız mı erkek mi olduğunu öğrendiniz mi?" Amelia'nın yüzü kocasının kine uygun bir sırıtışla aydınlandı. "Öğrendik."

Sanki herkes nefesini tutuyormuş gibi oda sessizleşti. Ben kesinlikle öyleydim.

"Tamam, her şeyden önce bunu en başından beri biliyordum," dedi Cooper. "Size nerede gebe kaldığımızı bile söyleyebilirim, hamile olduğunu o kadar çabuk anladım. Biz-"

"Durun," dedi Hannah ve Zoe birlikte.

"Coop, dinleyicilerini tanı dostum," dedi Zoe, kendisine kocaman gözlerle bakan iki meraklı çocuğu işaret ederek.

"Ah, doğru," dedi Cooper. "Buna alışmam gerekecek, değil mi? Her neyse, demek istediğim, bunu kesinlikle ben söyledim. Değil mi, Cookie?"

"Aslında bu doğru," dedi Amelia. "Hamile olduğumu bile bilmiyordum ve Cooper bir sabah bana baktı ve hamile görüldüğümü söyledi ve kayıtlara ikiz erkek olduğunu düşündüğünü göstermek istedi. Ben de bunun muhtemelen imkansız olduğunu söyledim ama asla bilemezsiniz. Ve dün haklı olduğunu öğrendik."

Oda ölüm sessizliğine büründü. Tozun toprağın arasında bile iğne atsan yere düşmezdi. "Az önce ikizler mi dedin?" Brynn sordu.

Amelia gülümsedi. "Evet. İkisi de erkek."

"Vay anasını," dedi Leo. "İki bebek Cooper mı?"

Cooper göğsünü şişirdi ve koruyucu elini Amelia'nın karnının üzerine koydu. "Gerçekten şaşırın var mı? Tabii ki aynı anda iki bebek yaparım."

"Bu harika," dedi Brynn, Amelia'ya sarılmak için koşarak.

"Ah, seni koca şapşal," dedi Zoe, Cooper'a sarılarak.

"Tebrikler çocuklar," dedi Roland. "Vay canına, hayat kesinlikle ilginçleşiyor."

"Pekâlâ, Chase ve Brynn," dedi Zoe. "Sizin sıranız ne zaman?"

Brynn ve Chase birbirlerine gülümsediler. "Bunun hakkında konuşuyoruz," dedi Brynn.

"Yakında." "Annem ve Ben ikiz olduklarını henüz bilmiyorlar mı?" Roland sordu.

Cooper, "Hayır, geri döndüklerinde onlara söyleriz," dedi.

Madeline Leo'nun pantolonunun paçasını çekiştirdi. "Baba, büyükannem ve büyükbabam geliyor mu?" "Hayır, tatlım," dedi Leo. "Hâlâ tatildeler. Ama yakında dönecekler."

Yıkık dökük çevremize şöyle bir baktım. Bu çok hoştu ama benim harap evimde dikilip durmamıza gerek yoktu. "Madem gördün, gidip yiyecek bir şeyler alabiliriz. Misafir ağırlamaya hazır olmam biraz zaman alacak. Ama şehirde bir sürü iyi restoran var."

"Tamam, ama bu evin ne kadar korkutucu olduğundan bahsedebilir miyiz?" Cooper sordu. "Cidden Gracie, burası göçecekmiş gibi görünüyor."

Herkes etrafına bakındı ve aynı fikirde olduklarını mırıldandı. Chase, "Biliyorsunuz, yardım edebiliriz," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim. "Minnettarım ama buraya gelmenizi sizi çalıştırmak için istemedim."

"Evet, ama-"

Chase'in sözleri dışarıdan gelen gürültülü bir motor sesiyle kesildi. Çok gürültülü bir motor ve ardından gürültülü sesler. İç çektim. Tabii ki buradaydılar.

"Bir saniye bekle," dedim ve ön kapıya gittim.

Dört adam içeri doluştu, hâlâ birbirleriyle konuşuyorlardı. Tartışıyorlardı, gerçekten.

Tipik kardeşler. "Çocuklar," dedim, beni duyabilmeleri için sesimi yükselterek.

Hepsi durdu, etrafa baktılar - eve mi yoksa aileme mi, emin değildim.

"Evet çocuklar, bunlar benim kardeşlerim ve onların aileleri. Roland, Zoe ve oğulları Hudson. Chase ve Brynn ve tüylü olan Scout. Bu Leo ve Hannah, onların küçükleri de Madeline ve Zachary. Ve bu da Cooper ve Amelia." Nefes almak için durakladım ve yeni gelenleri işaret ettim. "Bu çocuklar nişanlımın kardeşleri. Evan, Levi, Logan ve Gavin Bailey."

"Tanışmıştık," dedi Logan ve Brynn'i işaret etti. "Bekârlığa veda partisinde eğlenenin bir parçasıydım."

"Doğru ya, itfaiyeci," dedi Brynn.

"Dostum," dedi Cooper, Levi ve Logan'ı göstererek. "Siz yetişkin ikizler misiniz? İkizlerimiz olacak. Geleceği görmek gibi bir şey."

Logan kardeşine bakarak, "Tıpatıp aynı," dedi. "Çok güzel, dostum. Seninkiler erkek mi?" "Evet."

Logan sırtıttı. "Harika."

"Grace, bunun hakkında konuşabilir miyiz?" Levi kaşları çatılmış bir halde etrafına bakınarak sordu. "Buranın içi daha da kötü."

"Aynen öyle," dedi Cooper. "Ondan hoşlanıyorum."

"Biliyorum, biliyorum." Ellerimi kaldırdım. "Bu bir tamirci. Yani bir sürü tamirata ihtiyacı var. Ama tam bir inceleme yaptırdım, bu yüzden neyle uğraştığımı biliyorum."

"Bunun bir kopyasını alabilir miyim?" Levi içeriye doğru ilerleyerek sordu. "Sonra," dedim.

Logan ellerini kalçalarının üzerine koydu. "O kadar kötü olduğunu sanmıyorum. Merak etme Grace. Buraya bir çeki düzen vereceğiz."

Kardeşlerim birbirlerine baktılar ve sanki iyi olacağımı kabul ediyormuş gibi başlarını hafifçe salladılar. Ve bu doğrudu. Asher'ın kardeşleri benimle hep ilgilenmişlerdi. Bütün ailesi.

"Kim pizza ister?" diye sordum.

Hudson'ın eli havaya kalktı. "Ben."

Madeline kuzenine bakıp kıkırdadı, sonra da onu taklit etti. "Ben."

Asher'ın kardeşlerini kapıdan kovmaya çalışarak, "Pekâlâ, Bailey'ler, dağılın," dedim. "Bizimle pizzaya gelebilirsiniz ama artık hiçbirimizin burada toz toprak içinde takılmak istediğini sanmıyorum."

"Sorun değil Grace," dedi Evan. En büyük ikinci kişiydi ve aynı zamanda 1.80'lik boyuyla en uzun boyluydu. "Zaten büyükanneme gidiyorduk."

"Ama pizza," dedi Gavin. O ailenin bebeğiydi.

Logan bir güneş gözlüğü takarak, "Görüşürüz Gav," dedi. "Grace, sonra görüşürüz. Miles fam, seni gördüğüme sevindim."

Bailey'ler vedalaştıktan sonra dışarı çıktılar ve Logan'ın kaslı arabasına bindiler. Araba bazen çalışırdı, bu yüzden çalıştığı zamanlarda sürmeyi severdi. Geri kalanımız dışarı çıkarken motor gürültüsü bir şekilde çalıştı.

Herkese pizzacının adını ve basit yol tarifini verdim. Memleketim çok büyük değildi, bu yüzden bulmakta zorlanacaklarını düşünmedim. Ben kapıyı kilitlerken hepsi arabalarına bindi.

Kilitlenmesini sağlamak için anahtarı tekrar sallamak zorunda kaldım. Derin bir nefes alarak parmak uçlarımı kapıya dokundurdum. Bir adım daha yaklaşmışım. Hayalini kurduğumuz ev artık benimdi ve Asher eve döndüğünde bizim olacaktı. Altı yıl beklemiştim. Sadece iki yıl kalmıştı.

Bu kadar süre onsuz hayatta kaldım. Biraz daha bekleyebilirdim.

GRACE VE ASHER'İN HİKAYESİ 28 Mayıs 2020'de yayınlanacak **Fighting for Us'ta** sona eriyor! Sonsuza dek sürecek mutluluklarını kaçırmamak için hemen ön sipariş verin!

SEVGİLİ OKUR

Sevgili okuyucu,

Biliyorum. Az önce o şeyi yaptım. Korkunç uçurum. Ona değineceğim. Ama önce, size küçük bir hikaye anlatmalıyım.

Son üç yıldır aklımda ve kalbimde Asher, Grace ve tüm Bailey'ler vardı. Seri için kaba bir taslak oluşturdum ve hatta 2017'de Grace ve Asher'ın kitabının ilk taslağını yazdım. Bu Miles Ailesi'ni yazmadan önceydi, Bootleg Springs'ten önceydi... hatta His Heart ve Remembering Ivy'den önceydi.

Seri için planım bu başlangıç hikayesini içermiyordu. Grace ve Asher'ın kitabının Asher'ın hapis cezası bittikten sonra başlaması gerekiyordu.

Çeşitli nedenlerden dolayı dizi geçici olarak rafa kaldırıldı. Broken Miles adlı küçük bir kitap da dahil olmak üzere başka şeyler yazmaya devam ettim. O kitabın sonlarına doğru büyük bir şeyin farkına vardım.

Grace bir Miles'dı.

Aslında Grace'in babası Lawrence Miles'dı. Sakladığı sır buydu. En azından bir tanesini. Ve bu, Grace'in karakterinin hakkını verebilmek için bilmem gereken geçmişindeki eksik parçaydı.

Bunu fark ettiğimde pek çok şey değişti.

Grace, Miles ailesi serisinde önemli bir yan karakter oldu. Hiç tanımadıkları kardeşleri. Ve işte oradaydı, bir nişan yüzüğü takıyordu ama onu kimin verdiğinden hiç bahsetmiyordu.

Bu seriyi yazmaya başlama zamanı geldiğinde, planım Asher ve Grace'in kitabının ilk taslağını yeniden yazmaktı. Ama sonra asistanım Nikki, bazen yaptığı bir şeyi yaptı. Aklıma bir fikir soktu. Ve ben onu çıkaramadım.

Ya öncesini ben yazsaydım? Ya Asher ve Grace'in ilişkisinin başlangıcını deneyimleseydik? Ya onları hapse girmeden önce tanısaydık?

Bu, editoryal takvimimde bazı şeyleri değiştirmek ve esasen "fazladan" bir kitap için yer açmak anlamına geliyordu. Ama buna değdi.

Bu karakterler hakkında, bu kitabı yazmamış olsaydım asla bilemeyeceğim şeyler öğrendim. Yazmaya başladıkça Nikki'nin aslında bir dahi olduğunu ve hikayelerinin bu kısmının anlatılması gerektiğini fark ettim. Ve arka plan olarak değil.

Aşık olduklarında hepimizin orada olması gerekiyordu. Çocukluk arkadaşlıkları genç aşka dönüşürken onlarla birlikte yürümek. Hissettikleri şeyleri hissetmek, tam orada, yakından ve kişisel olarak.

Onların hikayesini anlatmanın başka bir yolu yoktu.

Ben de yaptım. Orta uzunlukta bir novella olacakken kısa bir romana dönüşen bir şey yazdım.

Ve evet, bir uçurumla bitiyor.

Ve evet, bunun bazı insanları kızdıracağını biliyorum.

Benim için sorun yok.

Bence bu tam bir uçurum değil. Bir sonu var. Sadece asıl son değil. Ve umarım bu kitaba neye bulaştığınızı bilerek girmişsinizdir.

İlk okuyucularımdan biri bunu en iyi şekilde ifade etti. Bu onların sonsuza dek mutlu sonları değil, ama **umut** dolu bir sonsuza dek mutlu son. Hikâyelerinin bu bölümü hüzünlü ama bir o kadar da umutlu bir şekilde sona eriyor. Bu Asher ve Grace için bir son değil.

Aslında onların hikâyesi daha yeni başlıyor.

Sevgiler,

CK

TEŞEKKÜRLER

Yazmak çoğu zaman tek başınadır, ancak bu yolda bana yardımcı olacak pek çok harika insan var.

Okuyucularım Michelle L., Robin C., Shannon M., Michelle R., Sandy W., Rebecca A., Jill G., çok ihtiyaç duyduğum araştırmalara yardımcı olduğunuz ve pek çok sorumu yanıtladığınız için teşekkür ederim!

Alex, Jessica ve Nikki'ye, kapsamlı beta okumanız ve yol boyunca elimi tuttuğunuz için teşekkür ederim.

Erma'ya, redaksiyona ayırdığınız zaman ve son dakika yazım hatalarını yakalamamızı sağladığınız için teşekkür ederiz.

Elayne'e, her seferinde sesimden ödün vermeden kelimelerimi temizlediği için. Ayrıca komik yorumların için de. Bunu yapmayı asla bırakma.

Sağ kolum olduğu ve bu karakterleri en az benim kadar sevdiği için Nikki'ye bir kez daha teşekkür ederim.

David'e ve çocuklarıma arkamı kolladıkları ve bana her zaman inandıkları için teşekkür ederim.

CLAIRE KINGSLEY DE YAZIYOR

Claire Kingsley kitaplarının tam ve g¼ncel listesi için www.clairekingsleybooks.com adresini ziyaret edin.

Bailey Kardeşler

Buharlı, k¼¼¼k kasaba aile dizisi. Beş asi kardeş. Destansı şakalar. İlginç, kavgalı bir kasaba. B¼¼¼k HEA'lar.

[Seni Koruyorum: Dizinin K¼¼¼ken](#)

[Hikayesi Bizim İçin Savaşıyor](#)

Daha fazla Bailey Brothers yakında geliyor!

Miles Ailesi

Seksi, tatlı, komik ve içten bir aile dizisi. Dağınık aile. Destansı bir erkek arkadaşlığı. S¼¼¼per romantik.

[Kırık Mil Yasak](#)

[Mil Pervasız Mil](#)

[Gizli Mil](#)

[Mil Kazanmak: Bir Miles Ailesi Romanı](#)

Dirty Martini Koçu Kul¼¼¼b¼¼¼

Kocaman kalpleri olan seksi, eğlenceli, tek başına romantik komediler.

[Everly Dalton'ın Fl¼¼¼rt Felaketleri](#)

¼¼¼cretsiz Bayan Doğru'yu Yalanlama

¼¼¼n b¼¼¼l¼¼¼m¼¼¼ [Bayan Doğru'yu](#)

[Yalanlama](#)

Sıcak bir sahte ilişki romantik komedi [Bilime](#)

[G¼¼¼re Aşk](#)

D¼¼¼řmandan ařıēa sıcak bir romantik komedi

Bluewater Milyarderleri

Ateşli, tek başına romantik komediler. Bayan milyarder kankalar ve onları seven belalı kahramanlar.

[Mogul ve Kas G¼¼¼c¼¼¼](#)

Bir milyarder ve onun koruması sıcak bir romantik komedi.

Skandalın [Bedeli](#), [Vahşi Açık Kalpler](#) ve [Seni Sevdikim İçin ıldıırıyorum](#)

Lucy Score, Kathryn Nolan ve Pippa Grant'tan daha fazla Bluewater Milyarderi ortak d¼¼¼nya baēımsız romantik komedileri

Bootleg Springs

Claire Kingsley ve Lucy Score tarafından

Bir tutam gizem ve gerilim içeren sıcak ve eğlenceli küçük kasaba romantik komedi serisi. En iyi sırayla okunur.

[Whiskey Chaser](#)

[Sidecar Crush](#)

[Moonshine Kiss](#)

[Bourbon Bliss](#)

[Gin Fling](#)

[Highball Rush](#)

Kitap Erkek Arkadaşları

Sizi güldürecek ve bayıltacak sıcak, tek başına romantik komediler.

[Kitap Erkek](#)

[Arkadaş Ukala Ev](#)

[Arkadaşı Ateşli](#)

[Bekar Baba](#)

Ivy'yi Hatırlamak

Gizem dolu benzersiz bir çağdaş romantizm.

Onun Kalbi

Keder, kayıp ve aşkın aşkın gücü hakkında dokunaklı ve duygusal olarak yoğun bir hikaye.

Daima Serisi

Sigara içen ateşli, kirli konuşan kötü çocuklar ve biraz kızgınlık yoğunluğu.

[Daima Var Daima](#)

[Olacak Daima](#)

[Sonsuza Kadar](#)

Jetty Beach Serisi

Seksi kahramanlar, romantik HEA'lar ve çok sayıda büyük his içeren seksi küçük kasaba romantizm serisi.

[Gözlerinin Ardında](#)

[Çılgın Bir Hafta](#)

[Dağınık Mükemmel](#)

[Aşk](#)

[Onu Geri Getirme Operasyonu](#)

[Hafta Sonu Kaçamağı](#)

[Komşunun İyi Kızı](#)

[Size Giden Yol](#)

[Jetty Beach Box Set Kitapları 1-4](#)

Yeni sürümlerin yanı sıra özel içerikler, Cooper Miles'a Sor tavsiye köşesi ve daha fazlasından ilk siz haberdar olmak için [kaydolun!](#)

YAZAR HAKKINDA

Claire Kingsley, seksi, içten çağdaş romantizm ve romantik komedilerin Amazon'da en çok satan 10 yazarı arasındadır. Şımarık, ilginç kadın kahramanlar, kadınlarını çok seven baygın kahramanlar, iç eriten seksi anlar, romantik sonsuza dek mutlu sonlar ve tüm büyük hisleri yazıyor.

Kahvesiz, Kindle'sız ve hayal dünyasında yaşayan seksi kahramanlarsız bir hayat düşünemiyor. Kocasını ve üç çocuğuyla birlikte Kuzeybatı Pasifik'te kendi sonsuza dek mutlu hayatını yaşıyor.

www.clairekingsleybooks.com

Yeni çıkan kitaplardan, özel içeriklerden ve Cooper Miles'a Sor tavsiye köşesinden ilk siz haberdar olmak için [kaydolun](#). Cooper tavsiye konusunda çok iyidir. Ona güvenin.

Kitap sohbeti, erkek şekeri, uygunsuz mizah, özel tanıtımlar ve bir sürü saçmalık için Claire'in Facebook okuyucu grubu [Alpha Ever After](#)'a katılın.

Ayrıca tüm spoiler'larla kitap sohbeti için Facebook'ta Claire'in [Spoiler Odası](#)'na katılabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.